

தி.வா. ஜிதந்நாதன்.

இறையனார் அகப்பொருள்

மூலம்

(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானங்கம் பிள்ளை அவர்கள்

எப்-ஆர்-எசு-எஸ் (லண்டன்). எம்-ஆர்-ஏ-எஸ் (லண்டன்).

பதிப்பித்தது.

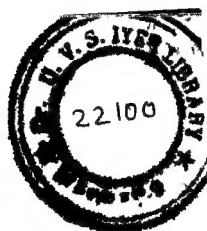

சென்னை :

1916

[காபிஸ்ட் ரிஜிஸ்டர் செய்யுது.]

அந்தமு மாதியு மவ்வுனவ் வுந்நின் றமலன்றந்த
சேந்தமி ழென்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்
வந்தன யாவும் வளரன்பின் டிமனவேன் வாய்மைச்சன்றோ
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வெனறு முடிந்ததுவே.

ஓ ௦

இறைவன் துணை

இறையனார் அகப்பொருள்

களவு

க. அன்பினைந்தினைக் களவெனப் படுவ
தத்தண றருமறை மன்ற லெட்டனும்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்

என்பது சூத்திரம். நீ நூல உரைப்பினும் அந்நூற் படு
பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்பது பாடி; என்னை?

“அயிர முகத்தா னுகன்ற தாயி லும

பாயிர மில்லது பணுவ லன்றே”

என்றாராகலானும், பருப் பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்
டாயித்து நுன்றொருந் தாகிய நூல் இனிதுவிளங்கும என
பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்க வேண்டும் என்பது
பாடி. என்பதால் வெணின் கொழுசசென்றவழித் துன்
னாகி இனிதுபெல்லாம்; அது போலாவென்பது.

*பேராசிரியர் “பெருமானடிகள் கவியாய் செய்தாவது” என
வும் “கவியாய் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் “கக்கீரர்”
எனவும் (செரவ்-மாடி-கா) வழங்குதலானும்; நெகிளர்க்கினியர்
‘இறையனார் கவியாய்’ (செர-டொ-அகத்-டுங்) என வழங்குத
லானும்; இஃதுலுரையினும் “சிறு பிழை யியப் பெய்தது கவிய
யாய் என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்டனும்
“ளவியை சிறப்புடைத் தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்” என
வருதலானும் இறையனார் கவியாய் என்பதே பண்டைப் பெயர் “க
தல் உணர்ந்து கொள்க.

உ. 1. இரையனார் அகப்பொருள்

அம்பாயிரம் இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமேன. அவற்றுட் செவ்வப்பாயிரம் என்பது எல்லா நூன்முகத் தும் உரைக்கப்படுவது; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னால் உரைக்கப்படுவதற்கு இன்றியமையாதது.

பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள் யாதோவெனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புதுந்தோன் * நூல்கேளானோ புறவுரை கேட்டென்னையெனின், நூற்குப் புறனாகவைத்து, நூற்று இன்றியமையாததாதலினென்க. என்போல வெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயின்மாடப் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்க மாகிய திங்கடும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாண்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு கைகமாண்ட ஈழநியமபோலவும் என்பது. ஆக விற் பாயிரங்கேட்டே நூல் கேட்குபிடும்.

அவற்றுள் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப் படும், ஈவோன்றன்மைபு, சாதலியற்கைபுங், கொள்வோன் தன்மைபுங், மேடன்பாற்படுமென; என்னை?

“ஈவோன் தன்மையித லியற்கை

கொள்ளோன் தன்மை கோடண் மாடுன

வீரின் டென்ப டுமொதுவி லியற்கை.”

என்பவாகலின்.

ஈவோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்ப வாகு; சாதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாகு; கொள்வோன்றன்மை என்பது மாணுக்கனது

* ‘நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்பதென்னையோ வெனின்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பூவை’ என்பது ருன் அசுரப்பிரதியிற் உண்ட பாடம்.

‡ ‘இயல்புணர்ந்தோரே’ எனவும் பாடம்.

தன்மை என்றவாறு; கோடன்மரபு என்பது அவன் கோட்டும முறைமை என்றவாறு. அவன் செயல்லாம் விரித்துரைப்பிற் பெருமும்; முடிந்த நூலிற் கண்டுகொள்க.

இனிச் சிறப்புபாரிசம் எட்டுவகையாகும். அவை பாவையோவெனின், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லையுந் தாழ்ப்பெயராய் யாப்பாறுகியவொருந்நங்கொருவரும் பவனுமென இவை. என்ன?

“ஆக்கியோன் பெயர் வழியே எல்லையுந்
தாழ்ப்பெயர் யாப்பாறுகியவொருந்நோ
பெயரெனப் பட்டுரைக்கப்படும் பெருந்நம்
சான்றபடி சாட்டல் டீர்த்து விடல்பே”

என்றாகலின்.

காலமும் கருமும் காரணமும் கூட்டிப் பதினெண் நெண்டாகும் உளர். என்னை?

“காலவகையே காரணமென்றும்
முலகையேற்றிப் பொழிந்து முனரே.”

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது ஆல்செய்த ஆசிரியன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோவெனின், மால்வரைபுரைபு மாடக்கூட லாலவாயிற் பால்புரை பசுங்கத்தாக் குழுவிர்த்துங்களைக் குறுங்கண்ணியாக உடைய அழலவிரோதி அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது. இது *வினையின்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவொற் செய்ப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது, முதலுலெனப்படுமென்பது.

* ‘வினையின்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் தண்டது முதலாலாகும்’ என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-94.

இதையுள் அகப்பொருள்

எல்லையென்பது இந் நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கு
மென்பது. இந் நூல் என்னெல்லையுள் நடக்குமோவெனின்,
வடக்கு வேங்கடந், தெற்குச் சூமரி, கிழக்குமேற்குந் கடல்
எல்லையாக நடக்கு மென்பது. என்னை?

“வடக்குந் தெற்குங் குடக்கும் சூணக்சும்
வேங்கடங் சூமரி தீழ்புனற் பெளவமொன்
தந்நான் செல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே லொலிதின் விரிப்பின்”

எனவும்.

“† வடவேங்கடங் தென்சூமரி
யாமடைத், தமிழ்கூறு நல்லுலகசது”

எனவும் காக்கைபாடினியாருந் தோல்காட்பியனுந்ஞரொன்
னாராகளின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபெயர் என்றவாறு. நூல்
பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்விசிற்பத்திற் பெயர் பெறாம;
என்னை? செய்தானாற் பெயர்பெறுதலுஞ், செய்வித்தானாற்
பெயர்பெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்பெறுதலும், அங்
னினாற் பெயர்பெறுதலுஞ், சிறப்பினாற் பெயர்பெறுதலு
மென. செய்தானாற் பெயர்பெற்றன, அகத்தியம், தோல்
காட்பியமென இவை; செய்வித்தானாற் பெயர்பெற்றன,
சாதவாகனம், இளந்திரையமென இவை; இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன, நிகண்டு, † நூல், கலைக்கோட்டுத்தண்டென

* ‘நூன்முதன் முறைமை’ எனவும் பாடம்.

† தொல்காப்பியத்திற்குப் பனமபாறு படியு பாயிரம்.

‡ ‘நூல்’ என்று பெயர் பெற்றதோர் நூல் உண்டென்பது அடி
யார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரவுரைப்பாயிற்று “ஆயிரநாய்பிற்றதி
*** புலவர்” என நூலுளள” என்றலானும். அரங்கேற்று
காதை உரைக்கண் “ஆடிட முக்கோல் ஆட்டுவார்க் கொடுகோல்
என்று நூலிந் கூறின முறைமை” என்றலானும் உண
ரற்பாற்று. மயிலைநாதரும் நன்னூல் உரைக்கண் “இடுகுறியாற்
பெயர்பெற்றன நிகண்டு, நூல், கலைக்கோண்டுத்தண்டு” என உரைக்
கார். (கலைக்கோட்டுத் தண்டு எனவும் பிரதி பேதம் உண்டு.)

இவை ; அந்நினைந் பெய்ப்பெற்றது பன்னிருபடவ மென்
பது ; சிறப்பினைந் பெய்ப்பெற்றது களவிய இலன்பது ;
என்னை? காஷு கழ்பு என்னுங் கைகோவிரண்டனுட் கள்
வினைந் சிறப்பிடைநதென்று வேண்டிம இவ்வாசிரியன்.
என்னை?

“முற்படப் புண்பாத சொல்லின் னாயிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழிததே.” (புறநா-கரு.)

என்றி வேண்டிதலின். கழ்புக் காஷுபுரால் ஓ நதலையான
அன்பிற்றன்று.

இனி யாப்பென்பது நூல்பாப்பு. நூல் யாக்கு
பிட்டுநது நான் து வாகையல் யாககாரபிம் ; தெரிபுத்தும்
விரித்துந் தெரிநகரெயாகவும் மெழிபெயர்த்துமென்.
என்னை?

“தொகுத்தல் விரித்த மெனகவிசி மொழிபெயர்த்
தொர்ப்பட யாததலொ * உருமப பினவே”

(தொல் - தொ - மர - கள.)

கன்றாராகலின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்தியாக்காரபிம் ; என்னை?
உலகதது நடம்பும் அகப்பொருடசெய்யுளிலக்கணமெல்
லாம. இவ்வறுபது குத்திரந்துள்ளித் தொகுத்தானுதலின்
என்பது.

இனி நுதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச்
சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின்
தமிழ் நுதலிய தென்பது.

சேட்போர என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது.
இந்நூல் கேட்டார் யாரோவெனின், குறறமுடைய நூலா

* அனைவகைப படுமே எனவும் புரடம்.

* யார் கேட்டாரோவெனின் எனவும் பாடம்.

யினன்றே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுமது? * இது முனைவனார் † செய்யப்பட்ட நூலாகலாற் ‡ குற்றமின்மையினையிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை நடந்துவாராயின்றமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடையதென்பது. கேட்டார் யாரோமெனின், மதுரை உட்பூரிக்குழார் பசனாவான் § உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன கேட்டற்சுக் காரணஞ் சொல்லுதும்.

தலைச்சங்கம் இலட்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவகைப்பட்ட சங்கம் இஃது இவ்வர பாண்டியாகல். அவரது தலைச்சங்கம் நூந்தார் அகத்தியனாக், திரிபுரமேரித்த விரிசடைக்கடவுளுங், குன்றேறித்த முருகவேளும், முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், நீதியின்கீழ்வனு மென இத்தொடக்கத்தார் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் என்பர். அவர் ஐன்னிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாடினாரென்ப. அவர்களுள் பாடபாடர் டன எததுணையோ டரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருதும், களரியாவிரையுமென இத்தொடக்கத்தான். அவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறையாண்டு சங்கம் நூந்தாரென்ப. அவர்களைச் சங்கமிஃது இவ்வர காய்சினவழுதி முதலாகக் கடுங்கோன் றாக என்பத்தொன்பதின்மரெனார். அவரட்சகியரங்கேறினா எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கம் நூது தமிழாராய்ந்தது கடல்கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப. அவர்க்கு நூல் அகத்தியம்.

* 'முனைவன்றன்னால்' எனவும் பாடம்.

† 'கொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மையின்மையின்' எனவும் பாடம்.

|| 'நோக்கி' எனவும் பாடம்.

§ 'இவரே அகநானூறு தொகுத்தவராவர்'.

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும், தோல்
காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும்,
வேள்ளூர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன்
மாறனும், துவரைக்கோனும். கீரந்தைபுமெனஇத்தொடக்
கத்தா ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு மூவா
யிரத்தெழுநூற்றுவா பாடினரென்ப. அவர்களாற் பாடப்
பாட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாலை
யகவலுமென இத்தொடக்கத்தன என்ப. அவர்க்கு நால்
அகத்தியமும் தோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை
நுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர்
மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தா ரென்ப.
அவரைச் சங்கமிர்ப்பினர் வேண்டேர்ச்சேழியன் முதலாக
முடத்திருமாறனீராக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட்
கனியரங்கேமினர் ஐவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்க
மிருந்து தமிழாராய்கதது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்
துப்போலும்* பாண்டியனுடனாக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்க்தார் சிறுமே
தாலியரும், †சேந்தம்பூதனாகும் அறிவுடையரனாகும், ‡பெருங்
குன்றார்க்கிழாரும், இளந்திருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்
லத்துவனாகும், மருதனிளநாகனாகும் கணக்காயனார்மகனார்
நக்கீரனாகுமென இத்தொடக்கத்தார் நார்பத்தொன்
பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத்
தொன்பதின்மர் பாடினரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்
டன நெடுந்தோகை நானூறும், குறுந்தோகை நானூறும், நற்
ழினை நானூறும் புறநானூறும், ஐங்குறு நூறும், பதிற்றுப்பத்

* 'அக்காலப்போலும்' எனவும் பாடும்.

† 'சேந்தன் பூதனாகும்' எனவும் பாடும்.

‡ 'பெருங்குடிக்கிழார்' எனவும் பாடும்.

தும், நூற்றைம்பதிகலியும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையு மொன்று இத்தொடக்கத்தன. அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந் தோல்காட்பியமு மொன்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தது *ஆயிரத்தெண்ணூற்றைம்பதிற்றியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயிரிஸ்ரகடல் கொள்வப்பட்டும் பொருதிருந்த ட் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி டீரூக நாற்பத்தொனாதினம ரென்ப. அவருட க்ளியாங் கெறினார் மூவர் பாண்டிய ரென்ப. அவர் சங்கமிருந்து தமிழராய்ந்தது உத்தரமதுரைபென்ப.

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கட னு சென்றது. செல்லர், பச்சுதிருகலுயர், அரசன் சிட்டரை பெல்லாங்கு வி "வெயின், நான் உங்களைப் புறநதரகில்லென்; என் தேயம் பெரிதும வறுததுகின்றது; நீயிர்போய் நூரக் கழிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாரினருளன்று என்னையுள்ளி வமமின்" என்றான். என, அரரனை விடுத்தது எல்லாருய் போயினடின் னைக் கணகதின்மீர் பன்னீரியாண்டிகழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுபலிய மழைபெய்தது. பெய்தபின்னை அரசன் இனி நாடு நாடாரிற்றுகலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பகழும் ஆட்போக்க, எழுத் ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம வல்லாரை எஞ்சுந் தலைப் பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்துத் தொன்னாயிரத்தைப்படுத்தன்பாகும் உளர்.

† கடைச்சங்கமிரீஇயு முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனுன்

பொருளதிகாரம் பராணமடையார் கூற்றம்.

பெறெமெனின் இவ்வெழும்பும் பெற்றிலேம்" எனச் சொல்லாநிற்ப, மதுரை ஆலமரையில் அழகிறக்கடவுள் சீர்தர்பான் : "என்னை பரீசார! அரற்றருக் கவற்சி மெய்தாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடைபுகாகலான், யாம் அதனைத் தோததபாலம்" என்று, இவ்வறுபது சூத்திரத்தைப்படிந்து செய்து மூன்று சொப்பிதழுகத்தெழுதிப் பீடத்தின் மேலிட்டான்.

இட்ட பிறற்றொன்று, தேவர்துலம் வழிபடுவான் தேவா *கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்தாய், பூநிட்டுப் பீடம் நின்றிழைப்பான் என்றும் அலகிடாரான். அன்று தெய்வத் தவச்யம் பிள்ளை அலகிடாவினென்று உள் எங்குமிர அலகிட்டான். இட்டபற்கு அவ்வலகிவினென்று இதழ்போந்தன. போதர மென்றிப்போந்து நோக்கினற்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற்றேய் மொருநதிகாரமாய்க்காட்டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான் : "அரசன் பொருள்தீகாரம் இனமாயிற் கவலையென்றென்னது பட்டுச் செல்லா நினைந்துணர்ந்து நமசிபருமான் அருளிச் செய்தானாகும்" என்று, தன் அநபபுகாரிக் கோபிற் றலைக்கடைசென்று நின்று கடைக்கார்ப்பார்க்குணர்த்து கடைக்கார்பார் அரசர்க்குணர்த்த, அரசன் புகுதருக்கென்று பார்ப்பாணைக் கூவச சென்றுபுகுக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, "இது பொருளதிகாரம்! நாமெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்தானாகுதர்பாலது" என்று, அத்நிசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாணைக் கூவுவித்து, "நம் பெருமான் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொருளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய்ப் பொருள்காண் மன்" என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கண்மாய்

பலகை ஏழிநூந்தாராய்வுழி, எல்லா நூற் தாந்தாம் உரைத்த உரைபே நன்றென்று சிலகாடுகளெல்லாஞ்சென்றன. செல்ல நாம் இங்ஙனம் எத்துணை நூரப்பினும் ஒருநிலைப் பட்டது; நாம் அரசனுழைச்சென்று காக்கோர் காரணிகளைத் தரல் வேண்டும் என்று கொண்டிரோந்து, அவனும் பொருளெனப் பட்டது பொருளாப் அன்றென்றபட்டது அன்று பொழியக் காண்டிமென, எல்லாநூல் ஒருபாட்டு அரசனுழைச்சென்றார். செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, “என்னை? நூற் குப் பொருள் கண்டிரோ?” என, “அது காணுமாறு எமக் கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்” எனப், “போமின், நாமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙனம் நாடுவேன்? நீயே காறபத்தெதன்பதின்மராயிற்று நாமக்கு அரசாவார் ஒருவர் இயைவாயினின்றே” என்று அரசன் சொல்லப் பாரது பின்னையும் கன்மாப்பலகை ஏழிநூந்து “அரசனும் இது சொல்லினான், நாம் காரணிகளைப் பெறுமாறு எனனை கொலென்று சந்தித்திரப்புகி, சுத்திரஞ்சொந்தான் ஆல் வாயி லனிச்சடைக்கடவுளன்றே! அவனையே காரணிகளை யுந் தரலவேண்டு பென்று சென்று வரங்கிடத்தும” என்று சென்று வரங்கிடப்ப, இடைபாபத்து, “இவ்வூர் உப்பூரி குடிசீழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், நாங்கண் ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னனென் மிகழாது கொண்டிரோந்து ஆசனமேவிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தாற் சண்ணீர் வார்ந்து மெய்மயிர சலிர்க்கும் மெய்யாயின உரைசேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரைசேட்டவிடத்து வானா இருக்கும்; அவன் குமாறு தெய்வம்; அவன்கோர் சர்பத்தினுற் றேன்மினான்” என மூக்காவிசைத்தகூரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றுந்,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து,
 உப்புரிசுடிக்கிழாருழைச் சங்கமெல்லாஞ் சென்று, 'இவ்
 வார்த்தைமெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்
 மனைத் தரல்வேண்டிமென்று வேண்டிக் கொடுப்போந்து,
 வெணியதுடி, வெண்புச்சூட்டி, வெண்பாக தணிந்து,
 கன்மாப்பலகைபோற்றி இரீஇக் கிழிருந்து ருத்திரப்பொரு
 னுரைப்ப, எல்லாநும் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாளா
 திருந்து, மதுரைமருதனிளங்கனார் உரைத்தவிடத்து
 ஒரோவழிக் கண்ணிர் வார்த்து மெய்யமர்நிர் நிறத்திப
 பின்னார் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த
 விடத்துப் பதற்கொறுங் கண்ணிர் வார்த்து* மெய்யமர்நிர்
 சினிப்ப இருந்தான். இரீஇ, ஆர்ப்பெறித்து மெய்யுரை
 பெற்றும் உந்துங்கொண்டா.

அதனால், உப்புரிசுடிக்கிழார் மதுனாவான் உருத்திரசன்ம
 னாவான் செய்தது இரதாழகுறையென்பாருழுவா; அவர்
 செப்திலி, மெய்யுரை மேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற்
 பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்று நக்கீரனரால் உரை
 கண்டு, குமாரகவாயியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி
 உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுவது.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தமையகனார்
 கீரங்கொற்றனர்க்குரைத்தார்; அவர் தேனூர்கிழார்க்குரைத்
 தார்; அவர் படியங்கொற்றனர்க்குரைத்தார்; அவர் தேஸ்
 வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனர்க்குரைத்தார்; அவர் மணலா
 ராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேந்தனர்க்குரைத்தார்;
 அவர் செல்வாராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனர்க்
 குரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார்;

கண்ணிர் வீழ்த்தி' என்பதும் பாட்டம்.

அவர் மாதவனார்* இளங்கனார் குறாத்தார்; அவர் முசிறி யாசிரியர் நீலகண்டனார் குறாத்தார். இங்ஙனம் வருதின் றது உரை.

இனிப் பபனென்பது இதுதற்க இன்னது பயக்கும் என்பது. இதுதற்க இன்னது பயக்குமென்பதறியேன், யான் நூற்பொருள் அறிவதெனனுமே யெனின், சிலலெழுத் தினுள் இயன்ற பயனறியாதாய், பலலெழுத்தினுள் இயன்ற நூற்பொருள் எங்ஙனம் அறிதேயா பெதாய் எனப்படுபாக லீன், இன்னது பயக்குமென்பது அறியல் வேண்டும். என் பயக்குமோ இதுதற்கெவனின், விதிபேறு பயக்குமென்பது. என்னை? இது களவியலன்றே? இதுதற்க விதிபேறு பயக்கு மாமென்றை? களவு கொலை காமம் இணைவிழைவு என்பன வன்றே சமயத்தாராணம உலகத்தாராணங் கடியப்பட்டன? அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, கள வெனுஞ் சொற்கோடிக களவுநிதென்பதால் காமமெ னுஞ் சொற்கோடிக் காமநிதென்பதால்மன்று; மற்றவை நல்லவாயாறு முண்டு; என்னை? ஸ்ராமெண்டாடி தம் ரொடுகலாத்தது நஞ்சுண்டு சாவலென்னும் உள்ளத்தவாய் நஞ்சுகூட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதபோற் துண்ப லென்று நின்றவிடத்து, அந்நஞ்ஞடையானொருவன் அதனைக் கண்டு இவ்விதனைபுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுருப்ப லென்று அவனைக்காணுமே கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்; அவனொரு சனைக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றான் அதுகர்ணையச் சாக்காடுநீங்கினான். அவன் அக்களவியுள் அவனை உய்யக்கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லு மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கு மென்பது.

* 'மாதவனார்' என்பதும் பாடம்.

† 'நல்லுழின்' என்பதுங் பாடம்.

இனிக் காமம் நன்றமாறுண்டி. கவர்க்கத்தின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் உத்தரகுறியின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பவென்றும் நன்றானகற்று விடு
பெறுவவென்றுத் தெய்வத்தை வழிபடுவவென்றும் எழுந்த
காமங் கண்டாயன்றே? பேனாக்களானுட புழப்பட்டு
மறுமைக்கும் உறுதிபயக்குபாதலின் இக்காமப் பெரிதும்
உறுதி யுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாறு : அறு
வகைப்பட்ட பாசாண்டுகாம இணைவிழைச்சு நிகென்ப.
அஃது உண்டாமீடத்துச் சுற்றத்தொடாச்சி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொலைபே தவளை வெகுளியே நெருக்கே
மானிமே என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றாநிகழ்மென்பது.
அது கேட்கவே, தலையாயினர் அதன்கனின்று நீங்குவர்.
இனி இடையாயினர் பெண் என்பது எற்புதட்டகர்,
முடைக்குரம்மை, புழுப்பிண்டம், 'பைம்மலியாநோக்கப்
பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து'; ஐயும் பித்தும் வளியுங்
குடருங் கொழுவுந் புறியும் நாம்மும் மறத்திரபுட்டங்களும்
என்று இவற்றிதையு; பொருளன்று; பொருளாயிற், புலே
சாந்தே பாகே என்னெனிய அனிகலின் என்றிவற்றற்
புணையவேண்டி வன்றே தானிலுயல்பாக நன்றாயின்? என்று,
அதன் அகபத்தன்மை உரைப்பத்கேட்டுநீங்குவா. கடையா
யினர் எத்திறத்தானு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பாயின்று போகந்துய்த்து வரு
கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
பேசையைக் காதல்காட்டிக் கைளிக்க என்பதனால் அவன்
தாழ்ப்பட்ட இணைவிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது
நீச்சநிரப்பிடும்பை யில்லது; இவனும் பறிஞாட்டைப் பிரா
யத்தினுய்இவனும் பன்னிராட்டைப்பிராயத்தாளாய் ஒத்த

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும் ஒத்தகல்விபும் உடையராய்ப் பிழ்தொன்றிற் கூனடின்றிப் பொகருதுப்பாடுவென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என் போலிலா வெனின், கடுத்தின்னாதானைக் கட்டி புசிக்குந் திற்றியவாறு போலவங், கலங்கற்சின்னீர் தெருவாமையான் உண்டானை, அமலுடையா நொருவன் பெய்து தெனார் பாடி, உதுக்காணும் நல்லதொருநீர் தேன்நறுவ, அந்நீர் பருவாய், அமர்நாறுநீர் பருகி என்செய்தி? என்று கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுகித்து ஊட்டியாகுபொலவந், தான் லுழக்கின்றகோர் இணைவ் அழகியவனே மிகத்தொ லுழக்கங் காட்டினான். காட்ட அந்நீர்ப்பாபாறு என்னை கொல்லிலா எனும்; எனவே மக் காட்டாட்டினனும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவந் செய்தார்க்குப் பெறலாம் என்னை?

உண்டிய ணேண்டியாங் கெய்தலாற் கெய்தவ
பீண்டு முடல் படு” (சுரன்-சுவம்-இ.)

என்பதானான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறவெனன்று அதன்பாட்டு வேட்கை யால்தவஞ்செய்யும்; செய்யாவின்றானைப் பாய் இதன் *பரத் த்தொ விடுபேற்றின்படுமன்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித் துரைக்கும். அதுதான் பிறப்பும் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அவலக்கவலைக் சையாற்றினிங்கி மணியினது ஒளியும் †மலரி னது நாற்றமுஞ் சந்தைத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின் றெழுதரு மொரு பேரின்ப ‡வேள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவாவிரின்று தவமும்

* ‘பாகத்ததொ’ எனபுதும்பாடம்.

† ‘அண்மலர் நாற்றமும்’ என்பதும்பாடம்.

‡ ‘வேள்ளத்ததென, அதுகேட்டு’ என்பதும் பாடம்.

ஞானமும் புரிந்து பிடுபெறவானுமென்பது. அவனை வஞ்சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிதி இயின மையிற் களவிபலென்னுங் சூழிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினை யும் பயக்கும் இது வல்லதை; என்னை? கற்றவல்லன். வண்பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாராணஞ் சமயத்தாராணம் ஒருங்கு புகழப்படு மாகலான் என்பது. இனிப் பொருளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள் கொடுத்துக் சற்பவாகனின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்; என்னை? கற்றரைச்சார்ந்து. ஒழுகவே நமக்கும் அமிவ பெருகுமென்று பலருளு சார்ந்து ஒழுகலின் என்பது. இனி அறனும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை இன்மையான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச் செப்பப்பட்டது. இனி களமென்பது உத்திரப்பெருவழுதியார் அவைக்கள மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப் பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறுது. இடாப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிக்களால் வெளிப்படுக்கப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமாறும் உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நர்னருவகையான் உரைக்கப் படும். அவையாவையோவெனின், நூலுதலிய துரைத்தலும் நூலுள் அதிகாரறுதலியதுரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்துறுதலியதுரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திரறுதலியதுரைத்தலுமென இவை. அவற்றுள், நூலுதலிய துரைக்குமிடத்து நூலாமாறும் நூலென்றசொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்துரைக்கற்பாற்று.

அவற்றைத் தூலமாறு உரைக்கும்போது தூல்தான் முன்றுவகைப்படும், முதலாவது வழிநாலுஞ் சார்பு நாலுமென; என்னை?

* “முதல்வழி ஈர்பென தான்முன்றாகும்”

என்றாகலின். அவற்றை முதலாவது வரம்பிலுள்ளன பயந்ததாகும்; என்னை?

“வினையி னீங்கி விளங்கிய கறலின்

முனைவன் கண்டது முதலா லாகும்”

(தொல் - பொ - 12 - ௯.)

எனவும்,

* “முதல்வ னுக்குப் பிறன்கோட் கூறுது”

எனவும்,

* “தந்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி முன்றற்கு

முதலா லில்லது முதலா லாகும்”

எனவுஞ் சொன்றாகலின். இனி அந்நாலோடு ஒத்த உரையிற்றாய் ஆசிரியமதவிகற்ப்பாடக் கிளப்பது வழிநாலெனப்படும்; என்னை?

* “முன்னோர் தூலின் முடிபொருள் கொத்துப்

பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி

யழியா மரபினது வழிநா லாகும்”

என்றாகலின். இவ்விரு நாலுள்ளும் § ஒரு வழி முடிந்த பொருளை ஒருபகர நோக்கி ஒருகோவைப்பட வைப்பது சார்புநாலாகும்; என்னை?

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருங்கலக்காரிகையரையில் வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு 111 லுள்ளும் ஆசிரியாரற் செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்றும், அவற்றையே பிற்காலத்தில் அன்னுலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டு கொண்டன மென்றும் கருதற்கு இழுண்டு.

† ‘முடிவிற்கு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கிடப்பது’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கொண்டுமுடிந்த’ என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

“இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்”
என்றராகலின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ
வேனின், முதலூலின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும்
ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால்
திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ
னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

“தன்கோ ணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெதிர்நூ லென்ப ரொருநா யோயே”
என்றராகலின்.

அல்லதூஉம்,

“நூலெனப் படுவது நுதலிய பொருளை
யாதிக்கண்ணே யறியசு சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிறைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
நெகைவகை † விரியின் வசையறத் தெரிந்து
ஞாப்கஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைத் தொழுகும் பண்பிற் றுகிப்
புணர்ச்சியி னமைந்து பொருளாகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், † நூலெனப்
படுவது நுதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

* இச்சூத்திரம், யாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில
குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலனு† என்னும் ஆசிரியராத் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; கேடுஞர்
எட்டும்பிரதியிற் கண்டது.

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள் வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் துட்பம் நூலெச்சம். என்னும் உரையிற் பொருள்விளங்கு நுண்மைக்கு வரம்பாக நோக்குடையது ; என்னை ?

“ நூலெனப் படுவது நுவலுங் காலை
நூலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முடினடு விறுதி மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்ணை காட்டி
யுண்ணை நனமுத வுரையொடு பொருநது
நுண்ணிதின் விளக்க வதுவதன் பண்பே”

என்றராகலின் ; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும். நூல்போறலின் நூலென்ப ; பாவையோலவாளைப் பாவையென்றாற்போல. நூல்போறலென்பது ; நுண்ணிய பலவாய் பஞ்சு நுனிகளாற் கைவன்மகடுஉத் தனது * செய்கை மரீண்டினால் ஒரிழைப்படுத்தலாம் உலகத்து நூலூற்றலென்பது ; அவ்வாறே † கரநது பரந்த சொற்பரவைகளாற் பெருமபுலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாமுலகத்து நூல்செய்தலாவது ; அவ்வகை நூற்காடுதலின் நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செய்து பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும் வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூலுதலிபதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம் ; தமிழ்நுதலியதென்பது.

* ‘செய்தகை நலந்தோன்ற’ என்பது முன் அக்கப்பிரதியிற் காண்ட பாடும்.

† ‘குகிந்து’ என்பதும் பாடம்.

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்வதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுதலியதெல்லாம் அதிகாரத்தான் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாரமாதலான்; இதனுள் இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோவெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின் மென்பது.

இனிச சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது. சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும. அஃதுரைக்குமாறு: கருத்துரைத்துக் கண்ணழித்துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்வதிகாரத்து ஓரரைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம் இன்னதனோ டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துதலுதலிற்று. அன்னதாதல இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்ப விளங்கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள்:—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்படுவது—அன்பினைய ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட ஒழுக்கம்; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந்தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம், மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* * இச்சொற்றொடர் முன் அசுசுப்பிரதியில் இல்லை; வேரோசு எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

தொகை ; கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்—கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கினைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினைய ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர் ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்றவல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்குக் கடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம் அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்திணை' என்ற விடத்து அன்பு அறிந்தேனாயினன்றே அன்பினைய ஐந்திணையும் அறிவதெனின், அது சூடத்துள் விளக்குந் தடற்றிள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்டல்காது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவையோவெனின், சாஹிற்சாதல், நோவினோதல், ஒண்பொருள்கொடுத்தல், நன்கினிதுமொழிதல், புலார்வுநனிலேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல் எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை திரிபுடையவாமாறெனின், சாஹிற்சாதல் என்பது அன்பினுளை நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவவும் பெறும்; இனிக், கண்டென்றே, குடுமிக்கந்தலில் கருநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு தின்றி வாழ்கின்றாரோ, ஓ! கொடியளேகாணென்று

நித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட் சாவன், அதனால் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்; அதுவன்றிப் † புகழ்வேண்டியும் கணவனொடு செத்தார் சவர்க்கம் புகுவரென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கையானுஞ் சாமி; அப்பரிசன்மி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோத லென்பது ‡ மெய்நோ என்றமியலாகாது; அதுவுந் திரிபுடைத்து; அன்புள்வறியும் அன்பில்வறியுந் தோன்று மென்று மறுக்கப்படும். ஒன்பொருள் கொடுத்த லென்பது கணிகையர் கூட்டம் பொருளானும்; ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பகைவருந் தங்கருமம் முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தாலும் புணர்வு வேட் டோர்போலப் புணர்வாதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு நனியிரங்கலென்பது நீரும் ஆடர் பூவுஞ் சூடர் சாந் தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப் பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து. இனித் திரிபின்மி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண் டெனக்கொள்க. அஃதெதற்குநம் நிகழாமோவெனின், அவன் இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற் றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென் றுணர்ப. அல்ல தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் § வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுபொருளாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னனோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

ளின்கண் தோன்றும் உள்வரிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுனன்றே ! தான் அறிந்தபொருளாகலின்; என்னை ? மாணுக்கன் நீரவேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின் ; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானாம். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனிற் பேதையாயினாம். அல்லது உம், உலகத்துப் பொருள் தான் இரண்டிவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தன காமமும் வெருளியும் மயங்கும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவுடையன ; என்னை ?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்று
கற்பு மேரு மெழிவு மென்று
சாயலு நாணு மடனு மென்று
நோயும் வேட்கையு துறவு மென்றாங்
காவயின் வருஉங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மரபி னெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகரப் பொருள் மென்ப”

(தொல் - பொ - பொரு - டுங்.)

என்றாகலின். இனி 'உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவன 'மரடக்கூடல்' 'மாநிலந்' தொடக்கத்தன என்று கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்திரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படா தென்பது ; என்றார்க்கு, அன்பென்பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப் படாநின்றது ; அஃது யாதோவெனின், நாணுச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக் ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை, நிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை'யா வன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை மூல்கை மருதமென இவை ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர்; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டொருகையாகும். உரைக்குமிடத்து முதல் ஒரு உரிப்பொருளுென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும்; என்னை?

“முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே
துவலுங் காலே முறைசிறந் தனவே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றாகலின்.

அவற்றுள் முதல் இரண்டிவகைப்படும, நிலமும் பொழுதுமென; என்னை?

“முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென டொழிப வியல்புணர்தோயே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௪.)

என்றாகலின்.

குறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்; பொழுது கூதிரும் யாமமும் முன்பனியும்; நெய்தற்கு நிலம் கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமும்; பொழுது எற்பாடு; பாலைக்கு நிலமில்லை; என்னை?

“நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௨.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும் வேளிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதின

னையுந் திணையாமோவெனின், குறிஞ்சியும் முல்லைபுயம்
அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலைபாடென்பது. முல்லைக்கு
நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும்; பெருமுது காரும் மாலை
யும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும்; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய ஊடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேயு டைவரை யுலகமும்
வேதன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௫.)

“காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர்யாம மென்மனார் புலவர்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௬.)

“பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௭.)

“வைகுறு விடியின் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௮.)

“நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௯.)

“பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௧௦.)

* ‘பெரும்புன லுலகமும்’ என்றும் வீறுபாடமுண்டு.

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்
லிற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க.
இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமும் உணவும் மாவும் மர
மும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்திடிம யாழின்பகுதி முதலாக
வுடையன; என்னை?

“தெய்வ முணுவே மா மரம் புட்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு சொனுகடு
யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.”

. (தொல் - பொ - அகத் - கஅ.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தேய்வம் முருகவேள்; உண ஐவன
நெல்லுந் திணையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம்
அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள்
கிளிபும் மபிலும்; பறை வெறிபாட்டுப்பறைபுந் தொண்
டகப்பறைபுங் குரவைப்பறைபும்; செய்தி தேனழித்தலுங்
கிழங்குகழ்தலுங் குன்றமாடுதலுந் திணக்கிளிகடிதலும்;
யாழ் குறிஞ்சிபாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்
சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள்பெயர் கொடிச்சி
குறத்தி; நீர் அருவிநீருஞ் சுனைநீரும்; ஊர் சிறு குடிபுங்
குடிச்சிபும்; பூ குறிஞ்சிபுங் காடகனும் வேங்கைபுஞ் சுனைக்
குவளைபும்; மக்கள்பெயர் குறவர் இறவுனர் குன்றவர்.

நெய்தற்குத் தேய்வம் வருணன்; உண மீன்விலையும்
உப்புவிடையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புன்னையும்
ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றி
லும்; பறை மீன்கோட்பறையும் நடுவாப்பறையும்; செய்தி
மீன்விறலும் உப்புவிற்றலும் அழைபடுத்தலும்; யாழ்
விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள்பெயர் துளைச்சி
பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்
ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கல்மேறுபட்டினமுஞ்
† சிறுகுடியும் பாக்கழம்; மக்கள்பெயர் பரதர் பரத்தியர்
துளையர் துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்;
வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பக
வதியையும் ஆதித்தனையும் தேய்வம் என்று வேண்டினர்;
உணு அறலைத்தனவும் உரெலிந்தனவும்; மா வலியழிந்த
யானையும் புலியுஞ் செநநாயும்; மரம் இருப்பையும் ஒமை
யும்; புள் கழுதும் பருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும்
ஊரெலிபறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோ
டலுஞ் சாதத்தெய்தலுஞ் சூறையாடலும்; பண் பஞ்சரம்.
பிறவு மென்றதனால் தலைமகள்பெயர் மீளி விடலை கானை;
தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராமபுலங் குராமபு
வும் பாதிரிப்புலம்; நீர் வறுநீர்க்கு வலும் அறுநீர்ச்சனையும்;
மக்கள்பெயர் எயினர் எயிற்றியர் பறவர் மறத்தியர்; ஊர்
கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தேய்வம் வாசுதேவன்; உணு வரகுஞ்
சாணையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுந்
குருந்தும்; புள் கானங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை
ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும்
அவை யறுத்தலுங் கடாவிதெலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு
கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகள்
பெயர் குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேரகுடி' என்பதும் பாடம்.

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய : பூ முல்லைபுரதோன்றியும்; நீர் கான்பாறு; ஊர் பழையுஞ் சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம் • இந்திரன்; உணு செந் நெல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா எருமையும் நீநாயும்; மரம் வஞ்சியுந் காஞ்சியும் மருதம்; புள் நீர்க்கோழியுந் தாராவும்; பறை மானமுழவும் நெல்லிக்கோழியும்; செய்தி நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குக் களைகட்ட லும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர் ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூதாம ரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் மனைக்கினறும் பொய் கையும் பாறும்; ஊர் பெயர் என்பபடும; மக்கள்பெயர் கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட கரு பயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

“ உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவுந் பெறுமே ”

(தொல் - டொ - அகத் - கங்.)

“ எவ்நில மருங்கிற் பூவும் புளினு ”

மஞ்சிலம் பொழுதொடு வாரா வாயினும்

வந்த நிலத்தின பயித்த ராகும். ”

(தொல் - டொ - அகத் - கங்.)

என்றாராகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள் ஷன்றவாறு. அவை • யாவையோவெனின், புணர்தல், பிண்தல், இருத்தல், இரங்கீல், ஊட்டல், அவற்றினிமித்தம் என இவை; என்னை

“புணர்தல் பிரித லிருத்த விரங்க
லூட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - கச.)

என்றாராகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி ; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத் தனிமித்தமுட முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல் ; ஊடலும் ஊட்டனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே கொல்லோ குய்நெய்யெனிற புணர்தலையன்று ; பிரிவச்சமும், வன்புறையுந், தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்குரைத் தனவும், பாங்கன் கழறினவுந், தலைமகன் எதிர்மறுத்தன வும், பாங்கன் எதிர்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகனைக் கண்டனவும், ஆற்றொயினவும், தலைமகன் வந்துரைத்தன வும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும் இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம். அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுமாய் அடங்கும். ஏனையவற்றிற்கும இவ்வாதே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத் திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருள் தாது; ஒழுக்கமே திணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது ; என்னை ? விளக் காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினையுந் திணையென்ப, நிலத்தினையுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே ‘அன்பினைத் திணை’யென்றது, ஐந்திணையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என் றதுபோல. என்மீது அது பொருள்தாது. அஃதே கருதிய

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-ருக.)
என்னுமன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே,
இணையென்று கருதினாற்பினென்பது. அஃதேயெனின்,
'ஐந்துதிணை'யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகணம் என்றது
போலவெனின், அபியாது கடவுளினும்; ஐந்துதலையுடைய
நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப. ஐந்துதலைநாகமுமென்ப;
இருமுடிமுடைத்து; என்னை? முற்றியலுகரம்புணிய
லுள்,

“முதனிலை மெண்ணின்முன் வல்லெழுத்து வரினு
ஞநமவத தோன்றினும் யவவந் தையயினு
முதனிலை யியற்கை மென்மனாற்புலவர்.”

(சொல் - எழுத் - குற் - எட.)

என்றாராகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினாறு ஒழுக்கத்தை அன்பின்
வேறென்று கொள்வன், தச்சனாறு மாடந் தச்சனின்
வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினாறு
குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது.
மூன்றும் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும்
நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர
நிற்கும் பகுதிக்கொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்
பதன் முன்னர்க் 'களவு' என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால்
வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை
வகையானுந் தொகையிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகை
யானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றுமன்றே வருவது?
அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,
தொகையிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல;
அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின்,
வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

றுமைத்தொகைதாம் பல; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
றுமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை
யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல; அவற்றுள்
யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளுங் களவு
வேறுகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வானும்
அவ்விடத்தின் நெடியதுபோல வெனின், அதுவன்று,
ஏழாமவேற்றுமை இடத்தைதாம் இடத்து நிகழ்பொரு
ளையும் வேறுணரவும் இற்கும வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்.
அவற்றுள், வேறுணரின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
வேறன்றியுணரின்றவழிக், காட்டியக்கால் அதுபோலக்
கொள்க. அறங்கினுள் அழ்ந்தான், மாட்டிதினுள் அகழ்ந்
தான் என்றுபோல, ஐந்திணையுள்ளுங் களவுவேறன்றென்
பது. அஃதேயெனின், 'அவ்விணைந்திணைக் கள வந்தண ரரு
பினை' என அமையாதோ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்
கோவெனின், செய்புனர்பதின் பொருட்டு வந்ததென்னும்
ஒருவன்; அற்றன்று, அதனால் ஒருபொருளுரைப்பனென்
னும் ஒருவன். அதனால் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்
வலியுடைத்து. அஃதியாதோவெனின், களவென்றற்குச்
சிறப்புடைத்தென்றனாறு. * 'ஊரென்பபிவதுறையு'ரென்ற
விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மையசொல்லி அவற்றுளொல்லாம்
உறையுச் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் கள
வுண்மையசொல்லி அக்களவுகட்கெல்லாம் இக்களவு சிறப்
புடைமைசொல்லும், துறக்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாக
லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
அது பூயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள்
வாயினவெல்லங் கைக்குற்றப்பவங் கண்கூலவங் கழுவேற்ற
வுய் பட்டிப், பழியும் பரவுமுமாக்கி, 'நரகத்தொடக்கத் திக்

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழ்ப்பட்டு ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்குகலானும் பழி பாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப் பட்டது.

இனி ‘அந்தணரருமறை டன்ற லெட்டனுள்’ என் னது: அந்தணரென்பா பரப்பார்; அருமறைபென்பது வேதம்; மன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. ஆலை யாவையோ வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரீடம், தெய்வங், காந்தர் வம், அகரம், இராக்கதம், பைசாசம் எனவிலை: என்னை?

“அரநிலை யொப்பே டொருள்கோ டெய்வம்
யாழோர் கூட்ட மரும்பொருள் வினையே
யிராக்கதம் பேயரிலை டென்றிக கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
டுறையமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ * ரிடல்பிதன்”
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே.”

என்பதன் பொருளென் னுணர்வது. பிரமம் என்பது நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரமசுரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ ராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகுலனணிநது கொடுப்பது. கொடானிடின, ஓரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது; அதனை அறியலென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத் துன கோத்திரத்தான் மகஸ்வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரீடம் என்பது ஆவும் ஆனேறும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பினை வாசுச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* ‘புணர்ப்பிதன்’ என்பதும் டாடம்.

† ‘அவற்றோடு’ என்பதும் டாடம்.

பொருள்கோளென்பது. தேய்வம் என்பது, வேள்வியாகிரி
யற்கு வேள்வித்தீழுன் வைத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத்
தேய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. தாந்தர்வம் என்பது
இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாழோர்
கூட்டமென்ப. அகரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்
டான் இவளைபெய்தும், வில்லேற்றினான் இவளைபெய்தும்,
திரிபுன்றி எய்தான் இவளைபெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்
டான் இவளைபெய்தும் 'இன்னதொருபொருள் தந்தான்
இவளை பெய்துமேன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது:
(அஃது அரும்பொருள் வினைக்கையென்பது. இராக்கதம்
என்பது அவள்தன்னினுந் தமரினும் பெறுது வலிந்து
கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின்
றாண்மாட்டுந் களித்தாண்மாட்டுந் சார்வது: அது பேய்
நிலையென்பபொருள். இவ்வெட்டுமேனும் பன்றல் எட்
டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார்
சுண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும்
'அடுப்பாரும்'ன்றி இராவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்
பெழுணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக்
களவென்று வேண்பும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னது 'கந்தருவவழக்க'
மென்றையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோடு
னின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்விதப்பிறற்றனருகலாற்
போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்
பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை?
சூவனைப்பூப்போலுங்கண் என்றால், நீலமாத் திரையொக்கும்,
* 'அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதி

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது ; பவளம்போலும்வாய் என்
றற் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப்
புடை பெரிது. இங்கும் ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
அடுப்பாருமின்றிப் புணர்நலும், ஒத்த சூலத்தினராகலும்,
ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
பட்டது ; மற்றப்புடைபெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்கம் போல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்
துள்ளொனின் ; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்
லுதும் : பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
போல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின்,
அவையெட்டிம அதனைப்போத்த இதுவுமென மணம் ஒன்ப
தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று ; அவ்வெட்டிம *உலகி
னுள்ளன ; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின்
இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாடுவென்பது. அஃதே
யெனின், இதனை முந்நூலென்று புருந்தமையார் கந்தருவ
வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
சொல்லற்பாற்றன்று ; அது வழிதூல் வாய்பாடாகலான்
என்பது சடா. அதற்கு விடை : பிறநூல்களெல்லாம் *ஆசிரி
யப் பகுதிப்பெம், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு
திப்பெங் கொல்லோவென்றிற் படாது. கந்தருவ வழக்கம்
போல்வது களவாதல் மூன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப
முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னாடுவென்பது. அஃதே
யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே ! தான் தலைவ
னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின் ; அஃதே
கருத்து, அறிந்திலை ; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனினு
ம், பிறவற்றையெல்லாந் திரியவுந் திரியாமையுந் கொண்

‘உலகியல்’ என்பதும் பாடம்.

டார்; இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென்
றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தா
ரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும புலவ
ராகலின்.

இனி 'என்மனார்' என்பது, 'என்ப' என்னும்முற்றுச்
சொற் 'குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்' என்பதனாற் பகரங்
குறைத்து, 'விரிக்கும்வழி விரித்தல்' என்பதனான் 'மன்'
ஆர்' என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து,
என்மனார்' என்றாயிற்று. என்மனா என்பது புலவர்
என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப்
பெயர்கொண்டு முடியுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமிழர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்
தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது
இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத
னுதலிற்று. †இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனே,
மூயையும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசட்டு, மேற்
சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே
அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என்
சொல்லியவாறோவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்
றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயி
னும், அன்பினானுங் குணத்தினானுங் கல்வியினானும் உருவி

* 'எல்லாரு மென்றல்வகையே' என்பதும் பாடம்.

† 'இச்சூக்கிரங் கருதியனாம்' என்பதும் பாடம்.

ஞனுர் திருவிஞனுர் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம். அஃதென்போலவோ வெனின் : உருவரிசி கொத்தமுரி என்றற்போலவெனின், அது பொருந்தாது ; என்னை காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவா வேற்றுமையிலராக லின் ; இன்னுமொருகால் வா-கம வேறுபடுத்து அப்பொருளே சொல்லப் புனருத்தமாம் ; என்னை ? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் றொன்றுவது புனருத்தமாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது : இவனும் பற்பன்னுரூயிரவர் கூர்வே லிளைஞரொடு திரிதரினன், யித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால் ; இவரும் பற்பன்னுரூயிரவர் ஆயமகளிர் புடைசூழத் திரிதரினன், யித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால் ; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவரும் ஆயத்தினீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீக்கியும் இவனை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது ; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது ; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புனருத்த மாமென்பது. மற்றென்றோ உரையெனின் ; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தாருமில்லை, மிக்காருமில்லை, குறைபட்டாரல்லது ; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் †குணத்தானும் உரு

* 'புணர்வரோ அன்று, இவனை, யிளைஞருள் நீக்கியும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும்*ஆள்வினையாஹிம் பொருளினனும்' என்பதும் பாடம்.

‘வினாநூல் திருவினாநூல் பொருவிலன் தானே என்பது. இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிற்றாரென் பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும் என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழுவின் * இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவனையே பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலையேகாரமெனப்பட்டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலையேகார மெனப்படுமொகலா எனப்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானுங் குறை பாடினமை முடியாதோவெனின், முடியாது; கந்தருவர்க்கும் ‘ஞானக்குறைபாடு தரும்க்குறைபாடு ஆள்வினைக் குறைபாடும உண்டு. இச்சொல்லப்பட்டன ‡சிந்தேயென் றே ஒப்பித்து, அது பொருவிற்றப்புச சூத்திரத்தாற் சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமிழர் காண—தம்முணர்வின ரன்றி எதிர்ப்பாட, என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வினர் அல்லராகின் றது காணமுன்னாபவோ, கண்டபின்னாபவோ, காட்சியோ டுடனாபவோ; காணமுன் தம்முணர்வினரல்லராபவெனிற, காட்சி காரணமன்றாயிற்கும் தம்முணர்வினர் அல்ல ராதற்கு; அல்லதூஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு துந் தம்முணர்வினர் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக் கண்டபின் தம்முணர்வினரல்லாரெனிற, காட்சியது நீக்கத்

* ‘இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து’ என்பதும் ‘இவனையே பெருமைக்கட்பிரித்து’ என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரகியில் இல்லை.

‡ ‘சிறியதேயன்றே’யொப்பது பொருவிற்றப்பிற் சூத்திரத் தால்’ என்பதும் பாடம்.

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும் ; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்குமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதூஉங், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவாய்த்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரணமென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வினரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னுங் காரணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற்றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றினபொருள் ஒன்றினைஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண்மும், ஆவிற்கு இருகோடுபேரல என்பது. அதனால், மூன்றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட்சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணமுன்னே தம்முணர்வினரல்லராகற் றன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; * முற்கொண் டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று ; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினளல்லளாம். என்பதூஉம் முன்னே

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்
கும்; என்னை? “ஒளிப்பினு முழங்னை யூட்டாது கழியாது”
என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்
தற்கு; வித்து முயோத்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந்
துணைக்காரணமாயிற்றுப்போலவுஞ், சோறுதலியல்பிற்றா
கிய அரிசி சோறுதற்கு அபிவாணைத் தொடக்கமாகவுடைய
காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃ
தேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி
யின் முற்களர்ந்ததோ, பிற்களர்ந்ததோ உடன் கிளர்ந்
ததோ? †உள்ளத்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக்
கடா வந்து எய்துமால். என்னையோவெனின், ‡காட்சியோ
டுடனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு
புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது;
விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவரு
தலும் இருணிக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்
சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும்
உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாக்கொண்டு ஞான
வொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் ‘காமப்புணர்ச்சி’யென்பது தலைமகனுந் தலைமக
னார் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர்
வினரன்றி வேட்கைமிகவினாற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிற்றார் தலைமகனுந் தலை
மகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்துங் ||எய்போத்துங்

* ‘கிடந்தவாகக், கிடந்ததே’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உள்ளதுதான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘காட்சியோ டுடன்கிளருங் கிளருமிடத்து’ என்பதும்
பாடம்.

|| ‘எய்போத்தும்’ என்பதும் பாடம்

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநில
னும் பெரு விசும்புமனையார், ஆனிமொயம்பினர், அரிமான்
றுப்பினர், பற்பன்னூரூபிரவர் கூர்வேலினோருந் தற்குழச்
செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்
வளர்ந்து, நீர் உடனாடிச், சீரென்பெருகி, ஒல் உடனாட்
டப், பால் உடனாடி, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்
கற்றுப், பழமையும் பிறிற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடைபார், பற்பன்னூரூபிரவர்
கண்ணும் மனமும் அவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்குழத்
தாரகைநடுவண் தன்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்
தது. முடியவே, தமிழராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது ; என்னை? அவள்
ஆயங்களும் பொழிலிடம் புதுதலும் விளையாட்டு விருப்பி
னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
முன்னந் தழைவிழைதக்கன தொடுத்த மென்றுங்,
கண்ணி தண்ணுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், பேர்து
மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு ட்மாறுதுமென்
ன்றுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், †அருவியாடி அஞ்
சனை சூடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்
லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று
'கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன
'கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது; புற-வெ-மா-வெ-பொதுவியத்
படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அருவியாடுதும்' என்பதும் பாடம்.

இவ்வகை அவனைத் தமியனாக்கிப் பிரிபவோவெனின், ளட்டியுஞ்சட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லனாகலானும் பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநினையாப் பிரிப வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட் பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோவெனின், நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம் தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு மானென்பது. யாங்ஙனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன மூஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோ கமுங் கோங்கும் வேங்கையுங் குரவமும் விரிநது, நாகமுந் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவ லொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங் கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும புன்னாக மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து, வரிக்குயில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராப்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசமபு துடைத்துப் பசும் பொன் ஆழ்ந்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர் வெறியுறு நறும்மலர் வேங்கை கண்டாள்; கண்டு பெரிய தோர் னாதல் †கனிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சேறடிமேற் சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர் நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ‡நறைவிரி வேங்கை நான்மலர் கொய்தாள்; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி விளிம்புபித்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி மண்டபத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழந்திழ்க் கழஞ்சுருக்கத்தி கொடிப்பிடித்துத் தகடுபிடி பசும்பொற்

* 'வரிபாட' என்பதும் பாட்டும்.

† 'கனிகூர்' என்பதும் பாட்டும்.

‡ 'நுழைவார் வேங்கை' என்பதும் பாட்டும்.

சிகரங்களின் முகநிதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும் அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு வயிரமுந்தி அணிகளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்சூரன் முரசின் தண்ணிரட்டி, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக் குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த தோர் பனிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து, முனையினரூயிற்று *இளவெயில் ஏறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடுவது நோக்கி நின்றாள். அப்பால, தலைமகனும் பற்பன்னுறையிரவர்கூர்வேலினைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடிக், காவலினைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்தேரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிநுங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிடேல்கொண்டு, வண்ண மணமயர, அஞ்சார்தின் நறுநாற்றம் அகன்ஊழிலிடைப் பரந்து நாத, †அடுகிலையொடு கனை ஏந்தி வடிவுகொண்ட காம்பன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும். ஆந்தியாங்ஙனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம். ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போலவும், வெங்கதிர்க்கனலியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழுவித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமியராவர்.

தமிழராதலென்பது தம்முணர்வினரல்லாதல். தம் முணர்வின ரல்லாதலென்பது என்னோடுவெனின், தலைமகற்கு அறிவுகிறை ஓர்ய்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னோடுவெனின்,

* 'இளவிரிதிர' என்பதும் பாடம்.

† 'விரிவெ' என்பதும் பாடம்.

“எப்பொரு ளெதன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 36-5.)

என்றாகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண்
நின்று அம்மெய்ப்பையை அறிவது. நிறையென்பது
என்றோடுவனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து
ஒழுக்கும் ஒழுக்கம். ஒப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து
உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண்
மறவாமை. இந்நான்மையுந் தலைமகற்கு வேட்கையான்
மீதூரப்பட்டுப் † புனலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச்
சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நாண் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்
பன குணம். அவற்றுள், நர்ணென்பது மெண்டிர்க்கு இயல்
பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக்
கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மை
யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து
அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அரு
வருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஓடுவழியிற்
புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாயந்து
கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்றோடுவனின், ஒருவரொரு
வரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற
வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நாண்
வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை
வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆத
லால், தமிழராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா
தென்பது.

* ‘உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘புனல் ஓடுவழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல’ என்பதும் பாடம்.

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிந்தாரென்பதனொடு மாறுகொள்ளும். பாங்குநம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினாளைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவ்வுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள் எளிதாகச் செய்யப்பட்டாமைபினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்நுனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்களெல்லாம், பெரிபர் சீராத பொழுது பிறருடமை கொள்ளாது சித்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது*பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப் பட்டமையாற் பெருமைபிலன்; என்னை? தேர்ந்து காணாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப் படாத பொருளில்லை யன்றே; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க ணெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந் தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதல் தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம் முண் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திலர்; இருவர்தங் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்நுனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

* 'பன்மக்களெல்லாம் பெரியராயிராதபொழுது' என வேரோர் வட்டியிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

தோழியிற்குட்டத்தின்கண் ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந் தெய்திய ஞான்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப. அது பொருந்தாதென்று மெய்யுறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார் சொல்லுவது: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க் குரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிட்தல் தக்கின் மென்று மீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம், உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றராயிற்று. அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவ்வுக்குக் கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லையென்று கருதினானே யெனினும் மெய்யுறவே; சூற்றம் என்னோவென்பது. அல் லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய வன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று நினைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனும்; அதனால் செய்கையும் நினைப்பொழுக்கும் என்பது; அல்லதூஉம், மெய்யுறுவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின் தமிழரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉங், 'கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை? கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது. அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வுண்டாமேயெனின் அன்பினுண் ணிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத் தானே புணரப் போகும்முடியுமெனின், பின்னையும் எஞ் ஞான்றும் மெய்யுறுவதுகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்யுறுபலையெனின், கருமம் பொருட்டன்றி வேட்கையிலலை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்யுறுபுணர்ச்சியே வேண்டப்பட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்யுறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்சொல்லுங் கூற்றிமின்றிப் பசப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணாதல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட் கண்ணுறிவது. அதற்குச்செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணினை உண்டாப் புணர்ச்சென் முலையரும்பாத்
தேமரு வெவ்வாய் தயிரா செருச்செரு லத்தைவென்ற
மாமரு தானையெங் கோன்வையை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூங்கொடி கண்டே களித்தவெங் கண்ணினையே. (க)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙனம் மேடுவெனின், வரையாமல் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமகள்கொல்லோ, சூரரமகள்கொல்லோ இத்துணைமேதகவுடையாள்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

உரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னாட்டொளிகேர்
விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ வன்றிவிண்டோய்
வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ ளீர்மணந்த
திரையுறை தெய்வங்கொ லையந் தருமித் திருநாதலே. (உ)

இவளும் அவளை ஐயப்படும். கடம்பமா கடவுள்கொல்லோ இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆழை மாசுண்டலானுங், கால்நிலந்தோய்தலானுங், கண் இமைத்து

லாஹுங், கண்ணி வாடுதலாஹு, சாந்து புலர்தலாஹுமென்று இங்ஙனந்தெரிபும. தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி யானைப் பராங்குன் பாழிப் பகைதணித்த
துவடி வேன்மன்னன் கன்னித் துறைஞ் சூரும் பார்துவளைப்
பூவடி வானெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிசன்மேற்
சேவடி தோயவகண் டேன்றெவ வல்லிச் சேயிழையே. (க)

இவளும் அவளை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட் கைமிகத் தம்முட்கூடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும் வனப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வரை பொருந் தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்களை இலக் கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடேஉக்கொல்லோ என ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்து மகடேஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்களையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை யின், ஈங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை யிற் காமத்தின் வேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டிம்பிற, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அந் தன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த சூட மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கெளக்க. இஃது இயற் கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புலவராற்கூறப்பட்ட இயல் பினும் புணர்ந்தாராகலாஹுங் கந்தருவ வழக்கத்தோ டொத்த இயல்பினும் புணர்ந்தாராகலாஹு மென்பது. இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்கூடும், இருவரும் தெய் வுத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லது உம், மூயற்சியும் உணப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைக

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந்தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவுட்படும், இவள் நலம் இவளுனே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுரென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப்புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவைபெல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்ற ரென்பது. பலகாரணத்தினையுபொருளை ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீருங் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினுயமுனையை நென்முனைபென்ப. நென்முனைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுனை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினுத்தல் என்பது என் சொல்லியவாறேவெனின், புணராதமுன் நின்ற *அன்பு புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினுடொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராதமுன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்னைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என் றுற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள பான்மை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நால் எடுத் துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போநது, இனி ஒருகால் உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோமென்பது. ஆயின் உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்ற புணர்ச்சி யானாய பயமில்லையாமபிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின் உண்டதனாய பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது வன்று : புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறை யமும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்டொற்ற செய்குணங்களானாய அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன் னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே குணத்தினாய அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின் முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற் குறையாது எஞ்ஞான்றும் ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும் ஒத்த அன்பினாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ? பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பில னாயினுளும்; என்னை? பிரியு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலனாயினுளும். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுக்கலாறு பிறர்க்குப் புலனும், ஆகவே இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பிரியா னாயினுளும். ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோமெனினில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

* 'உலகினுள்ள தன்மை' என்பதும் பாடம்.

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரிவும் அன்பினுனே நிகழுமாறு சொல்லுதலாம்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த நலைமகன் இயற்கையன்பி னானுஞ் செயற்கையன்பினுங் காவர்ப்பட்டுத் தனது நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பொன்பது நாரணமின்றித் தோன்றும் அன்பு; செயற்கையன்பென்பது ஆவூடன் குணங்களில் தோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினுங் கடை வப்பட்டு நின்று நலைமகன் ரொலவது நயப்பு என்பது.

நாய்ப்பொன்பது நலைமகன் வந்தற்கு உரைப்பானாய்த் தலைமகன் போப்புந் தன் நயப்புணர்த்தியது. நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவர்கையினைச் செங்காந்த பொனவுப் கண்ணினக் கருப்புவனையெனவும் வாயினை ஆரக்ரம்பலெனவுஞ் சென்று நரிமாதிக், குழன் மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவள் செவ்வாயது நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பு நிலப்பூக் கோட் டிப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட பூவின்மேலுஞ் செவ்வாய், ஆம்பற்பூவின்னது நாற்றம் அறிதி யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல நாறுந் தகைமைய உளவே ஆட்பல் நறுமலர்? என்னால் தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினுனென்பது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனநின் நிகன்மலைத் தார்விழி ஞத்துவின்போ
யேறுந் திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியீ லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவரவாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே. (சு)

என்றது, வேறுமெனநின்று இகன்மலைத் தார் விழிஞ்ஞ் னின்போயேறுந் திறங்கண்ட தோன் தென்பொழியில்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனைப் போந்த பொருள் : வெல்லுவது கருதி
விழிஞத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும்
படுதது இவரென் பகைஞரென நினையாது * அவர்க்குத்
தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங்
கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
நீயும் பெருந்தன்மையை ; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல
துடம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது
வாகிய இல் என்றவாறு ; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்
விரும்பொழிலென்றவாறு ; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும்
அத்தன்மையைன்றே ! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்
னைய் நீ பொய்யுரையாய் ; இவள் வாய்போல நானும் ஆப்பற்
பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மையுடைய தனக்கு
இயல்பாகவுடைய னென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
யுடர்க்கு மிக இயல்பு ; அதனைத் தனக்குச் செய்துகோளன்றி
இயல்பாக உடையாளென்றவாறு : எனவுந் தன் நயப்
புணர்த்தினான். இனிச செந்துவர்வாயென்பது செம்மை
யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை
யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகு
வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும்
நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து
தோன்றுவதென்றவாறு : என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
தினானம். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து
ஏகாட்சத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின்கண்வந்த ஏகார
மெனக்கொள்க.

* தேற்றம் வினாவே பிரிநிலை யெண்ணே

ஹிந்தசை யிவ்வைந் தேகர ரம்மே "(தொல்-தொல்-இடை-க.)

என்பவாகலின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பன நறுமலரென்றதனைப் போந்தபோருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறுநாற்றமிக்கதென்றற்ருச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறுநாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நானுமே யென்றவாறு. மலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசையேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நானுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், உவமந் தொக்குகின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

“வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் ரெகையே பண்பின் ரெகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா நென்ப தொகைமொழி நிலையே.”

(தொல்-சொல்-எச்-௧௧.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமந் தொகுத; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத்திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? “ஆம்ப னாறுந் தேம்பொதி கிளவி” என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படிக் பொருளாகச் சொல்லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உலகத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென்ற கிலைபெற்றன உளவேயில்லை. *உணர்க்கும் கவியது குறிப்பி

* ‘புணர்க்கும் கவியது குறிப்பினான்’ என்பதும் பாடம்.

னான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமையும். என்னை?

“பொருளது *புணர்ப்பேன் குறிப்பின்
மருளற லெருஉ மரபிற் றென்ப”

என் நேதினமையாற், ** கண்போனெய்தல் போர்விற்
பூக்கும்.” எனவுங், “கண்ணென மலருங் குவளை” எனவுங்,
“குவளை யுண்க ணிலொரும் யஃனா.” எனவுங் “நெய்த லுண்
கண் பைதல் கூட” எனவுங் † இவ்வகையானுஞ் சொல்லு
புவாகலின், இவ்வகையானும் உவமிக்க அமையுமென்பது.

இனி, மருததிலத்து ஆம்பலை குறிஞ்சிலத்ததாகச்
சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிற் றெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி
நிலத்து வண்டு குறிஞ்சி தலை திகிதருவனவல்ல, எல்லா
நிலத்துங், சென்று எல்லாபுறமும் உதுமாகலானும் அமை
யும். அல்லது,

“எல்லாருங்கிற் பூவுங் புள்ளு
மல்லம் உபாபுறெரு கொ டாநிலும்
வெதநிலத்தின பைந் பொருந்”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமையும். இனிச் சுணைக்குவளையுஞ்
சுணையாப்பூய உண்மையானும் அமையும். அது பெருங்
குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்
ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமை
யினுனெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனாய்
பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* ‘புணர்ப்பே’ என்பதும் பாடம்.

** நற்றிணைநூறு, அவது செய்யுள்.

† ‘இவ்வகையானும்’ என்பதும் பாடம்.

என்னே? அக்ருலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாகலான் |
நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெ
னப்படான், மூக்கருண் மிக்கானாயதல்லது. ஆகலின்
இவன் நிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு
கொள்ளாதிதன்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளம் தருஉயாண் டிததன்
பிண்ட ரெல்ல னுறந்நை யாமபட்
கழைக்கெ டெய்வுக காவிநி திதத
குழைமா னெளளிகை தீயிய டோனொடு
வேழ வெண்புணை சூழ்வுப் புழிவர்
கடகா டிபாநோ னொணொ டாஅய
கேடுசூழி னொணொ டுபுழைந் குழை
கெடுக டொணொ புணை”

என்றும்,

“பருவாபவாநம் பட்டிபிநுநோதது”

என்றுங் கிளவிததல்லநீரைப் பாட்டுடைத் தலைமக
னிலத்துப் புனலடினனென்றும் புணர்ந்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்யுளுள், ௨௫ சொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அடையுமென்பது. இப்பாட்டுனால் தன்கண் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுத்தித் தன்னை மூடிப் புகழ்ந்து நயப்புணர்த்
திற்றாயிற்றுப் போதநபொருள். இன்னுஞ் செய்யுள்:

“தூவுண்டை எண்முனங் காள்வரமின் சொல்லுமின்றுன்னிலலாக்
கோவுண்டை கோட்டாற் றழிவதத உகானகொங்க நாட்டசெங்கே
மாவுண்டை வாட்டிய னெக்கிதன் வார்த்துல் போற்கமழும் [இ
பூவுண்டை தாமுள வேறுபுகள் கானத் பொழிவிடத்தே.” (௫)

“இருங்குழல் வானவ னுற்றுக் குழியிகல் சாயநதழியப்
பொருங்குழல் வீக்கிப் பூழியன் மாறன்றென் பூம்பொதியின்
மருங்குழ லுங்களி வண்முனங் காளுரை யீர்மடந்தை
கருங்குழ னுமென் போதுள வேறுங் கடிபொழிலே.” (௬)

“விண்டே யெதிர்த்தெவ் வேந்தர் படவிழி ஞுத்துவென்ற
வொண்டே ருசிதெனெங் கோன்கொல்லிச சார லொளிமலர்த் தா
துண்டே யுழல்வா யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
வண்டே மடநதை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.” (எ)

“பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்முலைந்தா
ரொருங்கழ லேறவென் றுன்கொல்லிச சாரலொண் போதுகடம்
மருங்குழல் வாயநீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
கருங்குழல் போலுள வோவிரை நாறுங் கடிமலரே.” (அ)

“தேற்றமில் லாததெனீ னேந்தரைச சேவூர்ச் செருவழித்துக்
தூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சாரல்கொங் குண்டுழல்வாய்
மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
னற்ற முடைய வுளவோ வறியு நறுமலரே.” (க)

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் துன்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிபோ
பயிலியது கெழீஇப் பட்டின் மயிலியற்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்துக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழ்த் தலைமகள் ஆற்றாளாயினள்.
என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த
விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெரு
நாணும் உடையாள் தலைமகன் முன்னின்று தன்னைப் புகழ்
ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயி
னாது ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அத
னைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்
தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு
பாடு இவட்காகாதன்றே! இஃது எற்றினனாயிற்றுக்கொல்
லோவென நினைந்தான். நினைந்து, அறிந்தேன், தன்னையான்.
* ‘தம்முன் நின்று புகழ்ப், புகழ்ந்தவிடத்து’ என்பதும் பாடம்.

காதன்மிகவினும் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றாத் தன்மையனாயினான். ஆற்றாத் தன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றாமை தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன்னாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை * நீங்கிக் தலைமகள் ஆற்றாநாயினான், †வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற்போல, அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ்விடத்துந் தன்மையனையென்பது ஒன்றிலன், என்றன்மை உலே, யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும் ஆற்றாநாம்: ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப்பன்று இறந்துபடாள்; அல்லதுஉம், யான் பிரியாதுவிடப் புறத்தார் உணர்வார். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்றாநாம். ஆகலான், யான் பிரியலே புறத்தார் உணரார். ஆகவே, இவள் ஆற்றாமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் துதலுந் தகைபெற நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபேறத், தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூடித், தலிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான். வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சவித்ததும் பிரி, பிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும். அது யாங்ஙனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணிஞனாகிய ஆற்றாமை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறுபெற்றுத் தேளேறு தீர்த்தாற்போல' என்பதும்

அங்ஙனம் ஆற்றுதலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும். இனி இவளும் பெருநாணினை, யான் பிரியாதுவிட இவ்
வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாம்., புலனாகவே இவள்
ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும்
வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரியுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி
னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகளை ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலை
மகன் அவளைத் தமிழளாகவிட்டு நீங்குமோ
அருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணா
மல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணி
மைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற்
போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும்.
நிற்கத், தலைமகளுந் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந்
துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளரப், பரவையல்குற்
றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப,
†வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ்
சிறிடிமேற் பைம்பொற் சிலம்ப்ரற்ற, அன்னம்போல
மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும்
நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின
தோர்மணியருவி மருங்கோலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்புத்
தநீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்
தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த
மாதவிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுமிழலிருந்
தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தளிரும் போதும் மேதக்
கனவற்றூற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

* 'தனிப்பொதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

விரவுத்தழைபுஞ், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைநது, வண்டுந் தேனும் புண்ட
மருட்ட அடியுறை ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் †புடைமருவப்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறின்றார்.
நிற்ப, அவளுந் தாரகைநடுவண் தண்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை
யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும்' இவள் எனக்கு எய்து
தற்கு அரியளாமென ஆற்றாநயினான். 'அதற்குச் செய்
புள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செநிலத் தேற்றதெவ் வேதர்தர்தர்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றேனிருந் தண்சிலம்பிற் |
புனவே யனையமென் றேளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்
கனவே நனவாய் விடினுமெய தாதினிக் கண்ணுறவே. (௧௭)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகன்மலைந்த
பொருநில வேதரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூமுகவேற்
பெருநிலங் காவலன் றென்புன னாடன்ன பெண்ணணங்கின்
றிருநலஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (௧௮)

லீகயேர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
செய்யே ரயில்கொண்ட பேரியன் கொல்லி டெழுப்பொழில்வாய்
மையேர் தடங்கண் மடநதைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
பொய்யே யினிமெயம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்திறமே. (௧௯)

என இவ்வகையான் அவளது அருமைசீனைந்து இவ்வொழுக்
கங் கைகூடாதிதனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
இவ்வகையானைப் புணருமாறு என்னைமிகால்லோ வென்று

* 'சூட்டுவருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் மூன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேறொரு
பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானாம். அவ்வகை நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் சுயப்புகு:

தேயுத் தவருயி ரைப்பல னன்றென்பர் செந்நலத்தைக்
காயக் கன்னநெதிர்த் தார்மரு மததுக் கடுங்கணைகள்
பாயச சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்பொழில்வா
யாபுக் கிடையிது வோகிரி கின்றதென் னொயிரே. (௨௦)

இன்னுயிர் கண்டறி வாரிலீலை யென்ப ரிசன்மலையாதார்
மன்னுயிர் வான்மீன் றடையக் கடையலுள வென்றுவையா [வா
தன்னுயிர் போனின்ற தாங்குமெங் கொண்கொல்லித் தாழ்பொழில்
யென்னுயி ராயத திடையிது வோ'ன் றிப்பதகுதே. (௨௧)

என இவ்வாறுசொல்லி ஆற்றொருவினன். அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதென்றனைப் பற்றா. அஃது யாதோவெனின் தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வு நவினைநினைந்து தானெய்தும் உபாயமாவது தன்நாதற் றெழுவை இது கொண்டு முடித்தல் கொல்லோமென்பது. அது பற்றுக்கோடாக ஆற்றி நீங்குமென்பது. (௨)

௩. ஆங்குளாம் புணர்ந்த பெருமான் நன்வயிற்
பாங்க ஶ்ரேற் குறித்தலைப் பெய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ளிடந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதறிற்றோ வெனின், உயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த தலைமகள் அதன் பின்னை தெருண்டெவரை தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா ரெழுமுகுமென்று அவன் ஒழுதுந்திறன் உணர்த்துதல் துதலிற்று. என்னை? வழி

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை; வேறொரு பட்டப்பிரதியிற் கண்டது.

போகாநின்றொருவன் *இழுக்கிச் சேறனுஞ் சாணாக
மானும் மிதித்தவிடத் தர்பொழுதே காலுக்கழிப்ப
பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புகும்; அதுபோல் இவனும்
ஞானவொழுக்கக் குணங்களின்வழியே செல்லாநின்றான்
இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழுக்காதவிறநது அதன்க
ணின்னு மீடன் மிகநது; மீண்டு மற்பலானெனின் இவ்வா
றெழுதும் என்பது.

இதன் பொருள் : ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்
—அவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைமகன்—தன்வயிற் பாங்குநோ
ரிற் குழி தலைப்பொய்தலும்—தன் பார்வையுற் குழியிடத்துத்
தலைப்பெயலும்; பாங்கின் துழிபோல் இடந்தலைப்பட
லும்—பாங்குநெயின்மிகத் தனிபாளை இடத்தெதிர்ப்பமித
லும்; ‘ஆங்க’ என்பது அசைச்சொல் : ‘இரண்டு’ என்பது
தொகை; தலைப்பெயல் மரபை—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்தது நீங்கிய தலைமகன் பிறற்றொன்று
தன் பாங்குநற் குழியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்குநோ
யின்மிகத் தனிபாளை இடத்தெதிர்ப்பமிதலுமென அவ்
விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
வாறு.

‘ஆங்குனம் புணர்ந்த கிழவோன்’ என்பது தெய்வம்
இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு
சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

---

* ‘பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்’ என்பது முன்
அச்சப்பிரதியிற் தண்ட பாடம்.

† ‘ஊக்கப்பட்டான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்’ என்பதும்
பாடம்.

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகளெனப்பட்டது. கிழமை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற் கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து "ஆற்றுவித்துப் பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்றிரியேன் பிரியினுற்றேனெனச் சொல் லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாளுங்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றா ளாகி நின்றான் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை ‡ மறைக்குமாறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துங் கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றா னும். ஆற்றாநிலைமையானைப் பிற்தைஞான்று சிறுகாலே தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி காதும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன் றுமுநவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் மணிவரை யுச்சி உலகுதுயில் † பெயர்த்துத் தோன்மிய வளர்ஒளி இள முளைஞாயிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாற்கு இற்றை வேறு பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்கடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண மென்கோகொல் லோவுள்ளம் வள்ளலுக்கே. (உஉ)

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

§ பேர்வந்து காரியு' என்பதும் பாடம்.

|| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

வண்டுகை வார்பொழில் சூழ்நிறை யாற்றமன் னோடவைவேல்
கொண்டுகை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
னெண்டுகை மேலுள்ள மேடிய தோவன்றி யுற்றதுண்டே
தண்டுகை வாசிரதை வாடியென் னாகொல் தளர்கின்றதே (௨௩)

தெவ்வா யெதிர்தின்ற சேரலர் கோணை செருக்கழித்துக்
கைவா னிதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவாந்த
நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபேர் னினைத்துபண்டை
யொவ்வா வருவு மொழியுமென் னோவள்ள லுள்ளியதே. (௨௪)

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினாவாதுயின் தலைமகற்
சூற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இவ்
உற்றது உரைத்தல். வகை கடைப்பிடித்து வினாபாங்கற்கு
நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஓடி
இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அனையா ரரவின் குருளை யணங்க வறிவழிநது
துனையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் *துயர்வதுபோல்
வனையார் முனையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வன் கூடலன்ன
வினையா ரொருவ ரணங்கரைத் தாலயா னினைகின்றதே. (௨௫)

அனையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழி வேழச்செற்ற
கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னொருவார்
முலையாய் முகிழ்த்துமென் னோளாய்ப் பனைத்து முகத்தனங்கள்
வினையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் சிந்தனையே. (௨௬)

பொருநெடுங் தானைப்புல் வார்தம்மைப் பூலந்தைப் பூவழித்த
பருநெடுங் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
திருநெடுங் பாவை யினையவன் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் கா தன்மையே.

* 'சூழ்வதுபோல்' என்பதும் பாடம்.

“சிறுவெள் ளரவி னவ்வரிக் குருளை

கான யானே யணங்கி யானுங்

கிளையன் முளேவா ளெயிற்றன்

வையுடைக் கையெனம் மணங்கி யோளே.”

(குறுந்தொகை - ௧௧௧)

“எலுவ சிறு அ றேடிமுறு நண்ப

புலவர் தோழ கேளா யததை

யாக்கட னதுவ ளெண்ணுட் பககததுப்

பசுவெண் டிறை டெளனி யாடிகுக்

எதுப்பயல் விடங் குறுறு நூதல்

புதுக்கோள் யானையிற பிணித்ததற்ற லெம்மே.”

(குறுந்தொகை - ௧௨௧)

இவ்வாறு சொல்லுகிற பாவங்கள் கழறும். கழறுத
 லென்பது அன்புடைபாம்பாட்டுத் தீயன
 எழியுரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத
 சொற்களால் நெருங்குவது. கழறுமாறு:
 பூன்றம் உருண்டாற் பூண்டிவழியடைபாதவாறு போல
 வாய், யானே தொடுபுண்ணின் முறிங்கலம் இல்லது போல
 வுங், கடல்வெதும்பின் வளாவூர் ரில்லதுபோலவும், எம்
 பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை போர்ப்புக் கடைப்
 பிடியின் வரைத்தனமிக் கைம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
 னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
 தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து
 இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே
 நென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற தீந்தமிழ் வேந்த னாரிகே சரியணிவான்
 ரோய்கின்ற முததக குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சும்பொழில்வா
 யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரிளங்கொடி கண்டெனுன்னன்
 தேய்கின்ற தென்பு தழுவிய தொன்றோ சிலம்பனுக்கே. * (௨௨)

தண்டே னறைஹுத் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [ல்வாய்
திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகநீ
கண்டே தளரினல் லாரினி யாரிக் கடலிடத்தே. (உக)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றாநாய்ச்
கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை
யென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி னுக்கடற் கோடியின் வேவ்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரொக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்க் கட்டுரையே. (உ௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டரிற்றி னின்றவெவ் வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னார்
குண்டலஞ் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டலிர் கண்டா லுரையீர் கழறிய கட்டுரையே. (உ௧)

மணகொண்ட வாழ் டவலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புணகொண்ட நீர்மூழ்கப் பூலதை வென்றான் புகாரனைய
பணகொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவளைக்
கணகண்ட பின்னே டுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (உ௨)

“அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னே
நுண்டாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேளய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெயிறுடை நெடுந்தோடு || காப்பப் பலவுடன்

* ‘உரைத்தவிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது.
வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் றார்தம்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘காய’ என்பதும் பாடம்.

* வயிறுடைப் போது வாலிதின் † லிறைஇப்
புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு ‡ பாப்பி
னிலந்திரை தநத வீரங்கதீர் முத்தங்
கவர்கடைப் புறவிக் சால்வடுத் தபுக்கு
நத்தேர் வழிதி கொற்கை முன்றுறை
வண்டுவாய் திறநத வாங்குகழி நெய்தற்
போது புறக்கொடுத்த வுண்கண்
மாதர் வாண்முக மணையு நோக்கே.” (அகம் - ககஉ.)

“இடிக்குங் கேளிர் தங்குறையாக
நீ நிறுக்க லாற்றினே நன்று மற்றில்ல
ஞாயிறு காயும் வெவ்வைந் தருங்கிற
கையி லுமன் சண்ணிற காகுமு
வெண்ணெ யுணங்கல டோலப்
பாந்தன் றினோய நோன்று கொளற் கரிதே.” (குறு - ௫௮)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றியபையிற் கழற்றெதீர்
மறுத்துரைப்பதுகேடட பாங்கன், எம்
கவன்றுரைத்தல். பெருமான் தானே தகா தனவற்றைத் தகா
வென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமான்
குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்மெனினிதெனவுந் தெருண்டி-
வன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்
மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்
றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றாட் களிறு கடா அயன்று வல்லத்து || மன்னவியச்
சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிசசெம் பொன்வரைபோ

* ‘வயிறுடைப் போது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘லிரிந்து’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘வரைப்பின்’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கிறுக்க லாற்றி னென்று மற்றில்ல’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘மன்னிரிய’ என்பதும் பாடம்.

னின்ற னிறையு மறிவுங் கலங்கி ந்லைதளரு
மென்றற் றெருட்டவல் லாரினி டாரிவ விருரிலத்தே. (௧௩)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்மக்கழறினன்,
என்பாக்கியமபிற கழறிறைநி மறுத்துச்
இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானுறையு, சொல்லாது இறநதுபட்
டானுறையு செய்வதிலை, பெரியதோர்
இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆற்றாதுயினான். அவ்வாற்சூமை
ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றிய; யான இறநதுபட்டவிடத்து
இவனை இவ்விதெய்துவிகசலாகாது; யான் இறநது பட்டது
ஆற்றுவதே பொருளென இறநதுபடானாய்நன்று எவ்
விடத்து எத்தன்னாத்து நின்றற் காணப்பட்ட உருவென்
னும். அதற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச சிறுமருங் குற்பெருந தோண்ட வார்வடிக்கண்
புல்லப் பிரிந்தறி யாதமுந தாராதெனக் கோன்புனளுட
டல்லிச தடநதா மரைமல ரோவவன நன்னணியாள்
கொல்லிக குடவரை யோவண்ணல் கண்டதக கொம்பினேயே. (௧௪)

கண்டார் மகிழ்ந் கடிசுமழ் தாமரை யோகடையுல்
விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழக் குடாமுமென்று
கொண்டான் மழைதவழ கொல்லிக் குடவரை யோவுரைநின்
னெண்டா ரகவ மெல்வித்த மாத நுறைவிடமே. (௧௫)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறுப்பட்டு
வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத்
இயலிடங்கறல். தளிர் த்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
யுவகைமீதூர இவ்விடத்து இத்தன்
மைத்து என்னற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச்
செய்யுள் :

அடிவண்ணத் தாமரை யாடர வில்கு லரீத்தமங்கை [கரும்பின்
கொடிவண்ண துண்ணிடை கொல்வைச்செவ் வாய்கொங்கை தேரகை

படிவண்ணஞ்செங்கோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழிவ்
வடிவண்ணவேற்கண்ணினுலென்னை வாட்டியவாணுதற்கே. [வாய்

திருமா முகத்திங்கள் செங்கய லுண்கண்செம் பொற்கணங்கேர்
வருமா முலைமணிச் செப்பினை வானவன் கானமுன்னக்
| குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பேர்
| பொடித்தடங் காமுலை பூலதைத் தெம்மன்னர் பூவழிய
விடித்தடங் காவுரு மேந்திய கோன்கொல்லி யீர்ப்பொழில்வாய்
| வடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே. (௩௮)

*நிணங்கொள் புலாலுணங்க னின்றுபுள் ளோப்புத றலைக்கிடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையி ிலேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ
ரணங்குறையு டென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்றே.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இனையயாகல்,
என்னினாவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்று
வித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகளது நிலைமை: பிறறைஞான்று தன்
ஆயுவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகு
தலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்பிரியேன் பிரியின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆய்த்துள்ளே வருவார்
கொல்லோவென்னும், பெருநாணிணும், ஆற்றாமையான்
இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேர்அச்சத்தினும்
மீதுரப்பட்டுத் தன்மன்மையளன்றித் தன் ஆயங்கள் புடை

*சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி, கூவது செய்யுள்.

‘ஈ’ ‘ஆ’ ‘இ’ என்பதும் பாடம்.

பெயருமாறு புடைபெயர்ந்துவருகின்றாள், நெருநலை நாளால் தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றாள். என்னை? இனியா ரொடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப, ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை தக்கன *தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநாற்றத் தனசெய்துமென்றும், போது *மேதக்கன கொய்துமென் றும், இவ்வாறு வினையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின் றாள் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு வான்கொல்லோவென்னும் நாண் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங் கள் நீங்கினமையான். இனி * இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும் அச்சத்தினுன் மீதாரப்பட்டு நின்றாள். நின்ற நிலைமைக்கட் பாங்கன் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச் செய்யுள் :

தண்டா தலர்கண்ணி யண்ணறன் னுள்ளந் தளர்வுசெய்த
வண்டார் குழலிவ ளேயவன் மானீர் மணந்திமங்கை
வின்புடா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் டுமுருமங்கக்
கண்டான் பொதியி விதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புனமே. (சு.க)

சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கள்போய்க்
கணவும் பழிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கொல்விப்
புனமு மிதுவிவ ளேயவன் ருன்கண்ட பூங்கொடியே. (சு.௦)

* 'கொடுத்து மென்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'சுருதுறங்க' என்பதும் பாடம்.

என நினைந்துவின்று இவ்வுருவினைக்கண்டஎம்பெருமான்

* ஆற்றுகாமைக்குக் காரணமென்னை?

சலவண பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங்
வியர்துரைத்தல். சுற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினான்.

பிறராயின். இறந்துபடுப. இறந்துபடாது
என்காறும் †வந்த இருந்துணைப் பெருந்தக்காணை யான்
பெரியதோரிடனன்யிக் கழறினெனென நினைக்கும். அதற்
குச் செய்யுள் :

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
வருநெடுந் தானையை ‡வாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடுந் பாவையனையவள் செந்தா மரைமுகத்துக்
கருநெடுங் கண்கண்டு பாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய நிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
கரிய களிறுகதி வந்தா ரவியக் களையல்வென்ற
வரிய சிலைமன்னன் பான்தேர் வரோதயன் வஞ்சியன்து
ளரிய நீமலர்நெடுங் கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (சஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

|| துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூப்புண்ணைப் பூவுதிர்ந்து துண்டாது போர்க்குங்கான
னிறைமதி வாண்முகத்தது நேர்கயற்கண் செய்த
வுறைமலியுய்யாநோயூர்சுணங்குமென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.

“மணங்கமழ்குழலிவள்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெந்நோய்
சுணங்கணிவனமுலையல்லது தீர்க்கலா”

* ‘ஆற்றுதற்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வருந்துணைப் பெருந்தக்காணை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மாற்றிய’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கயல்நெடுங்கண்’ என்பதும் பாடம்.

| சிலப்பதிகாரம், கானல்வரி அ-வது செய்யுள்.

என நினைந்து அஹ்ருனாபிணம், இறந்துபடாநாயினன்,
அவனை அஹ்ருதெய்துவிக்குந் திறமென்னை
கண்டமைகூறல். ஓராலலோ வென்பதனான். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைகனை சசென்றெய்தி, யான்கண்ட
இடம மெதற்குதேகான்;

இவ்வோ ஈன்னை மொழிதிற் றுஅய
ஈலவோ பன்ன பெண்மண லொழுகி
ஈண்டிதே ஈம விக்கடைப் பிசமுங்
கொண்டு புணர்நா மென்று முன்று
ஈந்திது விதிச விழுமி டோர்க்கும்
விதிவு ஈாற்று விககும்

பண்டிற்றென்றும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னே ரொளி முகத வெண்மணன் மேல்விரை நாறுபுன்னைப்
பொன்னேர் புதுமலர் ததாயப்பொறி வண்டு முரன்றுபுல்லா
மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றுன்கன்னி வார்த்துறைவாய்த்
தன்னே ரிலாத சுகைதநின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே. (௪௩)

ஈளிமன்னுவண்ணுகைத*வனாஅய்க்கண்டல்விண்டதண்டேன்
ஈளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரேர்மருமா
னளிமன்னு செங்கோ ட்லதிரிய னாற்றுக் குடியுள்வென்ற
வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே. (௪௪)

தேனுறை பூங்கண் னிச் சேரலன் சேவூ ரழியச்செற்ற
ஈனுறை வைவே லுசிதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
கானுறை புன்னைப்பொன் னோர்மலர் சித்திக் கடிசமழந்து
வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கொர் வார்பொழிலே (௪௫)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்
கன எய்தற்பாலா யெனத் தலைமகனும் அவ்விடம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அதிசயன்' என்பதும் பாடம்.

மொழிபேற நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனி
வருந்தல். யளாய்நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்
படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாயினார். தன்றன்
மை யென்பது நாண் மடம அச்சம் பயிர்ப்பென்னு மிவற்
றொடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகனது
சூழிப்பறியாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றாநிலை தலை
மகன். ஆற்றாமையாவது பிறிதெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்
றாமையானேயாவது. அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதொன்றைப்
பற்றும். ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழிவிறை
தெய்வமென ஐயுவல், அல்லையாயின் வாய்திறவாய்.
ஆவி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை
போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

மேலியென்றாவெண் மாத்துவென்றன்கன்னிவி*பொழில்வா
தேவியென் றுநின்னை யானினைக ! கின்றது சேயரிபாய [ய்த்
காவியென் றாயகண னாயல்லை யெலொன்று கட்டுவரயா
யாவியென் றுத் தின்னை யாரேய பெயர்ப்ப ரகவிடத்தே. (சசு)

ரயுறை வார்புணற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
வரையுறை தீந்தமிழ் வேந்த னுகிடனெண் பூம்பொதியில்
நரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யெலுன்றன் வாய்திறவாய்
யுயிர்செல்லின் யார்பிறர் மீட்பவரே. (சஎ)

* 'தூதை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சப்
பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

என்றான் தலைமகனோவெனின் அல்லன் ; தலைமகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலை
 மருங்கணதல், மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும்
 இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி
 உண்மை கண்டாட்குக் கெடுத்துத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
 கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று; ஆக
 அவ்வுவகை ஒரு மூரன் முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற
 எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை
 செய்தேனென ஆற்றலாயினார். யான் முன் என்றன்மை
 யேனாய் நிற்ப ஆற்றாணாயினான் எம்பெருமான்; எனதாற்றா
 மை கண்டவிடத்து இறந்துபடுமபிற வேன ஆற்றாமை
 நீங்கும். நீங்க, நாண்வந்தடைபும். அடைய, மறைவது
 காணுது மாதுபடுநோக்கு தன் மணிக்காந்தன் மெல்விரலாற்
 போதுபுரைநெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
 சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது
 இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றாமை செய்யுமென்றாகாதே?
 அவற்றின் பரத்தவோ, சுருட்டிடக்கோதை நின் கரும்
 புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் கோலரி கேசரி கூடலன்ன
 கரும்புடைக் கோதைநல் லரயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
 பெரும்புடைக் கணபுதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குரின்பேரொளிகேர்
 கரும்புடைத் தோளமன் றோவென துள்ளங் கலக்கியதே. (சஅ)-

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னச்சீப்பிரதியில் இல்லை. வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன : இவைகள் இல்லாமை யான் முன் னச்சீப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேறின்றிக் கிடக்கின்றது. ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய திருத்தங்களும் வேறே எட்டுப்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1 தேந்தண் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிதன் றெவ்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
பூந்தடங் கூண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குன்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தன் விராஹு ின்றோ வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (௪௧)

“ஒல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
றிருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
சாமங் கைம்மிகிற் றுங்குத லெளிதோ
கொடுவகே ழிருப்புற நடுவகக் குத்திப்
புலிவினா யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
நிலைநுப் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தநின்
சுண்ணை கதவ வல்லாண்னா
ரண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
டோடபரண கடந்த*வடுபோர்ச் செழியன்
பெரும்பெயர்க் கூட லன்னன்
கரும்புடைத் தோளு முடையவா லணங்கே.”

(நற்றிணை-௩௬.)

என்பதுசொல்லி அவன் குழலுங் கோதையுந் திருத்து
வானாய்ச் சென்று சாரம.

இது பாங்கற்குட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமியோள் இடந்தலைப்படுமாறு :
யாள் இவ்வேயெய்திற்று விதியானே ; இன்
பொழிலிடைச் னும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பலெனப்
சேறல். பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
திர்ப்பட்ட இடமேனோக்கிச் செல்லும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

1 ஆமா நறிபவர் யாரே விதியையந் தீந்தமிழர்
“கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி
“வேமான் சிலைறுத லேழையு முன்னெதிர்ப் பட்டணைந்த
ஆமா னிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (௫௦)

* ‘இண்டேர்ச்செழியன்’ என்பதும்பாடம்.

பெரும்பான் மையுமறி தற்கரி தாம்விதி பேணிலில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூவுதை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட னாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பாரிரும்பொழி லேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (இச)

என நெருநலையானால் அவனைக் கண்ணுற்ற பெரூழிலே
புக்கான். புக்காற்கு, அப்பொழில் பெரிய
பொழில்கண்டு தேரார் சார்வாயிற்காக, ஆற்றாமை நீங்கி
உவத்தல். ஏன். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த
இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்
டாலே போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா நகலமண் காத்துத் தொடுபொறி யாயகெண்டை |
பனிதாழ் டவடவரை மேல்வைத்த பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் டிலைமன்னன் கூடலன் னொது கூடலைப்போ
லினிதா யெனதுள்ள டெல்லாங் குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (இஉ)

தேர்மன்னு தானே பரப்பித்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த |
போர்மன்னர் தமரைப் புறங்கண்டு னாணிய பூங்குழற்கா
லார்மன்னு வேலரி கேசரியந்தன் புகாரனைய |
வேர்மன்னு கோதையைப் போலினி தாயிற்றிவ் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே
'சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித்
தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்
தலைப்பொழி.

பாங்கற்கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது;
இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது.
என்னை? அத்துணை எளியள் அல்லளாகலான். அஃதே
யெனின், 'பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படலும் பாங்கு

* 'ஒட்டிய' என்பதும் பாடம்.

* 'பருவரை' என்பதும் பாடம்.

நேரிற் குறிதலைப்பெய்தலு' மென்று எழற்பாற்றுச் சூத் திரம்; என்னை? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்பணர்ச்சியோடு ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதுவே அந்நனஞ் சொன்ன னேயெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கவென்பது. அது பொருந்தாது; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்த வாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத் திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச் * சொல்ல வேண்டுமோ என்பது. பெரும்பான்மையும் பாங்கனாமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியிணை மென்பது சிந்திக்கும். அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றுச் சூத்திரம் அன் றென்பது. அல்லதூஉம் உலகத்தோரா இடுக்கணுற்றால் விதியானே தீருமென்றிரா, முன்னந டிரத்தற்குச் சுற்றத் தாரையும் நடடாரையும் நினைப்பர்; ஆகலானும் அவ்வாறே சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா ருளரென்பது உணர்ந்த ஞான்று இவள் இறந்து படுமென் னுங் கருத்துடையான் பிறறை ஞான்றே சென்று பாங்கற் குணர்த்தம்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது தெருளாதுணர்த்துமென்னும் ஒருவன், அது பொருந்தாது. அந்நனந் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக் கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென் பது. மற்றென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ் வொழுக்கத்தினை! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே இவன் உணர்ந்தது! அவனைத் தன்னின் வேறல்லனென்று கருதினமையானமையும் என்பது.

* இப்பகுதி முன்னச்சுப்பிரதியிற் 'பொருட்' 'பொருத்த மின்' ரூபப் பலவாறு பிறழ்ந்து கிடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி யொக்கி இங்கே பலதருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இனிப் பாங்குநற் சூறிதலைப்பெய்தலும் என்றொரு
மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலோவெனின்,
பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் சொன்னா
ரென்பது. அல்லதூஉம், இருமுது குரவராலும் இவனை
எம்போற் கொண்டொழுமென்று தலைமகற்குக் காட்டிக்
கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம், நீயும் எம்போ
லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடத்தீது அடக்குவாயாகென்று
பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
பதூஉம் போதரல்லேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
சொன்னாரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறைஞான்று இவள்து வேறுபாடு கண்டு தாய்
இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று
வரைந் தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியென்
னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமைக்கொள்ளு மென்
பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடையே கொண்டு
புகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
துத் தலைமகன் குறியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின்,
அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
வன்றிப் பிறறைஞான்று இக்கட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற
விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்
பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த பிறறை ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர்
முன் அச்சிப்பிரதியில் இல்லை.

எற்றினாயிற்று நினக்கு இவ்வேறுபாடென்று வினவின வாறுபோல, அன்றேபாணும் பிற்றைஞான்றேயானுந் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இவ்வேற்றுபாடு நென்று தோழி வினவாமல்க்குக் காரண மென்னையோ வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிகுதுப் புலனாகாமெக் காக்குமென்பது. ஆரின் தலைமகன் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்குப் புலனாகாமெக் கொள ளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிச் சூக் காரணங் கூறற்பாற்றென்பது; காரணங் கூறினும் பாங்கற்குப் புலனாகாது பயனுண்டு; அக்கூட்டம் பாங்கனறிந்து வினவமுடியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினவப் பாங்கற்கூட்டம் முடியாது; தோழி தன்னு லாவதும் இல்லை. இது காரணமென்பது. அஃதெயெனின், 'அங்கனிரண்டே தலைப்பெய்'லென அமை 'யாதோ, 'மரபு' என்றது எற்றிற் கோவெனின், தலைப் பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கண மெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி பென்பவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் களவிற கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் கள வினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந் தொகுத்துணர்த்துதலுதலிற்று.

சூத்திரக்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்க மும் அரிமானோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க் காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரக் கிடக்கை ஆற்றுநீர் தொடர்புறது ஒழுக்குமாறு போலச் சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது சிங்க

நோக்கென்பது முன்னேறையும் பின்னேறையும் நோக்
குஞ் சிங்க நோக்கம், அது பொல இறந்ததனினும் எதிர்
வதனோடும் இயைபுபட்க்கிடப்பது. சுவைப்பாபுதென்பது
தவளைபாய்கின்றழி இடைபிடை லெங்கிடப்பார்ப்பும், அது
போலச் சூத்திரம் * இடைவிட்டுப்போப் இயைபுகொள்வது.
புருந்தின் வீழ்க்காடு என்பது தான் கருதினபொருளை
எங்காணும் வீழ்நது கொன்றிப்போம் படுநது போல
இதுவற் தான் கருதிமுடிச்சுப் பொருளை முடிச்சுப்போ
இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அஃதற்குச் சிங்கநோக்
கென்றுகொள்க. என்னோ காரணமொனின், இறந்த பாய்கற்
கூட்டத்தினையும் நோக்கி வருகின்ற பொழுதிற் கூட்டத்
தினையும் கற்பினையு மெல்லாம் நோக்கிற்குகலானென்பது.

இதன் பொருள்: அவ்விதமல்லது—மேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புண்பாராபுணராதபுணர்
தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்கு இல்லை—என்றேதத்துக்
கண்ணுங் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோ டொருத்தியிடை நிக
ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவுட நிகழ்ந்து கூட்டாமைபும்
உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
'கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற்கில்லை' யெனவே
†கூட்டாமைக் கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன்
உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையன்மாட்டுப் பிரிந்தா
னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கி வாயில்

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இங்கே முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட்டு,
இயைவில்லாத யிருக்கின்றது.

‘அவ்வியல்பல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லையென
அமையாதோ? ‘எவ்விடத்தானும்’ என்ற தென்னோ
‘வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்துண்டென்றற்குச்
சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி
புணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்
பது. அஃதாமாறு: பகற்குமிவந் தொழுகாரின்ற தலைமகன்
புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்
தான். செய்ய அவள் இறப்ப நாணினாள். நாணத், தலைமகன்
கருதுவான், யான்செய்கின்றது இயற்கைக் கோலமல்லது
போலும் என்றும் இவள் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து
அவளை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாறே கோலஞ்
செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என்
றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வா
ளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணிள்ளாதவின்
இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவளைத் தன்
னின் வேறன்றிக் கருதுமாகலின். வேறன்றி உணரின், இவ்
வொழுக்கத்தனை உணர்த்த அமையாதோவெனின்,
உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி
சுவலுமாகலின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோ
வெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த
பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பத
னானும் மேல் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற்
கதுமென ஆற்றாங்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வா
றுணர்த்த ஆற்றாதற்குக் காரணமா மென்பதனானும்
உணர்த்தும். இது பொருந்தாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை?
பகற்குறிக்கண் இது நிகழுந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

* பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்
பிரதியில் இல்லை.

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத் தானும் இல்லை' யென்பது நன்றுமறுத்தற்குச் சொல்லப் பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனி 'கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற் கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர் துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணையாயினாரைக் கூட்டினாரென்னோமாவெனின், என்னும்; கூடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ச).

உ. புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙன மொழுகாது
பணிந்த மொழியாற் றோழி தேளத்
திரந்துகுறையுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனாதல், தமிழ்நாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகன் தான் பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை; அல்லாதுவிடின், இவ்வாரொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந் தமிழ்நாளை இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை; ஆங்ஙனம் ஒழுகாது—பின்றைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது; பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களான்; இழிந்த சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டின்னுமை நோக்கிப் பணிந்த மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத்தழைநல்ல இக்கண்ணிடல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை பாராட்டிச் சென்றுநின்றல்; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந்தார்க்கன்றே அஃதுரியதென்பது. தோழி தேளத்து—தோழிமாட்டு; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்றே

றே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நிற்கல் தலை மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின் பி யமையானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதே யெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமே யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தோழியென்பாள் குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தலாமென்று கருதினமை யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமையுங் காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவ தரிதென்று கருதினா னென்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென் பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமேயெனின், இரத்தலா னே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே அவருமைச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெறியறி யாதாரன்றோவென்பது. மற்றென்றோவெனின், முடியும் முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன தாற்றாமை மீதாரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின், இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரா னும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆக லாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்றார்க்கு அதுவன்று; இது முடியுந்நன்று இவளாலே முடிவதாய்க் கிடந்ததாகலான் அவ்விதி இவளுழையே செல்லு முளம் பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண் பின்வழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது.

* 'ஒரு கருமம் ஆகாமையறிந்தே யதன்கண் முயல்வார் நெறி யறியாதாரன்றோ வென்பது' என்னும் பாடம் எட்டுப் பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

† 'ஊக்கம் நிகழுமென்பது' எனவும் பாடமுண்டு.

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப் பட்டுநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக் குறையின்றியமையான் ; அஃதென்மாட்டதென்று கருது வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச் சிறியேனுழை வேண்டுங் கருமமிலனன்றே ! அதனால் என் கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார் முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன் கண்ணும் ஐயமேயாம். * இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவராற் சுட்டவுஞ் சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தூமும் அவ டுணைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல் லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன் திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழை யுங் கண்ணியுங் கொண்டு வருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத இயல்பினனாய் வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் 'முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்தல்' (இறையனார்-எ) என்னுஞ் சூத்தி ரத்துட் காட்டுதும். அஃதேயெனின், இவளை அவட்குச் சிறந்தமை அவன் அறியுமாறெனின்? பிறர்சொல்லி னாரும் இல்லையாலோவெனின் ; அறிந்தானன்றே ! இயற் கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவள் காணு மைத் தான் அவளைக்காண்பதே தார் அணிமைக்கண் நின்றான். நின்றானாக, மற்றையோரெல்லாந் தலைமகட்குச் செய்யும் வழி பாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க் குந் தலைமகள் செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு.

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை யான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர் சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தமையான் இவ ளுழையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுழைச் *செல்கின்றயுங்கள் ஐயுறவோவெனின், ஐயுற. எங்ஙனம் ஐயுறதவாறெனின்; தழையுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட் டாக † வேறேரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக் கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணந் தனியளாய் நிற்ப தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (௫)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே, யென்னுது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோவெனின், இரத்தலென்பது குறையுடையாசெய்யுளு செய்கை செய் தொழுகுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்நி யமையானென்பதுபடப் பசைநொழுகுவது. அஃதே யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமையாதோ இரந்து குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோ வெனின், தெருண்வரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது ஒழுகில் இவ்வா ரெழுகுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட து.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென் பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

* செல்கின்றயுங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுகெட்டது.

† 'வேறேரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென் பது; அஃதேயெனின் இவள் அந்நிலையளாய் நிற்கு நிலைமையறிந்து' என்பதும்பாடம்.

‘ஆங்ஙனம் ஒழுகா’தென்பதற்குப் பாங்குணை னுந் தமியானே இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னைகாரணமெனின், தன் பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுணை அவன் பாங்காய்தோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவனை நினையான் தன் பாங்கனையே நனைக்குமென்பது. (௫)

௬. இரந்துகுறை யுறுது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணாத்துதனுதலிற்று. மேற்கூத்திரத்தினோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்றுகுமெனப்பட்டது. அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்பென்னுந் கருத்தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்கூத்திரத்தோடு இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறுது—இரந்துவைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவியெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவிலித்தாய்மகள், என்னை? *‘தோழி தானே செவிலி மகளே’

என்றாராகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—ஓரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல்—கூடியிருத்தல்; செவ்வீரோக்கி—அன்ன தோர் பதனோக்கிச் சென்றுநிற்தல்; அவ்வுண்ம் நிற்பாற்கு ஒருசொற்பறிகால் முறைமைவேண்மம்; பதியும் பெயரும் பிறவும வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரீரென்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயரீரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இளையர் போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்று இத் தொடக்கத்தனை வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡ நீரின் மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனெல் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெந் தானே யுயர்கொண்ட கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையீர்
ஊரின் பெயருதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (இரு)

நிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்றார்
கதியின் மலிந்தவெம் மாவு களிறுங் கவர்த்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூம்புனங் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருதும் பேரு மறியப் பகர்மின்களே. (இரு)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாயந்தழியக் [வான்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுதுதற் பெண்ணு ரமிழ்தன்னை பெய்வளையீர்
மறையா துரைமி னெமக்குதம் பேரொடு வாழ்பதியே. (இரு)

கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற
வறையுங் கழலரி கேசரி யந்தண் புகாரணைய
பிறையின் மலிந்த சிறுதுதற் பேரமர்க் கண்மடவீ
ருறையும் பதியுதும் பேரு மறிய வுரையின்களே. (இரு)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயில்போந்தனவுளவே' 'நாய்போந்தனவுளவே' என்பவும் வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

பிறவுமென்றதனால் இவைபுஞ் சொல்லிச் சென்று நிற்கும். அவையிற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் விதைல்.

வருமால் புயல்வண்கை மான்தேர் ஊரோதயன் மண்ணாநத
திருமால் வன்னெஞ்சு உன்னெஞ்சேழ்ச சேயிழைநீர்
கருமால் வறையன் தோற்றக் கருங்கைவெண் கோட்ட செங்கட்
பொருமால் மனோரென்று போந் துண் டோதும் புனத, வே. (௭)

கலுமான் விதைல்.

கினமான் கடற்படைச் சேவலன் நென்னை யாற்றுவந்து
மனமான் பழியவை வெல்லொண்ட சோன்வைய நாறைய
கனமான் வனமுலைக் கையார் சிவிராக் காரிகை
கினமான் புகுந்தது வேவுதா ரீதுத் மிருத்புனததே (௭௦)

கிலைமான் படைமன்னர் செந்நலத் தோடச செருவிடாதத
கொலைமாணயின்மன்னன் நென்புன ஸுடனை கோல்லயாய்
கிலைமான் பகழியி னேவுண்பு தன்னினத தித்பரிக்கோர்
கலைமான் புகுந்ததுண டோவுணை மருங்கு கார்படனததே. (௭௧)

நெழி விதைல்.

வெல்லுந் திறநினைந் தேற்றார் விழிஞ்சுத்து விண்ணுடைய [நேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் தேவ்விக்காண்ட கோன்கொல்லிச் சாரவின்
புல்லும் பொழிவின வேங்கையின் சீழ்நன்ற பூங்குழை
செல்லு நெறியறி யோனரை யீர்துஞ் சிறுகுழுககே. (௭௨)

மொழிபெறது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் முனைமுல் றுந்
தன்னுங் கொடிமிசை யேந்திய கோன்கொல்லிச் சூழ்பொழில்வாய்
யின்னுங் கதிரொளி வாண்முகத் திரென் வினாவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி *போந்துரு மோதுங்கன் வாயகத்தே. (௭௩)

* 'போதருமோ' என்பதும் பாடம்.

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுற் றெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படககை— யற்கொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேந்தன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் வீரோர் பகழிமுழ்கப்
புண்ணுற்ற மாவொன்று போந்ததுண் டோறும் புனத்தயலே.

முடியுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொடியமருட்
பொடியிடை வீழ்த்தென் பூலந்தை வென்றன் புகாரனைய
வடிவுடை வேனெடுங் கண்மட வீரநகர் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போந்ததுண் டோவுரை யீரோர் பெருவகளிறே. (சுரு)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்தச் சென்
றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல;
பொருந்து|| கிளந்து—அந்நிலத்திற்கும் அவரை வினாதற்
கும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடர்ப்படுத்தற்கும்
உரியனென்ப—உதிடுன்பது அறிவு; அவ்வழினை ஒருபு
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருப்பதிக்குமெனவே முன் கவரந்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவரந்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்டிவந்து
துதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு
தெய்வத்தினாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * மக்களி
னாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
கொண்டு தழையுங் கண்ணிபுங் கொண்டு பின்னிலை
முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை
யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. * அங்

* இச்சொற்றொடர் முன் அகப்பிரதியில்லை; வேறொரு
வட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

நனங் கவர்ந்த தோழி இவள் வேறுபட்டது இவன் காரணமாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னின்றது இவன் காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறாக வகுத்துணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

ஔவர்ரிணவு மொருவழியுணர்தல்.

வினையா டியகண்ணி வேந்தன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
வரையா டியபுனங் காவலு மானின் வழிவரவு
ரையா டியகுழ லாட்கு மிவற்கு நனைப்பினில்லை
யுரையா டுவர்கண்ணி னானுள்ளத் துள்ளது மொன்றுளதே. (சுகூ)

பொருங்கண்ணி குடிவந் தார்படப் பூலகைப் பொன்முடிமே
லிருங்கண்ணி வாங்க யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
மருங்கண்ணி வந்த சிலம்பன்றன் கண்ணுமில் வாணுதலான்
கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுண டாமிவகொர் காரணமே. (சுகூ)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின்
'இரந்து குறைபுறது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த
செவ்வி நோக்கி' பெனவையாதோ? 'ஒருங்கு' எனல்
வேண்டியதென்னை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரோ
டும் * ஒருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு வைத்தார்,
என்னை? சான்றோர்செய்யுளுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.
அது வருமாறு:

நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுநிண்டே

ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்தாய்வாழி கடலோத

ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்தாய்மற் றெம்மொடு

நீர்தாய்போற் றீரநிலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, ௩௬.)

என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம்
புதித்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

தெய்துதல் மிக்கதே யென்பது போதர ஆங்ஙனம் உரைத்
தார். (சு)

எ. முன்னுற வுணர்தல் குறையுற வுணர்த
லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தலென்
றம்முன் மென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறைபுக தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்த நிறுத்தென்று அவள் கண் சிவப்பும்
நுதல்வேறுபாடுங் கண்டு கரவு நாடி உணர்வது:

எங்ஙனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கவையாடல் கூறி குப்பண்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு
நகைத்தல். பாடு; *இஃது எற்றினான் ஆயிற்றுச்,
சொல்லுநீ யென்னும. என, நெருநல் நின்னை நீங்கிமேதக்க
தோர் சுனைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் நுதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! சுண்பாடினார்க்கெல்லாம் இக்தாரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகாணேனோ! என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தேர்மன்னு வாட்படை செல்லித் தோடச் செருவினைத்த |
போர்மன்னன் மெனனன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையு
மேர்மன்னு காரிகை செய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போ
னீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சுனை யாடுவ னேரிழையே. (சுஅ)

* இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் வட்டுப்பிரதியை கோச்சிப் பண
கிருத்தகிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருநிற் துற்றுத்தென் பூலத்தைப் போர்மலைத
வொண்டா ரரசர் குடியிட னெயொளி வானையுள்
கண்டான் பொதியின் மயிலின் காரிகை பெய்யுனீன்போ
புண்டா மெனிற்றையல் யாழஞ்சென் ருடுவ னென்களையே.

“பையன் லைப் பழுமார் படரிய
கொட்டினா ளை நென்னெழ யேய்க்கு
மடிசெயி னுழி தாழ்ப்பையார்
திருச்செய்ந் துழை யெவ்வகா
வொன்றி வாளி வெய்யுச் சநுநின்
பொரியை மிளக்க சூததி வான்கே
பூருவ கெண்டோ ருசகொண்ட சூதியு
கடுங்கண் பாரி பாய்ந் தொழ்து
கேவா வுடம் விசு தெனம் குயிர் கொண்டு
* பேள நறு தாழ்நாட டெய்குழை
கோனென மெல்லோ தெரிநாப நன்போல்
யாழா பாயுக் காண்டோ கோழி
வரைவெ று கித்த சூழ்ந் தொழிந்
திகழ்ப்புண் முருகன் திமன லையோக்
காமழ்பூர் டதவிந் கொழிந் தொழிந்
வொண்டோ ருமருகை போல்வதோர்
கண்கவர் காரிகைகெழ்துதன் மெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நல்லங்கையாநிற்பப்
பிறைதொழ புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்
கென்றல். வாளாவது. அல்லது உய், அங்கனம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றுநின்றாள் அநதிவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் குழனித்திந்சனாக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா னென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

திருமா லகலஞ்செஞ் சாந்தணர் தன்னசெவ் வான்றுகட்டுக் [நூர்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழத் தோன்றிற்று காணவந்தோன்

* ‘பாவி னாலும்’ என்பதும் பாடம்

செருமா லரசுகச செநிலத தட்டென் நீநதமிழ்நர்
பெருமான் நனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுந்தே. (௭௦)

முன்னுந் தொழததோன்றி முள்ளெயிற்றா யத்திசையே
யின்னுந் தொழததோன்றிற் நீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கின்னி பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதேநிற்குங் கற்பழியு
வேறுபடுத்திக் கென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
கூறல். சாமஅபிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி
அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:

மண்டா னிறைநத பெரும்புகழ் மாறன்மந் தாமென்னுந்
தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்சுனை யாடிய தானகன்றா
னாண்டா மரைபோன் முகத்தவ ணின்னோடு இருவமொக்கும்
வண்டார் குழலவன் வநதா லியங்கு வரையணங்கே. (௭௧)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுங் தானையை யாற்றுந் குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேனெடுங் குன்றத் தருவிகின் சேவடி தோயந்ததில்லை
வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பசசெவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தானெடும் போதவை சூட்டவற் றேவத் தடஞ்சுனையே. (௭௨)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு; நம்புனத்துள் உதிரம் அனைந்த
கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவா வயவர் களத்து ரவியக் கணைபுதைத்த
*குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்மென் கூடலன்ன
விலவார் துவர்வாய் மடநதைநம் மீரம்புனத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி யனைநதவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (௭௩)

* 'கொலையார்சிலை' என்பதும் பாட்டம்.

பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
 | கருதிவந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
 பரிதி நெடுவேற் புராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூட்டினத்துக்
 குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடந்தைபொர் குஞ்சரமே,
 பண்டிப் புனத்துப் பகலிடச் சேனலுட்
 கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நிண்டிக்
 கதிரன் பழையனூர்க் கார்லைக் கண்ணு
 யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்காலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
 வான் எம்பெருமானாகலான் அவனைக் கனிந்து ஏதஞ்செய்தது
 கொல்லோவென்று நயிங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை
 உணரும். அது பொருந்தாது, நாணவும் நயிங்கவும் நாடுதல்
 அகத்தினை யிலக்கணபன்றென்க. என்னை?

“நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி
 சாணுவ காலேத் தலைமக டேளத்து”

என்பதாகலான். அல்லதூஉப், இவன் பெருநாணினைளாக
 லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
 அவளைத் தத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லதூஉப்,
 அவளை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவளது குறிப்பறி
 யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது.
 இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்றோ உரையெனின், முன்னுறவுணர்தலென்
 பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவளது வேறு
 பாடு தெய்வத்தினையுறிந்துக் கொல்லோ மற்றொருவாறாயி
 ற்றுக்கொல்லோவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

வாட்டம் வினாதல்.

கந்தா ரடுகளி யானைக் கழனெழி மாறன்கன்னிக்
 கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கோலமென்பூம்

பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்கூடல் வெண்மணன்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாணுதல் வாடியதே. (எடு)

பொருத்திய பூந்தண் புனரூன் குடைநதுகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய வுசல்சென் ருடிக்கொல் சேவூர்ச செருவடர்த்த
பருத்திவர் செஞ்சுடர் வென்வேற் பராங்குசன் *பற்றலர்போல்
வருத்திய காரண் மென்னைகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (எசு)

இனிக் குறைபுறவுணர்த் லென்பது அவன்தழைப்புந்
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிலைமுனியாது
குறைபுறவுணர்தல் நிற்பு, ஓச்கும இவன் இரந்து பின்னின்று
அவள் காரணமாகப்போலு மென உணர்
வது.* அது பொருந்தாதன்றே. யாராறு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறைபுடையராய்? சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவாளாயின் அவளை அவமதித்துக்
கருதினாளுமாம், அவளாது பெருமைபொடிம மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றோ குறைபுறவுணராமாறெனின்,
இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எற்பிறகுக் கொல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

முழையும் புரைவண்கை வானவன் மாறன்மை தோய்பொதியில்
வழையுங் கமழு மணநெடுங் கோட்டுவண் சந்தனத்தின்
தழையும் வீழைதரு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய லுருன்றி யேனிவ னுள்ளியதே.

திண்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப்படமுடிமேற்
தண்பு மலர்த்தும்பை சூடிய தார்மன்ன னேரிடென்னும்
வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சுரும்பா
மொண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே. (எஅ)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

* 'தன்பகைபோல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பிரியவில்லான்' என்பதும் பாடம்.*

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது: அவ்வைய வுணர்வொடு நின்றாள் இருவரும் உள்வழி அவன் வந்துநின்று பதியும் பெயரும் பிறவுழ வினுவத் துணிந் துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருழ்வழி யவன்வரவணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செகிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கண்டு நாணிய கோன்கொல்லிச் சரால்வந்த
நெறிந்தார் கமர்குஞ்சி யானே டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலநினை தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (ஏக)

வண்ண மலர்ததொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்முகழங்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைநிங்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.

“எனல் காவ லிவளு மல்லன்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
னரந்தவ கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்
கரந்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்மு னானுவர் போலத தம்முண்
மதுமறைத் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
வுள்ளத துள்ளே மகிழ்ப
; சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே.”

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றில மென்பது. அஃதேயெனின், ‘அம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி’ என்று முன்மனையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன் னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர் வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப் படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமுங் காஞ் சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல். இவ்வாறுகலே தோழி

ஆராய்ச்சி யுடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக் கவறலும் நன்கு மதித்தலும் வெளிப்படுமென்பது. அஃதே யெனின், 'அமமூன் றென்ப தோழிக் குணர்ச்சி'யென்ற தென்னை? மூன்றுமே யென்று துணிந்தானாயின் உம்மை கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

“இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௩.)

என்றாராகலின். அஃதே, உம்மை யாண்டுத் தொகுத்துக் கூறினார், அஃது அங்குநான் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் 'இருவரும் உள்ளி அவன் வரவு' என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

“தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்
தன்மை முன்னிலை யாய் றிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௧.)

“வனை யிராண்டு மேனை யிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௦.)

என்றாராகலின். அஃது அபியாது சொன்னாய்,

“செலவினும் வரவினுந் தவவினுந் கொடையினும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௮.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினான் முடியும். ஆகலினன் றே, “* தூண்டில் வேட்டுவன்வாங்க வாராது” என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

*“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும்
யின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் -
கூம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்ந்தெழுந் - தரிப்படு வளீளை யாய்
கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயிறிடு
கதச்சேப் போல மதமிக்கு - நாட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர - வரு

அ. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுந் தோழிக்
குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்து அல்லது—அங்
நனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேஎத்து—தலை
மகள்மாட்டு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
தான் குறையுற்று *முடிப்பலென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவுநாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எந்
திற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லள் குறைநயப்புக் கூறு
வாள் அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்கொண்டு நின்றமை
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காவி-னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடந்தையொடு-வதுவை
யயர்ந்தனை யென்பவலரே-கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழி
ய-னாங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு
திதியன்-போர்வல் யானைப் பொலம்பூ னெழினி-நாரரி நறவி னெரு
மையூரன்-நேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாநதி-னிநுங்கோ வேண்மா
னியதேர்ப் பொருநனென் - நெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் -
முரசொடு வெண்குடை யகப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகளம்
வேட்ட ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-௩௬.)

‘முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்’ எனவும் பாடமுண்டு.

க. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றது.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகன் முன்னின்று
தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதனுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
பரிப்பக்கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னிற்ற பின்
னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றகுமாறு ‘குறையுறுங்
கிழவனை யுணர்ந்த தோழி’ (இறையனார்-கஉ.) என்னும்
சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றது—முடிப்
பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்படுத்துத் தன்கருத்தறிவித்துப்
பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்றும்.
நின்றொடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் நாணுக் கெடுந்
துணையுங் குறியாடும். ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றமை அவற்
குப் பெருகும். பெருநுவதுகன் டி அறறைக்கன்று இவட்கு
காணுச் சுருங்க இரண்டிந் துலர்த்தலைப்பட்டு எடாநின்றன.
நின்றுழி, அவனது ஆற்றமைபு. இதனினுங்குப் பெருகுமா
றில்லையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ
ளது நாணும் இதனினுங்கு நுணுதமாறில்லையென நுணுக்
கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை
மகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லு
மடற்றிறம். மோ வெனின், * இதனினுங்கெல்லாம் இக்
கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து
† உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்ட

* ‘இன்றினுங்கெல்லாம்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘முயன்றேன்’ என்பதும் பாடம்.

டது; பட்ட மையின் இளவந்தன செய்தாவினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனா ஸலாலென்னா. இனி இனிவந்தன செய்து முடித்தலென்பது, பட்டார்வதாயினும் வரைபாய்வதாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்துள்:

படலே நியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
வடலே நயின்மன்னன் * தெம்முனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்
கடலே நியசுழி காமம் பெருகக் கருமபனையின்
மடலே றுவர்மற்றஞ் செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே. (அக)

பொருநெடுந் தானைப்பில் லார், ம்மைப் பூலகைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன்றென் னாடனையா
யருநெடுங் காமம் பெருகுவ தாய்விடி னாடவர்கள்
கருநெடும் பெண்ணைச்செவ கேசு மட லூரக் கருதுவரே. (அஉ)

“மாலென மடலு மூர்ப் புவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கவ கண்ணியுஞ் சூடுப
மறுகி னார்க்கவும் படுப
பிறிது மாருப காடங்காழ்க் கொரிவின்.” (குறு. 5-8௭.)

என்றான் தலைமகனாவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அது கிட்டலும் முன் குறைபாட்
டன்கட்டுசென்று நின்ற நாண் உண்டான்றோ, அது கெடும்:
கெட, அவனது ஆற்றாமைபயத் தன்கட்டுகொண்டு தலை
மகனை ஆற்றுவிப்பதோர் சொற்சொல்லும். அஃத்யாதோ
வெனின், அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை;
நீயிர் இதன்திறத்தின ராகன்மீன், யானும் அதன் திறத்து
என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
னது ஆற்றாமைநீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
நோக்கி இவனிறந்துபடா நென்பது உணர்ந்து இவை
சொல்லும். அவை யாவையோவெனின், மடலேறுவன்

* ‘தெவ்வர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயையாது
அருளாலரிதென கொல்லிலா; என்னை? நீர் பேரருளினை
விலக்கல். ஆதலாவென்றும். அதற்குச் செய்யுள்:

பலமன்று புளவின் பார்ப்புஞ் சிவையு டவையழிய
வுலமன்று தோண்டின் னாபக கொளா. கொல் மொலிதிரைஞழ்
பலமன்ன னேரியென் னாற னெடுங்குத தட்டிங்கட்
குலமன்னன் சுன்னிக் குலைவளா பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அக)

“மெள்ளா குருகின் பிள்ளையுப் பலவே
யவையினும் பலவே சிறுகருங் கருகை
யவையினு டவையினும் பலவே குவிமட
லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத் தொடுத்த
தூங்கணங் குர்இக் கூட்டுள சினையே”

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறப்
அவயவமெழுத படுவார் உருவெழுதித் கொண்டன்றோ ஏறு
வாரிதென விலக்கல் வறு. தாமக்கு அவ் வருவெழுதலாமோ
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* அண்ண னெடுந்தே ரரிகே சரியகன் ஞாலமன்னாள்
வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்ந்தனைய
தண்ணென் கருங்குழ னெற்றமு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவே படிச்சந்தமே. (அச)

களிசேர் களிற்றுக் கழனெடுமாறன் கடையல்வென்ற
தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னுடையான்
கிளிசேர் மொழியுங் கருங்குழ னெற்றமுங் கேட்பினைய
வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (அதி)

அல்லதூஉம், எழுதின ஞான்று இங்கனமோ நீர்எழுது
வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பித்தியில் இல்லை; வேரோர் எட்
துப் பிரதியிற் கண்டது.

வீற்றா நெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிற் தாமரையின்
முற்றா முகைநீ ரெழுதி முலையென்றிற் மொய்யமருட்
செற்றார் படச்செந் நிலத்தைவென் றுன்றென்னன் கூடலன்னன்
சொற்றா நெனக்கிள்ளை யோடீ ரெழுதத் துணிகின்றதே. (அசு)

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்ந்தும் ஆற்றாமை;
ஆந் இறந்தாபாடல் ஆகாதென்று, நீர் இந்
உடம்பட்டுவிடும் நீராகனின், மூடங்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; நுடமாரத் கருதப்படுவாள்
என்மாட்டுப் பெரிதார் அபுருடைய வாயினொளிப்பருவமென்
னும். அதன்புச் செய்துள்:

ஓங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசித் துறுசலியை
நீங்கும் பழநறை கொன்லையைய வாடகெடு ரீரெடையான்
றங்கும் புணையொடு தாமுருதன் புடபுனல் வையொழுகி
ஹங்கும் வருமன்ன தாலின்ன நாளவ னாருடையா. (அஎ)

காடார் கருவறை யுங்கலி வாழ்வுங் கடையலன்று
கூடார் செலசசெற்ற கோனெடு மாநன்றென் கூடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லாளெங்கு நற்பின்று பெய்க்கையன்றி
யாடான் புனலுமெல் லுச்சுல மீதவ னாமருளே. (அஅ)

“தலைப்புணைக் கொளினே, தலைப்புணைக் கொள்ளங்
கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுகி
ஹண்டும் வருகுவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரி துறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
மளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே.” (குறுந்-உஉஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவள் இனி எனக்கு இக்
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றாமை நீங்கி ஆற்று

* ‘கணையும்’ என்பதும் பாடம்.

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடியா தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட ஞான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப் பெயர்ந்தான். இது கொண்டுநிலைகூற்றென்று சொல் லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானே அச்சொல் தாங்கிக்கொண்டு நின்றமைநினைப்பது. இது சொல்லி இவனை ஆற்றுகித்துத் தலைமகன்மாட்டிசு ரென்று அக் குறை முடிக்கும் உபாயம் ஆராய்வராவது. (க)

௧0. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேளத்துக் குறையுறாஉ முளவே
குறிப்பறி வுறாஉங் காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த் துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற் 'கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப் படாமை மறைத்து; கிழவோள், டேளத்து—தலைமகண் மாட்டு; குறையுறாஉம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள; குறிப்பு அறிவுறாஉங் காலைஆன—தலைமகனது ஆற்றுமைக் குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

'உள்ளத்துணர்ச்சி'யென்பது யாதோவெனின், கூட்ட 'முண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லதாஉம் அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவள் இதனை 'ஆற்றுகக் கொல்லோகென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்

அல்லது என்னியை கூட்டம் முடியாதவிடின் இவன் இறந்துபடுமொகலின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்று மாம்.

‘தெள்ளிதிற் கரந்த கிழவோள் தேளத்துக் குறையுறா உள்வெ’ என்பது இவள் *கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாள்போன்று குறை யுறுகின்றனெனத் தலைமகட்குப் புலனாகா நன்று பாறைத்துக் குறையுறா உள் குறையுறவும் உடையாள் தலைமகன்மட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

உண்டென்னது ‘உள்’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற் கோவெனின், குறையுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப் பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித்தலுமென இவ்வ.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்குமாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாவின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னியை கூறல். தொரு குறையுடையான்போலும்; ஒரு வராலும் ஒரு குறைகொள்ளுந் †தன்மையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல்லது; அதனாற் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி யான் முடிப்பனென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பலென்று பொய்த்

* ‘கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதாள் போன்று குறையுறுகின்றனென’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தகைமையானும்’ என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து ஐந்து வரிகளில் வேறொர் எட்டுப் பிரதிக்கணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

தேனுமல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யினுற்
மின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொரு
ரோவென்று பெய்தத்தேன். என்ன? *உயிருடையா
ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு
கருகிப்பொய்த்தேற்ற அவர் அந்னை மெப்பென்று கருதிக்
கைக்கொண்டிசென்றி, நாடபொய்யயியாமையின். அன்
னார் இன்றும் வருவா; வந்தால் குறை முடியாமையிற்
பொய்யென உணர்வதாகரோ வென்னும். அதற்குச் செய்
புள்:

பாமாண் டமிழுடை வேதன் பராங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூங்
தேமாந் தழையொடு கண்ணியுங் கொண்ட ச செழும்புனத்தி
லேமாண் சிலைபண்ணல் வந்துந் தூர்பண்டு போலவின்று
பூமாண் குழலா யறியே லுரைப்பதொர் பொய்மொழியே. (௮௯)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் நெடுமதிந் கோட்டாற் றண்ணகொண்ட கோன்பொதியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காண்பல் கருததுரையா
னடியார் கழல் னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளந்த
நெடியான் சிறுவன் கொல் லோவறி யேனொர் நெடுந்தகையே. (௯0)

நீண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக டட்டாற் றமர்விளைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் லைபைநன் டைனையாய்
கண்ணியன் றண்ணந் தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய
னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக வானிவ விரும்புனமே. (௯௧)

பன்னிய தீந்தமிழ் வேதன் பராங்குசன் பாழிவென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு * தடிந்த சிலம்பன்றந்த
பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (௯௨)

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சப்
பிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேறின்னு.

† 'தடிந்த' என்பதும் பாடம்.

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்திடன்வா
 யுரை தரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
 வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவீனவும்
 விரைதரு கண்ணிடன் யாவன்கொ லோவேரர் விருந்தினனே (கூஉ)

பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற்சுலான்
 லரும்பார் தழையுட்கொண் டியான்சொன்ன பொய்யையெய் யென்
 பெரும்பான் மையுமின்று வாடா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
 சுரும்பார் கருங்குழ லாடறி யேனினி சொல்லுவதே. (கூச)

தெம்மாண் பழிந்துசெந் திருந்நகர சேயூர்ச செருவினன்று
 வெம்மாப் டன்கொண்ட தேயன்மென் னுடன் மெல்லியலா
 யிம்மா டுழை நலங்கலங் கண்ணிடன் யாவன்கொல்லோ
 கைம்மா விரியவந் தகலா னமது கடிப்புனமே. (கூடு)

சிலையுடை வானவன் சேவூ ரழியச செருவடர்த்த
 விலையுடை வேனெடு பாழன் கழலிழைந் தாசுவர்போ
 னிலையுடு சிந்தைவொ டோமொழந் தீண்டங் கையகலான்
 முலையுடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூசு)

இலையுடுசெந் காந்த னெரிவாய் முகையுவிழ்த்த வீரந்தண்வாடை
 கொலவே நெடுங்கட் கொடிசசி கதுப்புனருங் குன்றநாட
 னுலையுடை வெந்நோ யுழக்குமா லந்தோ
 முலையுடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கூஎ)

என இவ்வகைக் கூறக்கேட்டு நின்னிற்பிரியேன் பிரி
 யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவளை வந்து இரந்து
 பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளா
 வது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு
 இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்மல்
 வன்மொழியாற் உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடை
 கூறல். யான் போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறை
 கொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தான் பிறர்

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமை யாமை நோக்கி குறை முடிப்பெனைப் பொய்த்து ஒழுகி னேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கான லுள்வந்து என்னை எதிர்ப்பட்டித் தன் துணைப் புறநதருவதோர் அலவனைக் கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மைபுமுடையதென அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாமை என்னைபும நோக்கி அல வனையும் நோக்கி உணர்வனை என் கண்ணும அல்லவன் கண்ணும் ஒழிப்பிப்பாதினான் எத்தன்மையனாயினான் கொல்லோ இன்று வந்திலன் எனலும். அதற்குச் செய் யுள் :

பாடுந் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப் பற்றுவரசு
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கனனிக கான லுறைதுணையோ
டாடு மலவற் புகழ்நதென்னை நோக்கி யறிவொழிய
நீடு நினைநதுசென் றுனென்ன லாங்கொர் நெடுநதகையே. (க௮).

பொன்றா விரிபுகத் *வானவன் பூலகைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி யன்னநதன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நன்றா மிதன்செயகை யென்றென்னை நோக்கி நயநதுருகிச
சென்றா ரொருவர்பின் வந்தறி யாரிச செழும்புனததே. (க௯)

புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யிணர்ததைபூங் கான வென்னையு னோக்கி
புணர்வொழியப் போன வெலிதினாரீர்ச சேர்ப்பன்
வணர்குரியைம் பாலோய் வண்ணமுண ரேனால்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, நக.)

“ஒருநாள் வாமல. னிருநாள் வாரலன்
பன்னாள் வந்து பண்மொழி பயிற்றியென்

---

* வேறோர் எட்டுப்பிரதி நோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் கள் செய்யப்பட்டன.

† ‘கென்னவன்’ என்பதும் பாடம்.

னன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்ந்த பின்றை
வரைமுதிர்தேனிற் போகி யோனே
யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெயத
வேறுடை மலையிற் கலுழுமென்னெஞ்சே” (குறந் - கஎச.)

இதற்குக் கட்டு இறந்துபடாளாயிற்று எம்மிற்கோ
வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளனாயினும் இற
ந்து படுமறி யான் இறந்துபட்ட நென்றதனான். (க0)

கஃ. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை
நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையுள்ளப
துணர்த்துகல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன்
உள்ளத்துக் குறிப்பினை; அருகுந் தோழிக்கு—சார்த்த
லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி, அங்கு கின்னிற் பிடியேன் பிடியினுற்றேனென்றது
உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள்
தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையள், என்றவாறு.*

மேலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து
எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இளிவுபட ஒழுகாநின்ற

* ‘என்ப தென்னொன்னவாறெனின், அறியரிற்றலு முடையன், அறியாமை நின்றலுமுடையன், என்றவாறு.’ என்னும் ஒரு சொற்றொடர் ஈண்டுனதென்பது வேறோர் எட்டுப் பிரதியாற் றெரி கின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† ‘இழிவர’ என்பதும் பாடம்.

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும். வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறினவழி நெருநல் வரானுயினான் என்பதையின் இறந்துபட்டானென ஆற்றுமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிதத்தார வேண்டுவது, சொல் நிகழ்தலு முண்டு சொல்கிழாமைபுமுண்டென்பது. அஃதாமாறு: மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன் இறந்துபட்டான்கொல்லோ என்கருதி ஆற்றுமையொடு நின்றாள் உண்மைகேட்ட ஆற்றுமை நீங்கி நாணுவதது அடையத், தோழி முன்ன நிற்கலாது வேங்கைப்பூக் கொய்வாம்; மயிலாடுமாறு காண்பாம்; * குரில் கூவுமாறு கூறுவாம் அருவி ஆறொடுபென ஸுன்பன்மேலீட்டு நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

கணிற்ற வேங்கையுங் கொயதுங் கலாவம் பரப்பின்று
மணிற்ற மாமயி லாடலுங் காண்டுமவல் லததுவென்ற
துணிற்ற வேன்மன்னன் றென்னா பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
னணிற்ற மால்வரைத தூநீ றருவியு மாடுதுடே. (க00)

லிரைவனர் வேங்கையுங் காரதளுங் கொய்தும் வியலதைமே
னிரைவனர் மாமயி லாடலுங் காண்டு நகர்மலைநார்
திரைவனர் பூம்புனற் சேயூர்ப் படசுசெற்றதென்னன்கொல்லி
வரைவனர் மாநீ றருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (க0க)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக்கூறினவழி நெருநல் வரானுயினான் ஆதலின் இறந்துபட்டானென ி ஆற்றுமையது பெருமையாற் சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றுமை நிகழ்ந்து பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சுப் பிரதியிறீண்ட பாடம் பொருட்பேறின்று.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிபுணர்ந்ததற்கு இடையின்றியே இற்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துத னுதலிற் றென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப் பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறியலுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும் உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும் உண்டு, என்றவாறு. என்னை?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்
கேதீ டாக வெண்ணிய முறையாற்
†கூறவும் படுஉங்குறிப்பொடு புணர்ந்தே
கற்புக்கடை காக்குங் கருத்தி னுன.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத் தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டிவ தில்லை. போக்கி,

“அந்நா லிடத்து மெய்நா னெனீஇ

யறத்தொடு நிற்க ரோழிக்கு முரித்தே.” (இறையனார்-உக.)

என்பதன்கட் - சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற் சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையராயினு ரென்பது சொல்லவேண்டுமன்றோ? மேற்கூத்திரத்துத் தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சூத்திரத்துக் குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினுளென்பது சொல்லவேண்டுமென்பதனான் மேல்தே உரை. இவ்வகை குறைநயப்புக்கூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகளைக் காணுந்நிலைளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* ‘கழபடுகிழத்தி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘கூறவும் பெறுஉம்’ என்பதும் பாடம்.

ஊகள் குறைநேர்ந்தாளென்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும்
என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிந்ப்புரைத்தல்.

சிலேமிசை வைத்த புலியுங் கபலுஞ்சென் றேவ்வுசெம்பொன்
மலேமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாண்[ல்சேர்
முலேமிசை வைத்துமென் றேண்மேற் கடாயத்தன்மொய் பூங்குழ
தலேமிசை வைத்துக்கொண் டாளண்ண னீதந்த தண்டழையே.
கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையில்வென்ற
விழுது படுநெடு வேன்மன்ன னீர்ம்புனற் கூடலன்ன
டொழுது தலேமிசை வைத்துக்கொண் டாள்வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நலுந் தாரண்ண னீதந்த கொய்தழையே. (க0க)

கஉ குறையுறுங் கிழவனை புணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனா கியரென
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனெடு நகாஅ
நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள் கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகிளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகளைக் குறை
நயப்பித்து அவளது குறிப்புணர்ந்து தன்னினுங்கூட்டங்
கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகன் தெருண்டு வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இவையிவையெல்லாங் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப்
படுமென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மதியுடம்பதித்துப்
பின்னின்றுகைத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவாள் தன்

சுண் நாணுக் கெடுந்துணையுங் குதியாடிக்கொண்டு ஒழுகு
மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்றெனவுமமையும்.

இதன்பொருள்: குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
—குறையுறுந் தலைமகனைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடியாது சென்ற காலபு ம் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்றென்றவாறு. அல்லதூஉங், 'குறையுறுங் கிழவனை
உணர்ந்த தோழி' என்பது குறையுறுவினான் ஆற்றுகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லதூஉம்,
இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றுகிச செல்லா
நின்ற தலைமகனைத் தன்னினுங்கூட்டப் முடியாதுவிடின்
ஆற்றாமென்பதனைத் திரிவின்பி உணராத தோழியென்
றுமாம். சிறையுறக் கிடைத்து சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறை
யென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிடைத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேமென்பது அகற்றல், படவென்பது
நிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கொடல்; காப்புமிகுதி
சொல்லி அகற்றித் தழீஇக்கொடலும் என்றவாறு: ஆற்
றாத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றமை செய்
வனபோன்று ஆற்றிவிட்டன சொல்லுமென்பதும் போந்
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார உய்ந்துவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது
என்பாருமுளர். அங்ஙனங் காப்புமிகுதி சொல்லுமாறு:
இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர வரற்பாலிரல்லீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

---

* “நீக்கிநிறுத்தார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றற்போல”
என்பதும் பாடம்.

காப்புடைத்தேன்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றவர்க்கு !
விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்ப்பொதியிற்
கண்ணிவர் பூந்தண் சிலம்பிடை வாணமின் காப்புடைத்தாற்
பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாய் பெறப் பம்புனரே. (க௦௪)

புல்லா வயவா நறையாற் றழியப் பொருத்தித்த
வில்லான் விளங்குமுத தக்ருடை மண்ண விளங்கித்தா
ரெல்லா மிறைஞ்சுபா ரா கொல்லி வல்லஞ் சாரவிவது
நில்லா தியவருமின் காப்புடைத்ததைவிட் ள்புனரே. (க௦௫)

பூவலர் தண் பொழிற் பூவதைப் புல்லா வரசுழித்த
மாவலர் தானே வரோதயன் கொல்லி மணிவரைவா
யேவலர் திண்சிலையா கொடர் வகா சிரு பொழுதுவ
காவல ராய்கிற்பர் வாரண்மி ிரிக் காடிபுனைத்தே (க௦௬)

இவ்வாறு நூழிசெல்லந் தலைமகள் ஆற்றினவா
றென்றையோ வெனின், அந்நெயிலே ஆற்றுகிறதும்;
இவள் இவ்விடத்து நிலைமையை மறையது எனக்கு
உரைப்பாள்பது என்ருகிறதே பரிசினாகாதே! இத்
துணை என்ருட் பரிபுடைப்பான் *எனக்கு இது முடியாமை
மூலிலே பென ஆற்றுவாள். இனி இப்படி அருமைத்தாக
லின் இவளின் ஆகநென்று உணர்வாளுயின் வரைந்தெய்
துவானும். இவள் இவைபெல்லந் தலைகளைச் சொல்லு
தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான
முடிக்கின்றஅகனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று
வித்த காரணமென்னையெனின், இது முடியாதென
உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லோ வென்னும் அச்சம்
என்பது. இதனை இக்குத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாதது' மூலிலே' என்பதம் பாடம்.

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றுகியின்ற
தலைமகனை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற
தோழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண
மென்னைபென்னும். எனது ஆற்றுமை இன்னதியைதென
அதனை அறிந்திலன், அபியாதாட்கு இன்னது என் குறை
பென்போனான் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனை இன்
னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுகின், தானே அறிந்து முடிக்கும்
எனவுணராதது, இன்னது என் குறை யென்
மறைத்தமைகூறி னுதரனை அங்குறை என்னை மறைத்தால்
ரகைத்திறைத்தல். நாமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னை மறைத்த செவ் வேவ்வலத் தால்விழி ருத்துளொன்றார்
மன்னை மறைத்த செவ் கொன்வையை சூழ்பெளவ நீர்ப்புலவங்
தனவே மறைத்தியா ஞாநல் கமமுநதன் பூநதுறைவா
* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே.' (க௦௭)
செவ்வோடர் வயமன்னர் செழு மகத்துச செருவழியக்
கமரோட சநிரவேல் ஁றிறதெவவ ிகாரனகொல்லிக் கார்ப்புனத்து
வனோட வநுநகண் ன கொண்டே குறையுற வந்ததனா
ஹண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பினு முள்ளகததே. (க௦௮)

† எனவே, மறையத்து விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றொன்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே'
என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட
விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றானாம்' என்பது வேரோர்
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டபாடம்.

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது தோழிதன்னினுபகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது விட முடிப்பன் என்றானாம். அக்குன் என்குறை அறிந்தி லன், அறிந்த ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றுவானாய்.

மாயபி புணர்ச்சி அவனெறி நகாஅ நீயே சென்று கூடுமென விடுத்தாய்—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து மாயமான புணர்ந்துசொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழ்ச்சி தொன் தன்றரவில்லென்று அவனெறி நகாநின்றே, யாரறிவார்? அது நிகழாமெய்யும் நிகழாமையும் பெறுமே எனினி னும, யாங் குறையென் மகவிராதலால்

நீயே கூடுவது அறிந்து அவன் குறிப்பறியாது சொவ மறுத்தல். லகில்லாம; அவனாகு நீபேசென்று நின் குறை பிபல்லென்றும.

அதற்குச் செப்பின :

சீசையே பெண்பன்ற தென்னவன் செல்லித் தேற்றதெவ்வர்
சீபாயே விளம்பு புக்கென்றே கோலாதனை பூம்பொதியில்
வேலைய யெனயென மெல்லித் தின்கண் மெலிவுறுளோய்
நீயே புரையாய விளையா மலங்க மெனதெகையே. (கருக)

புரைத்தா மயர்செய்து பூலதைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
குறைத்தார குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவையன்
பிறைத்தார் கருமென் குழல்கரு நீயே செடுதுறைவா
புரைத்தா லழிவதுண்டோசென்று நின்றிரி னுண்மெலிவே. (கக)

என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றானாம்; என்னை? உலகத் தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித் துக்கொண்மீனென்றால் எத்துணையும் இன்னதன்றே, அது போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றானாய் நின்றானது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றைப் பற்றும்? என்னை? நகாநின்றன்

மே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்றுவானுவது. இனி,

அறியாள் போறலும்—தலைமகன் தழையுங் கண்ணி
அறியாள் போன் யுழந்தொண்டு பின்னின்றரிடத்தும் நும்
முறிவெய்குேட்டல். மாறசொல்லாநிவாலை அறியேனாலோ
வென்னுப. அதற்குச் செய்யுள்.

பொறிகெழு செண்டை வடகரை தேல்வைத்திப் பூமிமெல்லா
நெறிகெழு செங்கோ னடரொடி மாறவெல் வேல்வென்றான்
வெறிகமழ் பூங்கண்ணிக் கானல் விரையாட் டயரர்ன்ற
செறிகுழ லார்பவா யாகண்ண தோலண்ணல சிதன்னைய. (ககக)

தினையா வெதிர்ப் பற தெமரணரை செவ்வா படச்சிறகட்
இனையார் கருங்கைக சுற்றாநி ருனல் ண்டுடி துச்சுறையாய்
வனையார் வனமுலை யாவண்ண லாடு வந்தவகண்
ணினையாப் பருமனா யார் ண்ண தோலா ண்ண லின்னருளே (ககஉ.)

என்னும். இஃதென்பது. துச்சுறையாய் வனமுலை யாவண்ண லாடு வந்தவகண்
ணினையாப் பருமனா யார் ண்ண தோலா ண்ண லின்னருளே (ககஉ.)
என்னும். இஃதென்பது. துச்சுறையாய் வனமுலை யாவண்ண லாடு வந்தவகண்
ணினையாப் பருமனா யார் ண்ண தோலா ண்ண லின்னருளே (ககஉ.)

குறியாள் கூறலும்—இத்தவழி நல்ல, இக்கண்ணி
நல்ல, இவை கொள்ளீற்பாடென்றை கையுறை பாராட்டி
நின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்
றென்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:

குறியாள் கூறல்.

மன்னன் வரோதயன் வல்லததொன் னாகட்கு வான்கொடுத்த
தென்னன் றிருமால் குமரியங் கானற் றினையொருத்த
யின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நறுபுன்னீப்
பென்னந துகள்சிந்தி வானவிற் போன்றதிப் பூநதுறையே. (ககங)

“பொன்மால்வரை” என்பதும் பரீட்சம்.

காரணி சோலைக் கடைய விடத்துக் கறுத்தெகிர்த்தார்
 தேரணி தானே சிதைவிடாத கோனகன்னித் தென்றுறைவாய்
 கீரணி வெண்முத்தி, ஞாவிந் நெடுமணன மேலிழைத்த
 வேரணி வண்டல் சிதைக்கின்ற தாலிவ வெறிகடலே. (ககச)

என்பது கேட்டு இவள் இக்குறை முடியாள், அவத்த
 மே வருந்தினேன், பான் ரொல்லியது இருப்ப ஏதில
 தொன்று ரொல்லினமையினென்று * ஆற்றாநாயினான்.
 அவ்வாற்றாமை ஆற்றுவதென்றனைப்பாற்றும்; ஆற்றுவ
 தியாதோவெனின், இவள் டிரிதொன்றிற்புப் புடைகவ
 ன்று நின்ற நிலைப் பகண் வந்தேன், அல்லாக்கால் மறுமாற்
 தந் தாராபை இலகை, இவள் நவன்றுலிலா நிலைமைக்கண்
 வருவெனென அநகையால் ஆற்றும்.

படைத்து பொழி கவனிப்பு —† இவன் இத்ததை நல்ல,
 இக்கவணியி நல்ல, இம்முத்து நல்ல, இவை
 படைத்துமொழி கொள்ளற்பால் வென மகைகிறை பாராட்
 யான் மறுத்தல். டி சின்ற நிலைமைககக இவ்வனஞ் சொல
 லும்: யாதோவெனின், இவ்வியும் என்
 னையரானும் தன்னையரானும் பலகாலுய புகுதரப்படுமால்;
 அவர் நுட்பை பகண்டால் ஏதஞ்செய்வர், கூற்றினங் கடுஞ்
 சினத்த ராதலான்; நீர் உடையதோர் குறை உண்டே
 யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற் நென்
 னும். அதற்குச் செய்புள்:

பொன்னயர் வேங்கையம் பூந்தழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
 மின்னயர் பூணினே வாரற் சிலம்ப விழிஞுத்தொன்றார்
 மன்னயர் வெயதவை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையனஞ்
 டன்னயர் தீயர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (ககஐ)

* 'அவ்வாற்றாத்தான் ஆற்றாநாயினான்' என்பதும் பரிடம்.

† 'இவனித்தழையு மிக்கண்ணியும்நல்ல, இம்முத்து மிவ்வியி
 யும் நல்ல' என்பதும் பரிடம்.

பூட்டிய மாடுத் தேர்மன்னர் பூல்கைப் பூவழிய
வோட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதியி னுயர்வரைவா
யீட்டியர் நாயினர் வீணயர் வாளிய ரெப்பொழுதுங்
கோட்டிய வில்லர் குதவார்நண் ணன்மினிக் கொயபுனத்தே. (ககசு)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையோ
வெனின், பெரியார்க்கிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்டு
உரியவழி ஆண்பால்கள் புதுதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிய
வழிப் பெண்பால்கள் புதுதலுஞ் செய்யப்படாதன. அவற்
றை இல்லது படைத்துமொழிந்தபையாற் படைத்துமொழி
கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றுமை; என்னை?
இவள் ஒருதிறத்தின் நீகருதற்கு இவ்வாறு சொல்லு
கின்றாளுென ஆற்றாமை.

அவ்வாற்றுமை ஆற்றுவதொன்றைப்பற்றும்; என்
பற்றுமோவெனின் இவ்வகை என்கண் எந்ததிறந்தும் கவல்
வாள் யானெய்தாது விடின் உவாதாம் ஏதக்திற்குங்கவலு
மென ஆற்றுவானாம்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளும்—தான் கூட்டம் வேண்
டுங் குறிப்பினவாரிலுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்றி
வேண்டாத குறிப்பினவாய்க் காட்டுவது; அது கண்மிம
ஆற்றுமை. என்னை? இவள் என்ருறை முடியாள், அவத்த
மே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றத்தற்குக்
காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும, பிறிது ஒன்றிற்குப் புடை
கவன்று நின்ற நிலைமையென் வந்தேன், அப்புடைகவற்சி
யில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மாற்றஞ் சொல்லும்
பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அஃகெயினின், மேலனவும்
எல்லாங், 'குறிப்பு வேறுகொள'லெயில்லவே? *இதனையே

* இங்கிருந்து நான்கு வரிகள் வேறொரு மாதிரிற் காணப்பட
வில்லை.

சூயிப்பு வேறுகொளலெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ
வெனின், அவை எல்லாந் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது
சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம் வேண்டாக சூயிப்பின
ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'சூயிப்பு வேறுகொள
லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்கூயிப்பினொன்றி
நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்வேன் என்னும். அதற்குச்
செய்யுள்:

சுவலவி தன்கூயிப்பினளில் னென்றல்.

ஆடியன் மாநெடு தேர்மன்ன மாற்றுக ஸூடியழியக்
கோடிய திணைகலைக் கோனெடு மாற்றென் கூடலன்ன
ணீடிய வார்த்து லீலமுஞ் சூடா ளீனைகதலின்ரு
டோடியல் பூதொகுக லாயறி யேன்சென்று சொல்லுவதே (ககள)
கெறீரீ ரிருங்கழி லீலமுஞ் சூடான்
பொறிமாண் வரியலவ னூடலு மாடான்
சிறுதுதல் வியர்வரு ம்பச சிவதியா ளுன்ற
கெறீரீர ததண னேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் செல்வே.

என இவ்வாறு சொல்ல அறமுறையினான், அபொல்லே
பற்றுக்கோடாக அற்றிமென்பது. அவள் தன் சூயிப்பின
வுன்றி நின்றானென சொல்லினமடின் தன் சூயிப்பின
ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென அற்றுவானும்.

அன்ன பிறவுந் தலைபொயல் வேட்கை முன்னுறு
புணர்ச்சிககு உரிய என்ப—அன்ன மற்றுமுள முன்னுறு
புணர்ச்சியைப் போலத் தலைப்பொப்பிப்ப லென்னும் உள்
ளத்தான் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க.
அங்ஙனம் ஓதுவான்புரப் பெருகுவது கண்டு சிலவோதிச்
சிலபுறனுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது.
'அன்ன பிறவும்' என்றதனான் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்? நீயிர்
விருந்தினிராகலான் அவளது அருமை பெருமை அறி
யீரென்றே, அவள் தர்மரைக்கொட்டையின் அல்லியே

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்
காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர்
தெய்வமல்லவோ? அவளைக் கண்ணிற் கண்டு கையிற்கூப்பித்
தலையிற் பணிந்தா வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
கவால் ஒரு குறைவுணர்த்துந் தன்மையோ என்று
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அரமுசாற்றல்.

புட்புலம் புட்புனற் பூலனைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
னுட்புலம் போடு செலசென்ற வேந்த னுறந்தையன்னாள்
கட்புல னுசெல்லுந் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலம்பா
வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களை. (௧௧௮)

“நெருநு முனா னெல்லையு மொருகிறைப்
புதுவை யாகவிந் கிளத்த னாணி
போரிடை வளைததோ னன்னோழி செய்த
*வாறுந் வருத்தவ களையா யோவென
வெற்குறையுறுதி ராயிற் சொற்குறை
யெம்பதத தெளிய ளல்ல னெமக்கோர்
கட்காண் கடவு ளல்லனோ பெரும
வாயகோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
துஞ்சுபுலி வரிப்புறந் தைவரு
மஞ்சுரும் மணிவரை மன்னவன் மகளே.”

இனி இவ்வகையுரு சொல்லும்: நீயிர் பெரியீர்,
யாஞ் சிறியேம், நாம்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்
தாதென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை ரீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளநாட்
டிடைமன்னு செல்வர் நாமரெமர் பாழி டயிகலழித்த

* ‘ஆருயிர் வருத்தம்’ களையா யோவென’ என்பதும் பாடம்.
† ‘இகன்மலைய’ என்பதும் பாடம்.

படைமன்னன் *நென்குல மாமதி போற்பனி முத்திலங்குங்
குடைமன்னன் கோடுயர் கொல்லியஞ் சாரற் குறவர்களே. (ககக)

உற்றவ ரோதும்க் கொண்புன னூட்டுறு † செல்வர்கொல்லின்
மற்றெம் ஈயவிடின் வானவன் றுனுடை மானினையச்
செற்றமர் சேஷூப் புறங்கண்ட திங்கட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் டிரான் குடக்கொல்லி வாழுவ குறவர்களே. (கஉ௦)

இழைவளர் பூண்ணை லீர்ப்புன னூடனை ியெமரோ
மழைவளர் மானக ‡ களிறுநதி டாரீர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேந்தன்றண் ணம்பொதியிற்
குழைவள ராரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉக)

“இவனே, கான நண்ணய காமர் சிறுகுடி
ரீனிறப் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு
ரீனெறி பரசுவர் மகனே ியே
நெடுங்கொடி துடங்கு நயம் மூதூர்க்
‡ கடுந்தேர்ச செல்வன் காதன் மகனே
நிண்சுரு வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மெருகுநல னெவனோ
புலவு நானுதுஞ் செலின் றீமோ
பெருர் விளையுனெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
தும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோரிற் செம்மலு முண்டதே” (நற்றிணை-௪௫.)

என ஆற்றாணியினன்; ஆற்றாணய், நீயிர்பெரியீர் யாஞ்
சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மை
யனாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றுமென்பது. இனி
இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* ‘தொல்குல’ மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘உயர்செல்வர்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘களிறு’ என்பதும் பாடம். ௧

.§ ‘சுடுந்தேர்ச செம்மல்’ என்பதும் பாடம்.

கீடுநீர்க் கான நெருநலு நித்திலங்கொண் டையவதநிர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் மூரிவற்றாற்*குறைவிலம்யா
மாடுங் கழங்கு மண்வினக்கு மம்மனையும் பிறகு மெல்லாம்
பாடிய னவப்பனவும் †பஞ்சாடப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.

மூன்னை ததஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத †மூழ்கிப்போக
வன்னைக் குரைப் பனறிவாய் கடலேயென் றவறிப்பேருந்
தன்மை மடவார் சணந்துகுத்த லெண்முத்தநீ தயவருகானற்
புன்னையரும் பென்னப்போவானாப் பேதுறுக்கும்புகாரேயெம்மூர். ||

இன்னும், அன்ஸுபிறவும் என்றதனானே தநீஇக்
கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள் :

வேழம் வினவுதிர் மென்புந் சமையுந் கொணர்ந்தநிற்றி
மாழ முடைய கருமதநிர் போறி மனைந்தகலீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் றென்னன்றுன் னுதமன்னர்
** தாழ மமையுரு மேந்திய கோண்கொல்வித் தனபுனத்தே.

பாவுற்ற தீநதமிழ் வேந்தன் பராங்குரன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்ற வல்லல்கண் டானகொல்லிச் சார் லெவ் கொய்புனத்த
ளேவுற்ற புண்ணொடு மானவந்த தோலென லு பீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புணர்நிற் கிடுபருந் தேநீ ன்கை வார்தழையே. (௧௨௩)

வேனக நீண்டசண் னாளும் விரும்புஞ் சுருமபாற்றத்
தேனக நீண்டவண் டார்கண் னியாபு சிறி துண்டுதெல்வர்
வானக மேறவல் லத்துலெவ் றுன்சொல்லி மர்ப்வரைவாயக்
கானக வாழ்நருந் ††கண்டறி வாரிக் கமர்தழையே. (௧௨௪)

துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடநலைதன் சொல்லறிந்தாற்
கடியார் கமழ்க்கண்ணி யாய்கொள்ளல் யான்கனத் துரில்வென்ற
வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் லானே றறிந்தவென்றிக்
கொடியான் ††மழைவார் கொல்லிபஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ( )

* 'குறையேமல்லே' என்பதும் பாடம். † 'மூழ்கிப்போக
வும்' என்பதும் பாடம். † 'மூழ்கிப்போக' என்பதும் பாடம்.
‡ 'தகைசூழ்கானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மூர்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழமுறையுரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். †† 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்.

அங்கே ழலர்நதுங் கண்ணியி னுரு ளித்தரினு
மெங்கே ழவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாப்
, வெங்கே ழயினலங் கொண்டவன் விண்டோப் பொதியிலின்வாப்ச்
செங்கேழ் மலரின் றளிரினம் பின்முயின் நீந்தழையே. (கஉ௬)

வேரித் தடந்தொங்க லண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புணையிற்பொல் லாதுகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் *மணிர் மலயத்தா மாந்தழையே. (கஉ௭)

ஏமாண் சிலைறுத லேழையு மேற்குமின் றேனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாய்நிற தொன்றுண்டு பூழியர்கோன்
பாமாண் டமிழின் பராங்குசன் கொல்லிப் பளிவனாவாயத
தேமாண் பொழில் னகத்தன்றி யிலையித தேந்தழையே. (கஉ௮)

†கைந்நிலத் துக்கணை யாற்சிலையுநிக கறுத்தெதிராதார்
, செந்நிலத் துப்பட்ச சீறிய கோன செழுந் தண்பொதியி
லிந்நிலத் தும்மலை மேலவொவ வாவிருந் தண்சிலம்பா
வெந்நிலத் தெம்மலை மேலயிச சந்தனத் தீரந்தழையே. (கஉ௯)

இவையும் ஏற்கச் சொல்லிக்கொள்க. அஃதே யெ
னின் இவற்கு முடிக்கக் கருதுவான் இவ்வாறான இவனை
வருத்துவ தெறும்மகோ வெனின், தன்கண் டுநாணுண்
டாந்துணையுங் குறையாடி. நானினது நீக்கததுக்கட்
கொண்டுநிலைகுவாவென்பது. அஃதேயெனின், முன்னுறு
புணர்ச்சியோலத தலைப்பெய்சிப்பலென்னும வேட்கை அவ
ட்குரிய என்றபயான் முன்னுறுபுணா ர்சியை உணர்ந்தா
ளோவெனின், உணராதாள்ல்லன்; அநநீர்மைக்கு வரம்பெய்
தப்புணாப்பல் என்னுமநனைப்பினள்; அநநனைப்பினை ஆசிரி
யன் தான் \$முன்னுறுபுணாச்சியா ஒப்பித்தானென்பது.

* 'மண்ணிலையதது' என்பதும் பாடம்

† 'கைந்நிலத் துக்கணையாற்கணை சிறித்' என்பதும் பாடம்.

\$ 'நாணுக் கெடுதலையுங் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

\$ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

கஉ. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேளத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறையுறுபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேளத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக்ரு இல்லை—தலைமகட்கு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—†தலைப்பெய்தற்கண் என்பவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினாய் கூட்டந் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃறிபாங்கனமோவெனின், ராங்கு வந்து ஒழுகாங்ங் றுன் ஒரு தோன்றல் உடையான், அவன் என்னினுவதோர் குறை யுடையான் போயினான்; அக்குறை இன்றியமைபாய்மையான், அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக்குற்றேவல் இழத்தி யென, அவளை யிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகள் தலைமகளை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கி னுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் தளவிற் கில்லை” (இறையனார்-க.)

என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து

கிழவோ டேதததுக் குறையுறு உ முளவே

குறிப்பறி வுறாஉங் காலையான” (இறையனார்-கஉ.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* ‘குறையுறவினையுளரும் புணர்ச்சி’ என்பதும் பாடம்.

† ‘தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்’ என்பதும் பாடம்.

மென்று மேலதனைபே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம் வேண்டிபென்பது.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுமாறு 'குறையுறுணர்ச்சி தோழிதேளத்துக் கட்டிவிட்டில்' பென அபாயதோ? 'தலைப் பெயலான' என்றது எற்றிற்கோடுவெனின், தோழி கூட்டநதான் தலை இடை கடை யென பூவ் வருவதப்பட்டது அவற்றுள் *தலைக்கண் ணோவில்லாது இடையாய் தூதும் இறுதிக்கண் ணுமா வல்லாது இவ்வக் கூட்ட வெகுகிகின் தேன் என்பது அபரித கட்டி. † இவ்வாய்வு என்பது

“அருளாபி கட்டுகட்டா மெ குதுணையா
வந்தோன் கொடியது மல்லன் தந்த
நீதவ றுடைடையு மல் லன் வயி
னா வரும்படா டுக்க
யானே தோழி தவறுடை யேனே.”

என்னுமாறு உண்டிடாவென்பது. மற்றுமே னுதி இ
பெற்றியே வந்தனவெல்லாந் கொள்ந.

(கஉ)

தோழிக் குரியவைகோடாய் தேளத்து
மாறுகோ வில்லா மொழியுமா குளவே.

என்பதென்னுதலிற்றெனெனின், †போய்அறத்தொடு நிலை
உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள் : தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்
லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு;

* 'தலைக்கண்ணே அறியவில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இவ்வனமில்லாவிட்ட வீடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வெயர்த்தொருநிலை' என்பதும் பாடம்.

மாறுகோள் இல்லா மொழிபுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைசு சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையோவெனின், தாயறி
வினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகள் பெருமையொடு
மாறுகொள்ளாமைபுந், தலைமகனது கற்றினொடு மாறு
கொள்ளாமைபுந், தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
ளாமைபுந், தாயறினொடு மாறுகொள்ளாமைபுந், உலகி
னொடு மாறுகொள்ளாமைபுந் மெனக்கொள்க. என்னைத்
துககண்டொருவெனின், “காட்டிற் கைமம்க்குக் காமம் பெரு
கினும” (இறை-உசு) என்று ஒரு சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நான்கு இடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாயிற்று அப்பொழுதே தோழிக்குப் புல
னாம: என்னை? தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையில
வாருவான் அல்லா நரினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புல
னாயினவன் இஃதே பால் யாங்குப் புலனாயினான்று வாளா
ஒழியான், அறிவாந் திருவுர, தினுனின் இடத்து வினுவப்
பட்டா தெய்வத்தினன் ஆயிற்றென்ப; * என்னை? பிறி
தொன்று சுட்டி உணராத் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
அறியாதேயுஞ் சொல்லுப. சொல்ல, இவன் தெய்வத்
திற்கு வழிபாடு செய்விக்கும்; செய்விக்கத் தலைமகட்டுக்
கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லதூஉம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒங்கி
வாறானின்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிதன் வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் காணப்
படவில்லை.

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும், யாம் உற்றது *நிரப்பற்பாட்டினும் வேலன்றனது வெறு யாட்டு வலத்தினும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டு வருங்கொல்லோ என்னும் பேரச்சத்தினும், எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டு வருகல் லாது என்கண்டின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமை படைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம் மறைத்ததனை மகேடட எம்பெருமான் என்னினாய வேறுபாடு பிறிதொன்றினும் நீங்கும்போலுமென்று உட்கொள்ளுமெனவுந் தலைமகள் ஆற்றுவாமென்று தோழி ஆற்றுவாமை.

ஆற்றுவாயினாது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றும்; ஆற்றுவது பிறிதின்மையின் பாய் † அறிவாரை வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே னென்றதன் புறத்தாட பிறரை வினாவது; அங்ஙனம் எவ்னை வினாவினவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே னென்று கூட்டமில் காட்டவகையாற் கிந்நித்துக்கொண் டிருந்தாள்; இருந்த நிலைபக்கண் தாய் பிறற்றைஞான்று சிறுகாலையே படிபக்கைநொடும். புக்காள், மகளை அடியிற் கொண்டு முடி காறுமீடுக்கினாள்; நோக்கி, அன்னாய்! என் மகள் பண்டையனல்லவால், இவ்வேறுபாடு எற்றினா யிற்று, நின்னாள் அறியப்படுவதுண்டோவென்னும்; என்ற விடத்து இவள் அன்றுகொண்டி என்னுளுஞ் சிறிதுண்டு அறியப்படுவது; யாதோவெனின், எம்மைக்கூழைக்கற்றைக் குழவிப்பிராயுத்து மாழைகலந்த ஏழைநீர்மையாரொடு

* 'நிரப்பப்பட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை வினாவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

நாட்கோலஞ்செய்து வினையாடி வம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாமபோய் ஒரு வெண்டனல் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிவிடை விளைபாடிநின்றோமாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு சுணக்குவினையாடக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகன் அவனை கொக்கி அபபூயினை என் பாவைக்
கு அணியத் தமமினென்றான்; அவனும் மிமிது சநதியாது
கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அறிவது அய்யபாக்காவத்து
மிகழ்ந்ததென்றுப. அஃதறிதேய்ப்பு:

அருள்சொகுடி ஈழ்நாடு.

கந்தார் களிறு கடரா சசெந் சிலசைதக கறுத்தெதிராந்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோண்டுகனி வார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன பாலைகூடு வேண்டாடநையப் போதொருவர்
தந்தார் தவலை கொண்டாநக தாரிதர - தங்கண்ணியே. (கரு0)
திண்போ மரசமை + செழு ரழிவிசை தென்னன்னார்
மண்போ யழிகருகு மெய் உகாண்டன்னன் வைகைந னுடையார்
கண்போற குவியாய் போதவெனா மாலைமயக சண்டிரப்பத
தண்போ தவன் சகாதித தான மீத தாரிதர தடங்கண்ணியே.

இஃது அறிவது அபிபிராயாகலாதது நிகழ்த்ததனை அறிவதறிந்து, கொன்டார்க் குரியர் கொடுத்தாரென்பதும உற் றார்க்குரியர் பொறுத்தபடிபுரரென்பதும நினைந்து அவனை வழிபடாது பிறிகேசரராஜ அவதாரயின், இக்குலத்துக்கு வடு வாங்கொல்லோ எனக் கருதினமையான் நின்மகள் வேறு பட்டதென்னும். எனவே, தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளா தாயிற்று; என்னை? வினாயாடிவமமினென்றமையின். இனிப் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நம்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகளைக் குவளைப்பு' என்பதும் பாடம்.

† 'சென்னிவார் பொழிவ்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பனிக்ஞவளை' என்பதும் பாடம்.

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக் கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்பிப் பிறிதோராறு ஆயின இடத்துக் குடிக்கு *வடுவா மெனக் கருதினமையின். இனித் தன் காவலிலாதி மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இருவரும இந்நத நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி நானினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அபிலதரியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலகினொடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உறுநாடுகூரியப் பெரற்றொடிமகளிரொன்றமையின். இது மாறுகொள் இல்ல மொழியாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் கலிறுத துணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

உறுகற் புடைவையி னுள்ளுமிப் பேதை யுசிதநென்றார்
மறுகத தீர லுரு மேந்திய சொன்னொலி மாலவையவாய்த
துறுகற் புனமுஞ் சிதைத்தெனக் கட்டையடித் துன்னையத்
சிறுகட் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பையே. (கஉஉ.)

கனஞ்சேர் முலைங்கை யுள்ளுமிப் போதவ கடையலொன்றார்,
மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன்மாறனைய தோய்பொதியிற்
• புனஞ்சேர் துலையு கவாந்தமமைப் போகா வகைபுதுந்
சினஞ்சேர் களிறு கடிந்திடர் தீர்த்த சிலம்பையே. (கஉங.)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

ஓங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
வீங்கிய தன்புன வாடி விளையாட் டயர்பொழுதிற்
நேங்கிய தெண்டிரை வாங்க வொழுதின் சேயிழையா
ணீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே. (கஉச.)

சின்னாண் மறந்திலம் டாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
மன்னாள் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவே
ளன்னா னொருவ னணைந்தெமக் குசசெயத வரரருளே. (கக௫)

இவைபும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

சாடார் கடுப்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமன ரககண புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா
வேணை *நறும்பைநதார் தயவர்ப்பாயந தருளிநாற்
புணைசு முறத்தீஇப் போதநதா னகனகலம்
வெழும புணர்ந்தன வென்பதனா வென்றேழுழி
யருமதை தரல்வேண்டிற் றருகிற்கும் பெருமையனே. (கவி-39.)
என இதுவும் புணர்த்து நுபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உள
வென மகொள்க. அங்குமிர்ப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினா
வாழ்க அன்பு வார வினாவினவிடத்து அழிவேர் தெய்வத்தி
னான் அழிந்தெனா. என்முகால் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு
மொய்மொன் னெனக் கூவி வெழியாட்டெடுத்துக்
கொண்டி வெழியாட்டிடத்து வெலற்குச் சொல்லுவானாய்ச்
சொல்லும். அதுதற்குச் செய்யுள்:

வண்டா ரிரம்பொழில் வல்லித்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்
விண்டா ருடலின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
சண்டார் முருகற் றருகின்ற வேலசண் பூஞ்சிலம்ப
னெண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோரின் னுறுபலியே. (கக௬)

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுதுத னீவி
வணங்கினை கொடுத்தியாழி னணங்கிய

* ‘நறுந்தண்டார்’ என்பதும் பாடம்.

விண்டோய் மாமலேச் சிலம்பன்

* மண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே." (குறந் - ௨௧௨.)

என்பனவற்றால் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா
ரகலமும் பலியுண்ணுமேல் தக்கது நின்றாற் செய்யப்படுகி
கின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய
வாறே எனினும் அவள் குழிப்பாதிதற்கு. என்ற இடத்து,
மேற்சொல்லியவாறே அறந்தொடு சிற்பாளாம் என்பது.

இனித் தெப்பம் ஏறியது கண்டு அதனை நோக்கி
அருந் நின்றிக்கு உரைப்பாய் உரைக்கும். அதற்குச்.
செய்யுள்:

வாண்ணங் குபகூல் வாலவா மழைவண் கூடலன்ன
வேண்ணங் குபகூல் கொழுமலையுட்குரு தண்சிலம்பன்
முண்ணங் காவ சநிது உயிவியமட் டாழ்த்தமையா
லாண்ணங் காவ சநிது செவ்வண் னறியிலனே. (௧௧௨)

பொண்ணங் குபகூல் கொழுமலையுட்குரு தண்சிலம்பன்
முண்ணங் காவ சநிது உயிவியமட் டாழ்த்தமையா
லாண்ணங் காவ சநிது செவ்வண் னறியிலனே. (௧௧௩)

“கடவுட் கருணை யுடையிறத் தவிழ்த்த
பழியாக குவளை மலமொடு காத்தட்
குருதியொண்டி வருகெழக கட்டிப்
பெருவரை யறிக்கம் பொற்பசு குர்மக
ளருவி யின்னியுத் தாடு நாடன்
மார்புதர வந்த படர்மலி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மண்ணுந்து
காரநறுங் கூடம்பின் கண்ணி குடி

* ‘ஒண்டாரகலமும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘காணாது’ என்பதும் பாடம்.

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்

கடவு ளாயினு மாக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே.”

(நற்றிணை - ௩௧.)

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாடுறு வெள்ளும், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, பேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (௧௬)

௧௭. முற்படப்புண ராதசொல் லின்மையிற்
கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே.

என்பதென்னுதலிற்று வெணின், கற்புக்கு இலக்கணமா மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். ‘முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின்’ என்றது, மொழிபாற்றுச் சூத்திரம்; அதனைப் புணராத முற்படச் சொல் இன்மையெனென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க: கற்பு எனப்படுவது களவின் வழித்தே—கற்பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்றவாறு.

என்னை? புணராதமுன் சொல்இன்மையிற் கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவின்கட் புணராதமுன் சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் நிகழுமென்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லையெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அலர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* ‘கற்பினில்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அலர்க்குத்துப்பாயினவல்லது’ என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்றோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கக. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொன்றினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் னும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தூய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

*நிகழுஞ்சொல்லிப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க. அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின் னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே, இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்; என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது எனப்படுவதென்றது எற்றிற்றோவெனின், களவின்வழி நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப் பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத் திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கக. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று, ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை யென்பதுணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத் துத் தலைமகள் புணராத இடையிடம் இடையீடு; தலை மகளை எய்தாத நாளொன்றினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின் உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண் னும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து, வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற வாறு. காப்பென்பது தூய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

*நிகழுஞ்சொல்லிப்புலனும்' என்பதும் பாடம்.

என்பதே சூத்திரமாயிற், காப்புமிகினும் வரைவிடைவைத்த
காலையுங் களவின் இடைபீடாமென்பது பொருந்தாது
வரைவிடை வைத்தகாலேக் காப்புமிகினும் இடைபீடா
மென்பதன்றியெனின், அஃதே வரைவிடைவைத்த காலே
யானுமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவிடைவைத்த
காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகலின்
இறுதிதிரியும்; என்னை?

“தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலைவ

மன்னவை மெல்லா முரியென்ப” (தொல் சொல்-இடை-௩.)

என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது.

(௧௧)

௧௭. அல்லகுறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னுன.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், இதுவுங் களவினுள்
இடைபீடாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்ற.

இதன பொருள்: அல்ல குறிப்படுதலும்—குறியல்ல
ததனைக் குறியாகக் கருதலும்; குறிபாமாறு போக்கிச்
சொல்லுதல்: அவ்வாறின் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள்
இடைபீடாதற்று உரித்து; அவன்வரவு அறியுங் குறிப்பின்
ஆன — அவன் வரவினை அறியிக் குங் குறிப்பு அவனுனன்றிப்
பிறிதின் நிரம்புதலு சென்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா
நின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் சொல்லாமே அவனாற்
செய்யப்பெற்று குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை
புன்னைக்காய் நீரில்தேலும், புள்ளெழுப்புதலுமென இவை.
அவை வேறானும் நிகழுமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்த்
தும் விழும், வளி எறியவும் விழும், புள்துளக்கவும் விழும்;

புள் எழுமிடத்து வெருவியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆயினவெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புகுந்து அவனிஸ்காமை உணர்ந்து போந்து மனையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போனாரன்றே, அக்கை புடைபெயராமைப் போகின்றாரென்று உற்றார் பின் நின்று ஷ்ராப்தலா நென்பது. அகத்தினின்று பின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து *நின்றுபெயர்ந்தேம் என்பதனை அவனுக்கு †உணர்க்குந் திங்கண்மே விட்டானும் அன் னத்தின் மேலிட்டானும் ‡ஒதத்தின்மே விட்டானுமென் பது. அதற்குச் செய்புள்:

அறைவா பசுர்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த
கறைவா பிலங்கிலை வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறைவா யன்வுளை டாடென்னை கொல்லோ விரவினெல்லாந்
துறைவா பிளம்புன்னை மேலன்னமொன்றுந் துயின்றிலவே. (௧௩௬)

பூரின்ற வேன்மன்னன் பூலகை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்த னிரண்டுத் தகனறியும்
பானின்ற வின்றமிழுன்னநல் லாயநம்பைங் கானலின்வாய்த்
துநின்ற மென்சிறை யன்னமின் றென்றுந் துயின்றிலவே. (௧௩௭)

புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
பின்னிருங் கூந்தலென் றோழி நடையொக்கு
மன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்.
அரவளை மென்றோ ளனுங்கத் துறந்து
கரவல மேன்றொரைக் கண்ட திலையா
விரவெலா நின்றாயா லீர்க்கதீர்த் திங்கான்.

* 'நின்று டோதேம்' என்பதும் பாடம்.

† 'உரைக்கும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சொற்றொடர் பூன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்லும்; சொல்ல, இவ்விரவேபாம் என்பாலராய்நின்று துயிலா ராயினார் போலும். என்னை? தான் துயிலாது நின்றாரன்றே துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினையேன் குறியென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றாணய்ப் பெயரும். பெயர்வான இறந்துபடாநுபிற்று, எற்றிற்கோவெனின், இறந்துபடாநன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும் இறந்துபடுமெனக் கருதிபென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான் தன் நெஞ்சனை நெருங்கியதற்குச் செப்புள்:

ஒளியீர் திருந்துத லானே யெளியனென் றுன்னிவந்து
விளியா வருந்துயர் செயதமை யால்விழி ருத்துவென்ற |
களியார் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடிமுனைமேற்
றெளியா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசக)

*ஏரார் குழன்மட வாளை யெளியனென் றுன்னிவந்து
தீரா விழுமத்த் தாய்தென்னன் சேவூர்ச செருவடர்த்த |
காடார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்புனிந்து
சேரா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசஉ)

“குணகடற் றிரையது பறைதபுநாறா
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டி முனறுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய ளரியோட் படர்தி
நேயை நெஞ்சே நோய்ப்பா லோயே.” (குறுந்-௧௨௮.)

எனக் கண்டுகொள்க.

* இஃ செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை; வேறோர் ஈட்டும் பிரதியிற்சுண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

கஅ. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன் பொருள்: குறியெனப்படுவது—குறியென்று
சொல்லப்படுவது; இரவினுள் பகலினும் என்றாராயினும்
மொழிமாற்றிப் பகலின்கண்ணும் இரலின்கண்ணுமெனக்
கொள்க, என்னை? பகற்குறி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குறி
நிகழற்பாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான்
நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப்
பயிம். அஃதேயெனின், 'குறியெனப்படுவது பகலினும்
இரவினு'மென அமையாதோ வென்பது கடா; அதற்கு
விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்துலைத் தனக்கு *இலக்கண
மாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குறி பொருந்தியதுனைப்
பகற்குறி †பொருந்திற்றன் ன என்பதனை உணர்த்துதற்
பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினுள் பகலினுமென இர
வுக்குறி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அறியக்கிளந்த இடமென
மொழிப'—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர்
என்றவாறு.

யார்க்குயார் சொல்லிற்றோவெனின், தோழி தலைமகற்
குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழி
யை இரந்துகுறையுற்றுப் பின்னின்ற இடத்து அவனை
ஆற்றுவிக் குஞ்சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் †தலைமக

* 'அணிகலமாக' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் சிறப்புடைத்தன்று

† 'பொருந்திற்று' என்னும் முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள
பாடம் பொருட்டொருத்தழின்று.

‡ இங்கே பொருட்டு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு
சிலவும் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டன.

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பின்னுந்
தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டான இன்ன இடத்து
வா என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

மருள்போற் சிறைவண்டு பாட நிலவுன்ன வார்மணன்மே !
லிருள்போற் கொழுநீழ், பாயநிந் தார்கட்கின் நீர்தமிழின்
பொருள்போ லினிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
னருள்போற் *குளிர்ந்தன்ன முதுதன்னு நீர்த்தெங்க ளாடிடமே.

காவியத் தண்டுகற சூழ்ந்து கடையற் கீறுத்தவர்கேற் !
றாவியம் பெய்தவன் றெண்குவண் டார்புனைத் தாமலர்
டாவிய வெண்மணற் றுயநிந் தார்கட்குத் தண்டமிழி
னாவியம் போல லினிதா யுன்தெங்க ளாடிடமே. (௧௮௪)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்றாள் என்ப
தனை உணர்ந்து அவ்விடத்திற்குச் செல்லும். செல்லத், தலை
மகனது வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகனாக் குறியிடத்துக்
கொண்டிசென்று, யான் செங்காந்தட்டிக் கொடுத்து கொடு
வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்
படாது, நீ அவ்வளவும இப்பொழிவிடத்தே நிலவென்று
நிறீஇ நீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறை*வண்டறை காத்தனம் போதுசெங் றியான்றருவேன்
பஞ்சுறை தேரல்கு லாங்கு வரற் பாற்றன்று பூழ்ஞொன்றா
நெஞ்சுறை யாசசெறற வேன்மன்ன னேரி நெடுவரைவாய்
மஞ்சுறை சோலை லளாய்ததெய்வ மேவுர் வரையகமே. (௧௮௫)

நீவிரி கோதையிங் கேசினின் னால்வரற் பாலதன்று
தீவிரி காத்தன்சென் றியான்றரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
மாவிரி தர்னைமெங் கோன்கொல்வி சூழ்ந்த வரையகமே. (௧௮௬)

* 'சுரந்து' என்பதும் பரீடம்.

“செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியர்னைக்

*கழறொடி சேஎய குன்றங்

குருநிப் பூவின் குலைக்கா தட்டே.” (குறு-க.)

இவ்வாறு நீடு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகள் பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றானைத் தலைமகன் எதிர்ப்பட்டிப் புணரும். புணர்ச்சியிற்றுதிக்கண்தோழி வந்து நின் கை போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெரு மாட்டி! நீட்டித்தாளென்று சீறியருளாது போந்தரு ளென்று அவளைக் கொண்டிபோய் †ஆயவெள்ளத்தொடு கூடும். இது பகற்குறிபாமாறு.

இவ்வகை பகற்குறிவந்து ஒழுகாசின்ற தலைமகனைக் காணும்பொழுதிற் காணப்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்றாளாய் நெஞ்சு மிக்கது வாய்சோர்ந்து கடலிற்கானுங், கானலிற்கானும், புள்ளிறகானும், நெஞ்சிற்கானும் வறிதே குழவி அழுதாற்போல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும். அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்யுள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூலங்கைப் பூவழித்த

குருமா மணிவண்ணன் கோனெடு மாறன் குமரிமுநீ

ரருமா மணிதிகழ் கான்லின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்

றிருமா மன்றெடுந் தேரோடு சென்றதென் னெதனையே. (கசஎ)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலைமகன் கேட்பின் வரைந்துபுகுவானும், தோழி கேட்பின் தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்லை யாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். முடியிருந்து

*கழறொடிச் சேஎய் குன்றம் எனப் பாடம் ஒதி இதனை வேறு னுறையாக்குவாரு முளர்.

† ‘ஆயவெள்ளத் தோடுங் கூட்டும்’ என்பதும் பாடம்.

வேவதோர் கொள்கலம் * மூய் திறந்த இடத்து ஆவ்
எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினுற்போல அச்சொற்
சொல்ல ஆற்றமை பண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குறிவந்து ஒழுக்காரின்ற தலைமகளைக்காணும்
பொழுதிற் காணப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்
றளாயின இடத்துத் தோழி அவளது ஆற்றமைக்குப் பரி
ந்து உடனையிருந்த புலனூரோடு இவை கண்டு ஆற்றிச்
செல்வாட்கு இவையும் நீங்கின, இனி எங்ஙனம் ஆற்றங்
கொல்லோவெனத் தலைமகற்குச்சிறைப்புறமாக சொல்லு ம.
அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புரையு நடையாள் புலம்பெய்த வத்தமென்னும
பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன மறைதலும் போயினவாற்
றென்னன் நிருமால் கழனெடு மாறன் நிருத்தசெவகோன்
மன்னன் குமரிக கருங்கழி மேயநதவண் டானங்கனே. (௧௪௮)

†பொருங்கழன் மாறன்புல் லாமன்னர் புலங்கைப் பூங்குருதி
மருங்கழி நீர்மூழ்கக்கண்டவெங் கோனருண்டிக்கானல்வண்டார்
கருங்கழி மேயநதசெவ கால்வெள்ளை மன்னங் கதிரொடுநதம்
பெருங்கழி காசன்மை ிவகி ியிவனிற் பிரிந்தனவே. (௧௪௯)

மேயின தம்படை யோடுமெம் மெல்லிய லானைவெதீப்
பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பீரதமண்மே
லாயின சீரரி கேசரிக் கன்றள நாட்டுடைநது
போயின தெவ்வறிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (௧௫௦)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து
ஒழுக்காரின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்றமைக்
குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழு

* 'மூடிதிறந்த' என்பதும் பாடம்.

† 'பொருங்கழிமான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இவனைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

காது வரைந்துபுகுவானாவது. இவையெல்லாம் பகற்குயி
யுள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குயியாமாறு: பகற்குயிவந்து ஒழுகாநின்ற
தலைமகன் இன்று தெருளும் நாளேத் தெருளுமெனத் தெரு
ளானாய் நெடுங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத்
தார்க்குப் பலனாபதயிர்தவிடத்து இவள் இறந்துபடும், இவள்
இறந்துபட இவளும் இறந்துபடுமென ஆற்றாளாய் வரைவு
கடாதறதூ செவியுபயிவுறுக்கின்று முன்னுடைத்தாக
அயிவுறும. என்னை? கருபெனத் தமர் இறச்செயித்தவிட
த்து எயர் எயரை * இறச்செயித்தாரென்ற ஞான்று ஆற்றா
னாகவுடையெறும்; அதனால் முற்படவே செவியுபயிவுறும;
என்னை? ஆற்றாநெயிரிற் சொல்லுவது தெளியரசொன்
னெனெனத் நெருங்கிதற்பொருட் டென்பது. இனித்
தோழி வரைவுகடாவுமாய் குடப்பிணன் வரைவுகடாவுத
லும் வெளிப்படையான் வரைவுகடாவுதலுமென இருதிறத்
தன. அவற்றுட் குடப்பிணன் வரைவுகடாவுமாறு: யாய் எம்
தூறுப்பிற குமிக்கோண்டு நோக்கினுளென்னும். எனவே,
தலைமகன், இவா இறந்துநிற்ப்பெய் விளையாடும் பதத்த
ரல்லர், இவரை இறச்செயித்த வேண்டிமென்று போலும்
அவ்வாறு நோக்கித்தெனத் தெருங்கி வரைந்தெய்தப்
பெறும். யாய் தூறுப்பிற குமிக்கோண்டு நோக்கினுளென்
னும் அதற்குச் செய்யுள்:

நீர்வண்ணன் வெண்குறையுமெனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்னார்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூந்தண் குருதொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையா
னோர்வண்ண நோக்கிரின் ரென்னையு நோக்கின ஸ்ம்மனையே. ①

* 'இறச்செயிப்ப வென்றநான்' என்பதும் பாடம்.

† 'தூறுப்பிற கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

*உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவா னுடன்றெழுந்தார்
கனமலை யாமைக் கடையல்வென் றுன்கடற் றுணையன்ன
வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகதது வந்தரும்பு
மிளமுலை றோக்கிசின் றென்னையு றோககின னெம்மனையே. (௧௫௨)

அல்லது இவ்வாற்றாணுஞ் செறிப்பறிவுறாடம். அதற்
குச் செய்யுள் :

செயன்மன்னு மாவது சொல்லாய் சிலம்பென் பாழிவென்று
கயன்மன்னு வெல்பொறிக் காவலன் னாழன் கடிமுனைமே
வயன்மன்னர் போற்சொபது மான்கின்ற தால் னி வாழ்நரிஞ்சும்
புயன்மன்னு றோட்ட மனிலை : ச சா லெம புர்புனமே. (௧௫௩)

என்னே ருதியா வகையென்றே வெற்ப விருஞ்சிறைவாய்
மன்னே ருதியவென் றுன்முனை போற்கொயது மான்கின்றதான்
மின்னேர் திகழு மறைநால் சூரிய சிவலறைவாய்ப்
பொன்னேர் திகழு மறைநால் புனத்தினையே. (௧௫௪)

இனி இவ்விடத்து வரம்பெறும் என்பதுபடத் தலை
மகற்குக் கோழி முன் சின் றா சொல்லும்கொடும். இனி
முன்னிலைப்பெயர்ப்பெயர் தலைமகன் வரவு உணர்ந்து
வேங்கைக்கு உரைப்பவர்ப்பத் தலைமகன் கேட்ப இவ்வாறு
சொல்லியுஞ் செறிப்பறிவுறத்தும். அதற்குச் செய்யுள் :

திரையார் குருதிப் புனன்முத்தா றெல்லத் தன்றுவென்ற
வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கொ லுசிகளென் டூம்பொதியில்
வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய் நன்னன் வரைந்துநின்ற
விரையார் மலரியல் வேங்காய் நினக்கு விடையிலையே. (௧௫௫)

வாணுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
கோணுடை யாப்படை கோட்டாற் றழிவித்துங் கொண்டவென்றி
தானுடை யான்மென்னன் சத்ரு தரநகரன் பொன்வரைமேன்
மீணுடை யான்கொல்லி வேங்காய் நினக்கு விடையிலையே. (௧௫௬)

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியிலில்லை; வேரூர் எட்டி
பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

என்றுசெய் தாமல்ல என்னுத லாய்கறை யாற்றுவெம்போர்
கின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்த
உன்றுசெய் தாமெனி னிற்பதன் றோடும் மகன்புனமே. (கருள்)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
நலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டானகொல்லிச சாரனண்ணி
வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கண்டு வாடி னின்றாற்
சிவம்பனை டையநக வென்று வகொல வேங்கைக செழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி சூழுவந் தார்படப் பூலந்தைப் பொன்முடி
லிருங்கண்ணி வாகை யணிந்தவெங் கோன்கொல்லி யீர் குசிலம்பிற்
கருங்கண்ணி காக்கின் தபைம்புனங் கால்கொய்ய நாள்வரைநத தே-
பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் வேங்கைமேன் றோவின்றும்பேசுவ.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்: ..

பைங்கின்ற வாடர வேரல்கு லாள்செல்ல நாட்பனித்த
விக்கின்ற வேங்கை குறையா திள ட்சுந் தனங்குறைத்தார்
மெய்கின்ற செங்கோல் *வினையச் சரத் தன்விண் டோய்ப்பொதியின்
மைக்கின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே. (ககல்)

இவ்வகை செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன்தெருள்
வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்று
வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக்கைப் பற்
தும்; கைப்பற்றியதனைத் தேர்ழி குளுறவாகக் கருதினாள்.
உலகத்துச் குளுறவார் பகவையும் பார்ப்பாரையும் பெண்
அரையுந் தொட்டுச் குளுறவாறுதலாம் குளுறவாற்றாரென்

* 'வினையசி' என்பதும் பாடம்.

பது நினைந்து நீவரைவென்றதே அமையாதோ? சூளுற
வேண்டுமோ? பொய்த்தலும் வாய்த்தலும் உடையாரன்றே
சூளுறுவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் சூளுறவு
வேண்டுமோ? நின்கண்ணுப் பொய்யுண்டாபின், மெய்யென்
பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சூளுறவு மறுத்தல்.

நெய்யொன்று வேனெடு மாறன்றென ஓடன்ன நேரிழையீம்
மையொன்று வாட்கண் மடகதை திறத்திட் டறந்திரிந்து
பொய்யொன்று நின்கண் ணிகழுமென் றூற்பின்னைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்றுமின நியொழியகொல்லோவிலவியலிடமே. (ககக)
திணைப்பா விரும்புநற் சேனூரெதிரின்ற சேரலர்கோன் !
வரைப்பா லடையச்செற்றான் வையையன்னா டிறத்துவண்டார்[ன்ப
விரைப்பான றங்கண் ணியாயபொயம்மைச் சொல்லின் மெய்ம்மையெ
துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோவில வுலகினுள்ளே. (ககஉ)

“வேள்ளி விழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்டணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வனம் பாடி
யூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறந்த
வார வருந்திய சிறுசொன் மருதின்
நூஞ்சினை யுறங்குந் தனடுறை பூர
விழைபா வுள்ளம் விழைவ தாயினும்
என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித்
தற்றக வுடைமை நோக்கி மற்றதன்
பின்னா ரும்மே, நுன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
வரிய பெரியோர்த் தேருங் காலை
நும்மோ சன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் னுளதோயின் வுலகத் தானே.

*‘இறந்த’ என்பதும் பாடம். †‘தெரியும்’ என்பதும் பாடம்.

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்
 றிற்றைச் சூளுறவாகக் கருதித் திரியஉணர்ந்தாளாக
 லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிறறைஞான்தே வரைவொடு
 புதுவானும். இனித் தெருளானாயின் இரவுக்குமிவாரா
 வரைவென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குமியது
 ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோவெனின்
 அரவும் உருமும் புலியும் என்கும் வெண்கோட்டியானையு
 மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து;* ஏற்றிழிவுடைத்தாய
 அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துணையாக நீயிர் ஆரிருள் நடு
 நாள வரவு ஆற்று நீர்மையவோவென்னும். என்பது கேட்ட
 தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றானா
 யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி
 னான் இரவுக்குறி நேரும். நேர்ந்தான், தலைமகற்கு நின்
 னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின்
 கிழ் விளையாடுவர் என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன்
 னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது
 சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியெனஉணர்ந்து, தானும்
 நின்னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத்
 தின்கிழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி
 யாங் கார்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ்சந்தனமுஞ்சாந்தும்
 பூசுதும், † பிண்டி மரத்தின்கிழ் விளையாடுவ தென்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்கூறல்.

‡வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த
 கந்தணங் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்

* 'ஏற்றிழிவுடைத்தாய விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'வேங்கை மரத்தின்கீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தணங் காமன்னர் சாயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த'
 என்பதும் பாடம்.

சந்தனஞ் சாந்துசெங் காந்தனம் பூத்தழல் போல்விரியுங்
கொந்தனங் கீர்ப்பிண்டி யாம்வின யாடுங் குளிர் பொழிலே. (௧௬௬)
காந்தனம் போதெங் கருங்குழற் போது கடையகொன்னார்
தாந்தனார் தோடவை வேல்கொண்ட வேதன் நண்ணம்பொதியிற்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் வினையா டிடமுந் தனையவியும்
பூந்தனம் பிண்டி யெரிபோல் விரியும் பொழிலகமே. (௧௬௭)

சூரிஞ்சிலமாகலின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா
நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை
சொல்ல, ஒக்கும்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு
போலுமென உணர்ந்து பிறற்றொன்று அப்பூக்கொண்டு
சூடி அச்சாந்து அணிநது அம்மரத்தின்கீழ் வினையாடற்குறி
செய்து நிற்கும். நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து
தோழி சொல்லிய அதற்குச் செய்யுள்

வரவணர்ந்துரைத்தல்.

அணியிற மாப்பக டுநதிலை தார்வல்லத் தன்றவிபத் [ய்
துணியிற வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரலிற் சூழ்பொழில்வா
மணியிற மாமயி லென்னெகொல் பொன்னேர் மலர்ததைந்
கணியிற வேங்கையின் றேற்றயி லாது கலங்கினவே. (௧௬௮)

கயில்கொண்ட வார்சுழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணேந்
தயில்கொண்ட கோனரி கேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் [வாய்த்
பயில்வண்டு தேனும்பண்*போன்முரல் வேங்கைப் பசும்பொழின்
துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமென் செய்தன தோகைகளே.

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை
யலர்ந்தனவேற் கீரண்பாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேந்
காண்பாமெனச் சொல்லித் தலைமகளைக் கொண்டுபோதுங்,
அதற்குச் செய்யுள்:

* 'போல முரலும்பைம் பூம்பொழில்வாய்' என்பதும் பாடலாம்.

† 'ஏன்றேசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடலாம்.

குறியிடத்துக்கொண்டு சேறல்.

ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனாரி கேசரிதன்
பாழிப் பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைப் பூம்புறவிற்
பூழிப் புறமஞ்ஞை யன்னநல் லாயகொள்கம் போதுதியேற்
ருழிக் குவளைநின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே. (௧௬௭)

விளைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்டெதிர்ந்து
திளைக்கின்ற மன்னரைச் சேலு மழித்தவன் நீந்தமிழ்போல்
விளைக்கொன்று கைம்மங்கை யூய்சென்று கோடுநின் வாயுள்வந்து
முளைக்கின்றமுள்ளெயிற்றேர்கொண்டரும்பினமுல்லைகளே (௧௬௮).

‘என்று தலைமகளைக் கொண்டு போதது அக்குறியிடம்.
புகுந்து பசற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளிய்
நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்
கண் தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். இஃது இரவுக்
குறியாமாறு.

‘குறி இவ்வினும் பகலினும்’ என்னுது ‘எனப்படுவது’
என்றது எற்றிற்கோவெனின் குறியென்றற்குச் சிறப்பு
டையதென்றவாறு.

வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமுங்
கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்
னகத்துடைத்தாய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொ
லிவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரி காய்.
அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெனினாய்,

விழைவு விடுத்த விழுயி யோரையும்
விழைவு தோற்றவிக்கும்

யன்பிறற்றென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃ
தே’ யெனின், அறியக் ‘கிளக்கப்பட்ட இடம்’ என்னுது

“கிளந்த இடம்” என்றது எற்றிற்கோவெனின், வினைச் சொற்கள் நான்குவிதப்படும் உடைய; யாவை அவ்விதப் படுமெனின், கருத்தன், ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன், கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது தச்சன் எடுத்த மடம், கொல்லன் செய்த வாள்; ஏதுக் கருத்தனென்பது ஏவினான்க்கருத்தாவாகச் செய்வது, அரசர் தொடட்டூராம், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத் தொடர்க்குத்தன்; இவிக் கருவிக்கருத்தனென்பது வாள் எறியும், கரிகை குற்றும், இமமீடர் நாகுறுணி அரிசிச் சோறு அடும் என இத்தொடர்க்குத்தன்; இவிக் கருமக் கருத்தனென்பது திண்ணை மெழுதற்று, கலங் கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளந்த இடம், என்னும் அச்சொற் கருமக்கருத்தனாய் நின்றதென்பது. அஃதே மெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தனாகச் சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்ம;

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே”

—தொல்-சொல்-வினை-சக.

என்பது. அஃதே மெனின் ‘குறியெனப்படுவ’ என்றாகாதே சூத்திரஞ்செயற்பாலது; என்னை? இரவுக்குறி பகற்குறி மென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று; இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற் ‘குறியெனப் படுவது’ என்றார் என்பது. (கஅ)

கக. இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூத்திரத்துட் குறி இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உண்டானதுதலுதலிற்று.

இதன் பொருள்: இரவுக்குறி—இரவின் கட்டுறியிடம்; இல்வரை இகவாது—இல்விடத்தை விட்டு நீங்காது, என்ற வாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாறும்.

“இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா
துணர வுரைத்த வுரையி னான.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின் கட்டுறி இல்வரை இகவாதெனப் பகற்குறி இல்வரை இகக்குமென்பது சொல்லினார். இராப் புட்கள் உண்ணு என்றற் பகற் புள் உண்ணு மென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது இரவுக்குறியென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

“குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுரை
மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.”

—தொல்-எழுத்-உயிர்-௩௨.

என்றாராகலின்.

(௧௧),

௨௦. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறிதானே—பகற்குறி யிடங் தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினும் குற்றங் கூறார், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த லென்றவாறு. இகத்தலெனினும் இறத்தலெனினும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஒருஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின். ஒருஞான்று புன்னை

யங்கானலுள் ஆம், ஒருஞான்று கைதையங்கானலுள் ஆம், நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை ஏனைநிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க;

“பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே.” |

என்றாராகலின். ‘இகப்பினும் வரையார்’ என்ற உம்மையாற் பகற்குரியும் ஒன்றாகலே வலியுடைத்து. என்னையெனின், தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு ஒருபொழிலகத்தே கொண்டு சென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு கருணலகத்தே கொண்டு புதுகின்றனென்று கருதுவார்க்கு, அறிந்து பல பொழிலினுள்ளும் புதுதலிற் பலபொழிலாகவும் பெறும். (உ0)

உக. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப் பட்ட இடம் வேறுபாடுடையதாகுங்கொண்டு அவ் வேறுபாடு உணர்ந்துதல் நுதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இவ்வரை இக வாடுதென, இவ்வரையகத்தன்றெனீற் சாரான். அவற்றுள் ளும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின்கண் மனையகத்து நீங்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலை மகற் சேர்தல் தலைமுகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இவ்வரைப்பதத்தே யாகவேண்டுமென்பது உமீ மனையகத்தாகற்க என்பது உம் உணர்த்தியது.

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியும் பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்துன்றும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும் விளையாடிடும் இவற்றைச் சாராதனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுமாக என்ற வாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க இரவிற்குறியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத் தாக அழிவதுண்டோவெனின், குரவர்கள் உறையும் இட மாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லதூஉம் புகவும் போகவும் அருமைபுடைமையானும் ஆகாதென்பது. என்றார்க்குச் செய்யுள் “வாலமனைபகத்துச் சார்ந்தான் றலை மகன்” எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்ல, அகப் புறத்தே அடங்குமென்பது.

“இரவுக் குறியொன் றெய்து மதுவே
மனையோர் கிளவி கேட்கு மிடத்துச
செய்வுவா வில்லாத் தொழிலிற் ருகி
மனையிநந தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகு
மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க.

(உக)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், களவொழுக்கினது நெடுங்காலச் செலவின்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி இன்னதென் றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலும் அலருங் களவு—அவ்விரண் மும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் முறியினல்லது யாவரும் அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை களவு, என்றவாறு.

களவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி
பாததகலான் என்பது. *அம்பலென்பது முகிழ்த்தல்,
அலரென்பது சொல் நிகழ்தல்; அம்பலென்பது சொல்
நிகழ்தல், அலரென்பது இல் அறிதல்; அம்பலென்பது
இல் அறிதல், அலரென்பது அயல் அறிதல்; அம்ப
லென்பது அயல் அறிதல், அலரென்பது சேரி அறி
தல்; அம்பலென்பது சேரி அறிதல், அலரென்
பது ஊர் அறிதல்; அம்பலென்பது ஊர் அறிதல், அலரென்
பது நாடு அறிதல்; அம்பலென்பது நாடு அறிதல், அல
ரென்பது தேசம் அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை?
அம்பலெனப்பட்டதே அலரும், அலரெனப்பட்டதே அம்
பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல
ருக்கு இலக்கணமென்று விசேடங் காட்டியுற்றிலர்: இவை
இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமகலான் என்
பது. மற்றென்னோடுவனின், அம்பலென்பது சொல் நிக
ழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன
தின்கண்ணதென்பது அயல் அறியலாகாதென்பது. அல
ரென்பது இன்னோடு இன்னுரிமை யதுபோலும் பட்ட
தென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும்
போதாயிச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது
அப்பெரும்போது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்
தாற்போலிற்கும் நிலையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட
தாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுக்கிராத
லான் வேறுபின்று தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து
இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கரு
துப. தம்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே
கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

* 'அம்பலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்' என்பதும் பாடல்.

புலனாகாதன்றே தெய்வத்தினுள் ஆயதாகலான். அம்பலும் அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோவெனின், காப்புக் கைம் மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக் கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும் அயிர்ப்பினுள் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினுற் களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ளு வேனாயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனலுமாகாது, களவினகத்தென்றுகொள்ளுவேனாயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின் றின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ, இதனை ஒருபாற் சார்த்துமாறென்று ஐயப்பட்டிநின்ற மாணக்கற்கு அம்பலும் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக் களவிற்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது, என்னை?

“தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றுங்
கன்னவு ரறிபுட் டண்பா ருமே.” (இறையனார்-௨௪)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாங் களவென்பது போதுமென்பது.

௨௩. வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அம்பலும் அலரு மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற் பாலது உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும் உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட் கூறுதல்; அதுவும் உரித்தினீ, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற மால். அஃதெயரேதோவெனின், அவனுடன் போகீகும் உரித்

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும் அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே மெனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக் கொள்வேனென்னுங் கருத்தினாற் பண்டு அவன் வந்து பபின்றவிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத், தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகனை வலங்கொண்டு சார்ந்து முன்பு நின்று நின்னல் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அல வராயிற்று, பலராலும் அறியப்பட்டென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அவரறிவரைத்தல்.

பலரா யெதிரின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைந்நிணம்வாய் |
புலரா வசம்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போதணிநத
மலரார் மணிமுடி மான்னேர் வரோதயன் வஞ்சியன்னாட்
கலராய் விளைகின்ற தாலண்ண னீ செய்த வாரருளே. (௧௬௬)

பொருடா னெனநின்ற மானதன் புலாதைத் தோற்றுப்புல்லா |
ரிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றேன்கன்னி யீர்ப்பொழில்வாய்
மருடா னெனவண்டு பாடுதண் டாரண்ணல் வந்துசெய்த
வருடா னலராய் விளைகின்ற தான்மற்றிவ் வாயிசைக்கே. (௧௭௦)

“அறிந்தோ ரறனில ரென்றலர் சிறத்த
வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாயத்த
பின்னீ ரோதியென் றேழிக் கன்னோ
படுமணி யானைப் பசம்பூட் சோழர்

‘கொடி தூடங்கு மறுகி னார்க்காட் டாங்கட்
கன்னுடைத் தடவிற புள்ளொலித் தோவாத்
தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன
கெண்வை யாகின்ற தையநின் னருளே.” (நற்றிணை-௨௨௭.)

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புருதருந்துகையுந்
இவ்வாறு ஒழுகுவாயாயினாய் அறனாயாமையான்; அதுதான்

யென்னின் இது புதுதாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்றே;
அல்லதூஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு
புகுந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

பேரணி வேலி நெடுங்களத் தொன்றார் நிணமனைந்த
போரணி வேன்மன்னன் கன்னியன் னுடன்னைப்பொன்னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
வாரணி பூங்கழ லண்ண லென் னாகி வலிக்கின்றதே. (க௭௧)

வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை திறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சுஞ்
சோலைச சிலம்ப துணிவொன் றறிந்து சுடருமுத்த
மாலேக் குடைமன்னன் டானெடு மாறன்வண் கூடலின்வாய்க்
காலேத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே. (க௭௨)

பேர்மலி தெவ்வரைப் பூல்கை வென்றான் புகாரனைய
வார்மலி கொங்கை மடந்தையை வேரோர் மணங்கருதித்
கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தார்
பேர்மலி தாரண்ண லென்றோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (க௭௩)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுள்வின்
டோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் னூற்புலங்
ராயுந் தமிழரி கேசரி கூட லகனசர்வா
யேயுந் திருமனை முற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (க௭௪)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி புரைத்தல்.

கூன்றோத்த யானைச்செங் கோனெடு மாறன்மென் கூடலன்ன
மென்றோத் தணிகுழ லேழை திறத்து விளைவறிந்தே
யுன்றோத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவன் ருயினெம்மூர்
மன்றத்து நின்று முழுகிங்கொ னுளை மணமுரசே. * (க௭௫)

நலம்புரி தெய்வமன் னாய்செய்வ தென்னறை யாற்றுவென்ற
வலம்புரி தோண்மன்னன் நென்புன னாட்டொரு வற்கியைந்து
குலம்புரி கோதையைக் காப்பணித் தார்கொடி மாடமுன்றில்
வலம்புரி யோடு முழங்குங்கொ னுளை மணமுரசே. (௧௭௭)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன் என்னாற் செய்
யப்பட்டது என்னோவென்னும். எனத், தோழி என்னை
வினவற்பாலை யல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
பாலையென்னும் என்கிறது.

“துண்ணறி வுடையோர் தூவொடு பழிகிலும்
பெண்ணறிவென்பது பெரும்பே தைமைததே.”

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விகற்பத்து அறியுந்துணை
யான் அறியுமாயில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன்
மகளிர், நீராயின் அவ்வாறொழுதுவதல்லது இதுகொண்டு
இது செய்யினென்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்குச்
செய்யுள்:

முலலிலை யுரைத்தல்.

என்ன விதுசெய்கென் நென்சொல்ல லாமிகற் பாழிவென்ற
யின்னா ரயிற்படைச செங்கோல் விசாரிதன் வீங்கொலிரீர்த்
தென்னா டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண்மலரென் றணையுங்கண்ணைழமுழிழ்முலைக்கே. (௧௭௮)

இதுகேட்ட தலைமகன் உடன்கொண்டிப்போவது துணி
தே னெனினும், சிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்க
னம் ஆற்றகில்லாள் கொல்லோ வென்னும். என்ன, அங்க
வெங்கான மெனினும் எம்பெருமாட்டி நும்மொடுவர
பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்கூறல்.

கால்புரை யானை மணிமுடி மாரீன்மண் பாய்சிழற்றும்
கால்புரை வெண்குடைத் தேன்னன் பதந்தலைக் கோடுவென்று

வேல்புரை வெம்மையங் காண மெனினும் வேந்தன்செய்ய
கோல்புரை தண்மையவா தும்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே. (௧௪௮)

கழலணி போர்மன்னர் கானீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தான் நன்முனைபோன்
றழலணி வெம்மைய வாயினுங் காண மவன்குடையி
ன் ழலணி தண்மைய வாநுமொ டேகினெந்நேரிழைக்கே. (௧௪௯)

அதுகேட்டு, ஆயின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ
இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம்,
பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்
துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமக
ளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிந்து, எம்பெருமாட்டி! நம்
பெருமான் நம்மைத் தமமோடு உடன்கொண்டு செல்லக்
கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து,
உடம்பிதிலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்ல
தில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிளராயினளாம்;
உடன்படாளாயிற் கற்பிலளராயினளாம்; இரண்டினுள்ளும்
எத்திறத்தளாயினளோ வெனின், நானுக்கற்பென்னும்
இரண்டல்லவே அவள் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற்
கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாறெனின்,

“உயிரினுஞ் சிறத்தன்று நானே நாணினுஞ்
செயிர்நீர் காட்சிக் கற்புச் சிறத்தன்று”

—தொல்-பொ-கன-௨௨.

என்பதாகலான். நான் அழியினும் கற்பு அழியாமை நினைக்
கும். நினைத்து உடன் போக்குநேர்ந்து தலைசாய்த்து நிலங்
கிளையாகிற்கும் நிலைமை இது சொல்லுவதே போன்றது.
அதற்குச் செய்யுள்:

நாணிழந்து வருந்தல்.

ரணு மிகலு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
 னாணுங் கழுனெடு மாற்ன்செங் கோனின்று காக்குமண்மேற்
 ிசணு மகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
 னாணு மழியத் தகுதற்பு மேமபட னைகின்றதே. (கஅ௦)

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
 நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
 வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் றிறுசிறை
 தீம்புன னெரிதர லீந்தாக் காங்குத்
 தாவரு மளவைத் தாங்கிக்
 தாம னெரிதரக் கைநரில் லாதே.” (குறுங்-கசக.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

“சிலரும் பலருங் கடைக்க ணேக்கி
 மூக்கி னுச்சிச சுட்டுவிரல் சேர்ததி
 மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றுற்றச்
 சிறுகோல் வலந்தன னன்னே யலைப்ப
 வலந்தனென் வாழி தோழி சானற்
 புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉசகவற்
 கடுமா பூண்ட நெடுநதேர் கடைஇ
 நடுநன் வருஉ மியதேர்க் கொண்கனெடு
 செலவயர்ந திசினல் யானே
 யலர்கமற் தொழிகவிவ் வழங்க லாரே.” (நற்றிணை-கசக.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்படும், உடன்பட்டது உணர்ந்
 துவைத்துத் தாயுழைச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறு
 பாடுகண்டு உற்றதறியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றகால
 மன்றே! ஆதலாற் கண்டவாறே, அன்னாய்! என் மகட்கு
 இவ்வேறுபாடு எற்றினொயிற்று? எனக்குச் சொல்லாபென்
 னும். என்ன, என்னால் ஆறிய்ப்பட்டதுஞ் சிறி துண்டென்
 அறத்தோடு நிற்குமாறு ‘தோழிக் குழியை’

தே எத்து' (இறையனார்-௧௪) என்ற சூத்திரத்திற் சொல்லிப் போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செவிவீத் தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மசன் பெரிது அறிவு உடையனே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும் அவளது அறிவும் ஆசாமுங் கேட்டு இன்புற்ற மனத்த ராய்ச்சொன்மறுத்துந் தலைபிறைஞ்சி நிற்பார். இங்ஙனஞ் சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமேயெனின், பெரிதும் மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றி டைப்போய் வருந்துங் குறைபெய்னையென்று தலைமகனைச் செலவழங்குவிக்கும். அவ்வகைபாற் சொல்லும் அதற்குச் செய்புள்:

பாயப் புரவி கடாய்வந்து பாழிப் பகைமலைநதார்
தையச் சிலைதொட்ட தென்னவன் தேந்தண் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிதும் மோடு வரவு விழும்புநதன்
னாயத் தவரை நினைந்துகண்டீனீர்கொண் டலமந்தவே. (௧௮௧)

“வினம்பழங் கமழுங் கபஞ்சுற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மதத
நெய்தெரி யியக்கழ் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரநது தன்கா
லரியமை சிலம்பு சுழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வ்ளியரோ வளியரென் னாயத் தோரென்
தும்மோடு வரவுதா னயரவுந்
[தன்உரைத் தன்றியுங் கலுழ்ந்தனகண்ணே.” (நற்றிணை-௧௨.)

இது கேட்ட தலைமகன், செலவழங்கும். அழுங்கு
கூளை நீ வரைந்துபுகுந் நின்ன்கு வன்ரவு மாட்சிப்படுமென்று

தலைமகனைத் தவிர்த்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து, நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவானாற் சேறு மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமக னும் அந்நாள் வரைவொடு *விரைந்து புகுவானும். இது வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவிபும் உரியவாயினவாறு.

இனி உமமையால் உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு. அவ்வாறு அறத்தொடுகிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின் இரவுக்குறிக்கண்தலைப்பெய்விஞ்ஞுமாறுபோலத் தலைமகளை முற்படுத்தி உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம் படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்துரைத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேநதன்மற்றிவ்
வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்ககண்டாய
கங்கை மனாள் கலிமத னன்கடி மாமணற்றி,
மங்கை யமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மா துறையே(கஅஉ)
மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்முலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானே நெடுந்தேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணினைப்பேதைக் கொடியினையே.

“அண்ணல் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றுழந்த*
நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு
நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர
வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
கொற்றச் சோழன் கொங்கர்ப் பணீஇடர்
வெண்கோட் டியானைப் பேளர் கிழவோன்
பழையன் வேல்வாய்த் தன்னரின்
பிகழயா நன்மொழி தேறிய விவட்கே.” (நற்றிணை-மரு.)

* ‘வந்து புகுவானும்’ என்பதும் பாடம்.

“பெருநன் றுற்றிற் பேணுரு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
 *புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
 பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
 மென்னடை மரையா துஞ்சு
 நன்மலை நாட நின்னல திலனே.” (குறுங் - ககரு.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ஆதை தூற்று முடிவீர்ச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னுங் குழவி போல
 வின்னு செயினு மினிதுசலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினனென் றேழுழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறுங்-கக௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
 குவனே யுண்க ணிவளல திலனே
 யானு மாயிடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு. தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில், தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லீ, இதனைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது. செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியுமாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு! என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான் என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலைகவர்’ என்பதும் பாடம்.

பெருநன் றுற்றிற் பேணுரு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
 *புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
 பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
 மென்னடை மலையா துஞ்சு
 நன்மலை நாட நின்னல திலனே.' (குறுங் - ககரு.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ஆதை தூற்று முடிவீர்ச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னுங் குழவி போல
 வின்னு செயினு மினிதுசலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினனென் றேழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறுங்-கக௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
 குவனே யுண்க ணிவளல திலனே
 யானு மாயிடை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு. தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில், தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லள், இகனைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது. செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியுமாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு! என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான் என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலைகவர்’ என்பதும் பாடம்.

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைந்தனன் மாதமெய் வாடிசைந்தான்
 சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்த்தனை செல்லெஞ் சிறுகுடிக்கே.
 நின்றாங் கெதிர்த்தார் குருதியு ளாழ நெடுங்களத்து
 வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னாளு மிகமெலிந்தான்
 குன்றார் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
 சென்ற லழிவதுண் டோவணித் தாலெஞ் சிறுகுடியே (க௮௭)

“எம்மூ ரல்ல தூர்நணி யில்லை
 வெம்முரட் செல்வன் கதிரு *மூழ்த்தனன்
 சேந்தனை சென்மோ பூந்தார் மார்ப்
 விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
 யரிய சேய பெருங்க லாதே.”

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ்
 சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் நேசென்று சேர்திர்தெல் வேலிடொன்றார்
 தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் நென்புன னுட்டினையர்
 வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
 பாயுங் கயலவர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே. (௮௮௧)

பிறறைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவினி
 மயங்கிப் பெரியதோர் அவலையளாய் நெருநலை இவை செய்
 தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

முண்முத்த வார்கழற் கைதந்தென் னூறு வறுமுலையின்
 கண்முத்தங் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெண்மீழைபோய்
 விண்முத்த நீள்காஞ் செல்லிய வோவிழி னுத்துவென்ற
 தண்முத்த வெண்குடை யான்றமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே. (௮௮௨)

* ‘இழந்தனன்’ என்பதும் பாடம்.

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியாத்தனெ னென்றன
 ளினியறிந் தேனது துனியா குதலே
 கீழ்றொடி யாஅய மறைதவழ் பொதியின்
 வேங்கையுங் காந்தளு நாறி
 யாம்பன் மலரினுந் தானறண் ணியளே.” (குறுங்-அச.)

என்று பின் னுங் கவன் று அற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட
 கானம் இவ்வகைப்பட்டார் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லோ
 என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:*

சுரத்தருமை ரிணந்திரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்த்தவெங் கானம் விடலிபின் மெல்லடிமேற்
 பாடகந் தாங்கி நடந்ததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
 கோடக னைகுடிக் கோனெடு மாறனறென கூடலின்வா
 யாடக மாடங் கடந்தறி யாதவென ஞாணங் ககே. (கக0)

இவ்வகை மெல்லியவாகிப் புது இவ்வகை வெய்யவா
 கிய கானம் எவ்வகை சென்றன கொல்லோ என்னும்.
 அதற்குச் செய்யுள்.

அடிநிணந்திரங்கல்.

தெளிமுதத வெண்மணன் மேலும் பனிப்பன நண்பன்பின்போய்
 முளியுற்ற கான மிறந்தன *போலு நிறந்திகழு
 மொளிமுதத வெண்குடைச் செங்கோ லுசித னுறந்தையன்ன |
 தெளிமுதத வாண்முறு வற்சிறி யாடன ஈலமபடியே. (ககக)

இனிச் செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவினொடு
 புலம்பிச் சொல்லிய தற்குச் செய்யுள்:

குரவொடு வருந்தல்.

மறைகெழு ஊர்வண்கை வானவன் மாநன்வன் கூடலன்ன
 விழைகெழு கொங்கையென் பேதையோ டேரதில னேழையெங்கித் |
 கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே
 தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்கூலே. (ககஉ)

* “போன்மொய்” என்பதும் பாடம்.

வினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்களத்து
வினைப்பொலி மால்களி றந்திவென் றுன்விய னூட்டகத்தோர்
மனைப்பொலி பாவை பயந்தேன் வருந்தவு நீகடத்து
னெனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (ககக)
வில்லவன் ருனை நறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலான்
சொல்லவன் பின்சென்ற வாறென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே
பல்லவ 'நாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே. (ககச)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையுந் தலைமகளையுங்
கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்
எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விறலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
புல்லா தவரென யார்கொல் வருஞ்சுரம் போந்தவரே. (ககரு)

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோன்
மெல்லடி மேலவுஞ் சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ ளளியர் தாமே யாரியர்
கயிறுடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றெலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே.” (குறுங்-எ.)

இனிச் செவ்வி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு
வினியதற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினாதல்.

கிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக நெறிப்படக்கொண்
டழலா ர்ருஞ்சுரத் தாடு வருகின்ற வந்தணிற்கான்
| கழலா னொருவன்பின் செங்கோற் கலுமது னுண்பகைபோற்
கூழலா னொருத்திசென் றுளோ வுரைமினிக்குன்றிடத்தே. (ககசு)

குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தனர் ஞாலமெல்லா
முடையா ஞௌவே லுசிதன்ரென் கூடலொண் டந்தமிழ்போ
லிடையான் விடலைபின் சென்றனளோவீவ் விருஞ்சுரத்தே. (கக்ள)

சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலுந்
தலைமகன் எய்த வேழமுங் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

வியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேவூ ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய |
நெறிகெழு கோனெடு மாநன் முனையோ நெடுஞ்சுரத்து |
வெறிகமழ் கோதையிங் கேர்நின்ற திஃதாம் விடலைதன்கைப்
பொறிகெழு திண்கிலை *வாளியி னெய்த பொருகளிறே. (கக்அ)
கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
நெடுவிற் தடக்கையெங் கோனெடு மாநன்ரென் னேரிமுன்னு
லிடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவுதுவாங்
கடுவிற் ரெடுகணை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (கக்க)

பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு
வினவ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளாயுந் தலைமகளையும்
ஐன்னதோரிடஞ் சேர்வார்களென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழங்குதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சேறுங் களிற்றரி தேசரி தெவ்வரைப்போற்
காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலினந் தெங்குருத்த
பாளையுந் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களை. (௨௦௦)

நகுவா யனபல பெய்துள்ள நட்பாற் றருவரைபோன்
றுகு வாய் மதக்களி றுந்திவென ருன்மனம் போன்றுடைய
தொகுவா யனகளை சேர்குன்ற நீங்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனபல வாளிகள் பாயுந் பழனங்களை. (௨௦௧)

* 'வில்லியின்' என்பதும் பாடம்.

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார்
கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதல னோடு கடந்த கயனெடுங்கட
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுகெண்டை —
வடவரை மேல்வைத்த ஓனவன் மாறன் மலயமென்னுந்
தடவரை தானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே. (உ0௨)

வெந்நீ ரஞ்சுரங் காளைபின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
டிந்நீர் மையீரிரங் கன்மி னறையூற் றிகலரசர்
தந்நீ ரழிவித்த சூத்ரு தூரநதன் தன்னுமரி
முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களே. (உ0௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற னெடுங்களத் தன்றுவென்றான்
பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றார்க்குதவா
நிருங்கடல் போற்றுய ரெயதன்மி னீன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
கருங்கடல் வெண்சங் கணிந்தறி யாதண் கதிர்முத்தமே. (உ0௪)

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ்
லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேறோரா நெஞ்சத்துக்
சூறிப்பேவல் செயன்புரலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
யென்மக னொருத்தியும் பிறண்மக னொருவனுந்
தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
ரன்னா நிருவரைக் காணிரோ பெரும;
காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
மாணிழை மடவர ருயிர்தீர் போறிர்;
பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
நினைபுங்கா னும்முக னுமக்குமாங் கனையனே;
சீர்க்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு ிர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
ஏழ்புண ரின்னிகை முரல்பவர்க் கல்லதை
யாழ்வுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்
சூழுங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
எனவரிவரு, இறந்த கற்பினுட் கெவ்வம் படரன்மின்
சிறந்தானை வழிபடுகி சென்றன
ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே.” (கலித்தொழை - ௧.)

செவிலி சுரத்திடைச செல்லாது மனையகத்திருந்து
சொல்லுமென்பாரும் உளர்; அது பெருநுதுமாறு அறிந்து
கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்கனம் புணர்த்துடன்போய்ச் சில
நாட்கழிந்தபின்னை,

அறத்தொடு ிலையி னுதறிந் திருந்த
சிறப்புடை மரபிற் றெயவ மன்ன
விருபெருங் குரவரொடு பொருவி லாற்றற்
றன்னையர் தம்மைச சால்புடை மரபின்
மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்

பண்பூதல் விதியுளி; தெருண்டபின்,

மீண்டு வந்து வியனகர் விருக்ப
மாண்டகு சிறப்பின் வரைந்தெய் துமென.

அவ்வகை மறித்து வராரின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச்
செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லு
வீரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழிச்செல்வோரை வரவுரையின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் றிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தா
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு துரந்தான் நன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்வரு கின்றன னென்று விரைந்துசெல்லீ
ரம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கீறிமின்களே.

கோடரி னீண்மதிற் கோட்டாற்றரண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேலின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுர மீண்டன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரோடரி வாட்கணென் னாயத் தவருக் குரையின்களே. (௨௦௬)

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நா யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரநனி வாரா நின்றன னென்பது
முன்னுற *விரைந்தணி ருரையி
னின்னகை முறுவலென் னாயத் தோர்க்கே.”

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய்
கும் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோ
மோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினாவும். அதற்
குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்ந்தா றரிதே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
நங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு
தங்கண் மனைக்கே செலவுய்க்கு மோமற்றென் றையலையே (௨௦௭)
உருமினை நீள்தொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசித்தனென்கோன்
செருமுனை போல்சுர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
†திருமனைக் கேநல்குங் கொல்லோ வதுவை செய்த்தனது
பெருமனைக் கேயுய்க்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.(*)

“அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
‘டிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி

* ‘செல்வீருரையின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘திருமனைக் கேவர நீல்குங்கோ லன்றாய் விடிற்றனது’ என
வும் வேறுபாட முண்டு.

மனைமண லடுத்து மாலே நாற்றி
 யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
 மான்பிணை நோக்கின் மடநல் லானே
 யின்ற நட்பிற் கருளா னாயினு
 மின்னகை முறுவ லேழையைப் பன்னாட்
 கடந்தல்வாரி துசுப்பிவார் தோம்பிய
 நலம்புனை யுதவியோ வுடையேன் மன்னே
 யஃதறி கற்பி னன்னுமற் நில்ல
 வறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச
 சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
 லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
 கூறுக மாதேர் கழங்கின் றிட்ட
 மாறா வரும்பளி கலுமுங் கங்கு
 லாளுது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇய
 ரெம்மனை முந்துறத் தருமோ
 தம்மனை யுய்க்குமோ டாதவன் குறிப்பே.” (அகம்-௧௧௫)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன்
 தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்
 கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ்
 செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய-
 நேருங்கொல்லோ காணையைப் பயந்தா ளென்னும். அதற்-
 குச் செய்யுள் :

தானே வணங்கா தவர்படச் சந்தமங் கைத்தனது |
 வானே வலங்கொண்ட மாறனிவ் வையத் தவரம்கிழ
 கானேநம் மில்லுள் வதுவை யயர்தர நல்குங்கொல்லோ
 கானையை யின்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (உருக),
 மையே நியபொழின் மாநீர்த் கடையன்மன் னோடவென்றான் |
 மெய்யே நியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லு
 னெய்யேர் குழலி வதுவை யயர்தீர நேருங்கொல்லோ
 பொய்யே புரிந்தவக் கானையை யின்ற பொலங்குழையே. (உருக)

நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு
மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி நெவனேற மற்றே வென்வேன்
மையறவிளங்கிய கழுலடிப்
பொய்வல் காளையை யின்ற தாயக்கே.” (ஐங்குறு-௩௯௯.) (௨௩)

௨௪. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல
களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாதே.

என்பதென்னுதலிற்றேறவெனின், *வெளிப்பட்ட பின்றுகைக்
கிளவியு முரிப்' என்ற மொன் வெளிப்பட்டபின்றை
வரைதல் முறைமைபான்லது இல்லையெனக் கொண்டு
நின்ற மாணக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப
துணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரை
தல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டதுஇவ்வொழுக்க
மென்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளாறாய் விடிற் பாங்கறகூட்டங் கூடித்
தெருண்டிவரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளாறாய்விடின்
தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் தீனையுறுத்தகைமை
செய்யத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா
றாய் விடின் மதியுடம்படுத்த இரந்து பின்னின்றநிலைமைக்
கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன்,
அங்குத்தெருளாறாய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல்
செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

வாதல் வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகா மையரல் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்படான்றென்று பறுத்துக் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் அறந்தொடுசிலை நிகழாமுன் வரைதலென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடு நிலை நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல். களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலு மாமாறு முன்னே சொல்லிப்போந்தாம். அவ்வரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று இரண்டிவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உச)

உரு. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ

னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும் பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும் புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

மேற்கூத்திரத்து *வரையும் இடம் உணர்த்தினார், அவ்வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* 'வரையுமிடத்து வரையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும் பாடம்.

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினுனல்லன், அறத் தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னுள் கற்பினோர் களவினோர் என்ற மாணக்கற்கு இவள் கற்பினோரெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையர்க் கிழவன்—அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந் தெய்தாத தலைமகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்—நாடுங் காடும் இடையிட்ட பஸ்காதமும நீங்கிப் பொருட்குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித் தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானாய் உறைதலும்; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன—அவை பொருநதுங் கற்பினுனாகற்கு, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகன் அபியுமாறெனின், தோழிபால் உணர்த்தப்பட்டு அபியுமென்பது. இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடைபட்டி ன்கண்ணுந் தலைமகள் ஆற்றொய் காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும், ஆற்றுவித்து அதனெதிரொழிதலும், பிறவும் எல்லாங் கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அபியப் பிரியுமோவெனின், அபியவே பிரியும், தோழிக்குந் தலைமகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம் பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ ஆற்றுவாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றேனாயினேனல்லென், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனெனினிவ் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஊர்மேல் வைத்துரைத்தல்.

மின்ற னனைய வினங்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமே
 னின்ற னிலமன்ன னேரியன் மாற னிசன்முனைபோற்
 கொன்ற றலைக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள்
 சென்ற லதுபிறி தாகவிவ் ஆரவர் சிந்திப்பரே. (உகக)

இப்பிரிவின் கண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலை
 மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றுவன்க்கலாகாதெ
 னியற்பட மொழி னக் கருதித் தலைமகளை இயற்பழித்த தோ
 தல். பழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்.
 அதற்குச் செய்யுள் :

தொல்கவின் றெலையத் தோணலஞ் சாஅய்
 நல்கார் நீதனை மாயின்று நல்குவர்
 நட்பனார் வாழி தோழி குட்புவ
 னகப்பா வழிய நூறி- செடியின்
 பகற் றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பெரி
 தலரெழச் சென்றன மாயின்று நல்கவிர்து
 மாமட லவிஞ்சத் காந்தனஞ் சாலின்
 ஞாலவாயக களிறு பாந்தப் பட்டெனத்
 னஞ்சாத துயர்த் தஞ்சுபிடிப் பூச
 னெடுவரை விடரகத நியாபுங்
 கடுமான் புல்லிய காடிநக தோடே." (நற்றிணை-கக.)

அல்லதூஉம், நெட்டிடை கழித்து பொருள்வயிற்
 பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளது ஆற்றாமை
 இயற்பழித்தல். கண்டு தோழி தலைமகளை இயற்பழிக்கும்;
 எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,
 இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய,
 இவளது ஆற்றாமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம்
 நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணப்
 பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

இக்லே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவரீன்
புகலே புரியவென் றுன்கன்னி யன்னாள் புலம்புறுநோய்
மிகலே புரிகின் தறுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாயப்
பகலே புரிந்திரை தேர்கின்ற நாணப் பறவைகளே. (உகஉ)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றாமைகண்டன்றே
இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தன்து ஆற்றாமை
நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறு
பட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகள் நம்மைத் துற
வான்நீ எற்றிற்கு ஆற்றாயாகின்றாயெனத் தோழி சொல்லிய
தற்குச் செய்யுள்:

அடுமலை போல்களி யானை யரிகே சரியுலகின்
வடுமலை யாதசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன் னாயமகிழ்ந்து
படுமலை போல்வண்டு பாடிசெங் காநடப்பைந் தேன்பருகு
நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நனைக்கின்றதே. (உகங)

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காநடட் குலைமேற்பாய
வழுவெரியின் மூழ்கினவா லந்தோ வளியவென் றயல்வாழ்மகதி
கலுழ்வனபோ நெஞ்சசைந்து கல்லருவிதூஉ
கிழல்வரை நன்னாட னீப்பனோ வல்லன்.

உக. வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றாங்
: கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் வெளிப்ப
டையே சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை
பென்பது உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெளிப்படைதானே; விரிக்குங் காலை—விரித்து உணர்த்து மிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாக்து அன்னவர் அறியப் பண்பு ஆகுமமே—தந்தை தாயே தன்னையர் என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும் ஒக்கும். வெளிப்படைபென்பது அறத்தொடு நிலையென்று வாறு. வெளிப்படையெனினும் அறத்தொடு நிலையெனினும் ஒக்கும். என இவ்விரண்டும் ஒரு பொருண்மேற் கடந்தனவாயினுங் கருத்துவேறுபா டெடையவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு தந்தையர் தாயர் தன்னையரும் அறிய நிகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை யெனப்பட்டது. இனித் தலைமகள் அறன் அறியாமை நின்றலின் அறத்தொடு நிலையெனவும் பட்டது. (உசு)

உள. அவருட்,

டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இவாதாம் அறிய மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாமாக அறியலரென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள் ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறிவுறுக்கப்பட்டுத் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத் தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத் தொடு நிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின், உரையிற்கோட்டுவென்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென் (உ௩)

உஅ. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
'முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன் மாக்கும் நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல் துதலிறது.

இதன் பொருள் தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும் — தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப் பட்ட இரண்டு கூற்றாகும்; முன்னம் அல்லது கூற்று அவன் இல்லை—அவாசகு முன்னத்தானல்லது செல்வனஞ் சொல்லப் பெற்றன என்றவாறு.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத் தொடு நிற்குமிடத்து, இன்னதொன்றுண்டால், அஃதென்னோவெனிற, குலததாபுரம் செல்வததானும் மிக்கான் ஒருவன், உலகத்தாடெல்லா ஓர் குலததேவண்டிப்பததன்மையன், ஒருவாபால் ஓர் குலததேவண்டிஞ் சிறுமையனல்வன், இததன்னையன்மையன் மையன் வழிபட்டு வாழலுறும, அவனை யாந் தழைப்பததான் அழிவதுண்டோ என்னும. என்பது கேட்டு அவன் என கருதுவிரோவெனின், இவன் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலுந், தன்மகள் திறத்தினாகாதேயன் உணாவாராவது.

'அவன்' எனறு மிகைவாய்பாட்டான் முன்னத்தானன்றியும் முன்னம்போலுந் சொல்லா லுரு சிறுபான்மையசொல்லுமென்பது. அது வருமாறு: தலைமகள் பாப்பாரை முன்னிட்டு அருங்கலங்கோடு வரைவுவேண்டிவிட்டவிடத்துத் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார் சூழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். நூற்றியாண்டைக் கற்றவரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமொகலாற் சூழப்படும்.

இனிக் கண்டிரே தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந்
தாராகாதே, நாம் இந்நூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர்
கண்டிட மகட்பெறுவாரா யாரெனவும பெறுதற்கு அருமை
புடைத்தெனவுங் கருத அருகுப. இனிக் கண்டிரே தம்
மகளை வேண்டுவார உரைப்பனவும பொய்போலும், வேண்டு
தற்கு இடையின் மீயே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து
கொடுத்தாரென்னும் புறவுரை நோக்கியும் அருகுப.
அல்லதூஉம், இராய்ச் சிறியா நுத தமமின் மிக்கார் மகள்
வேண்டிச் சென்றிடச் சூழ அருகுப. இனி உலகியலானும்
அருகுப. அல்லது உலகியல்பல்லாவழி இவர் * அருதுவதற்
குச் சொல்லவேண்டி மொ என்பது. எனத் தலைமகன்
வரைவுமறுக்கப்பட்டா னென்பதனை உணராத தலைமகள்
அற்றாளமாகத் தோயி யாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பச்,
செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்ப, அவன் தந்தைக்
குத தன்னையன்றாக் கும அறத்தொடுநிற்பும், முன்னம்
பொலுந் சொல்லாநென்றவா டி. அவ்வாறு சொல்லு
மதற்குச் செய்தி:

சூழ்நொடு நற்றாய்

சான்றோர் வாய்புட விடுத்தா தநஞ்ச வுருமது
வான்புற ய குடிசையுட னாகிலல் லாலவண பொருள்கருநிற்
நேனருய காதகண் னச் செம்பியன மாநனசெவ கோன்மணந்த
மீன்றோய கடவிடந டாட்டி விலையனறிம் மெல்லியறகே. (உகச)
நடையா விதுவென்றி் நேரினல் லானறையாற்றுவிவன்ற ிருஞ்
படையான் பனிமுதத வெண்குடை வேந்தன்பைங் கொன்றைதங்
சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர்த திங்கடன் றொல்குலமா
வுடையா னுசுத னுலகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே. (உகடு)

* 'அருமைகூறுவது' என்பதும் பாடலும்.

*“சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது
வான்றோய் வன்ன குடிமையு ழோக்கித்
திருமணி வரன்றுறு குன்றங் கொண்டிவன்
வருமுலை யாகம் வழங்கினோ நன்றே
யஃதான், தடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையொடு
கழுமலந் தநத நற்றேர் செம்பியன்
பங்குனி விழுவின் வஞ்சியோ
னேளி விழவி னுரகையஞ் சிறிதே.”

என இவ்வாறு நற்றாய சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது
விடின் இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலுமென உணர்வா
ராவது. அதனாற் பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படு
வது. (உஅ)

உக. காப்புக் கைமிக்குக் காரம் பெருகினு
நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
வரைவெதிர்கொள்ளாது தமரவண் மறுப்பினு
மவனா றஞ்சங் கால மாயினு
மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா னோர்இ
யறத்தொடு நிறற் றோழிக்கு முரித்தே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற்
கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும்
இடங்குறுவான் எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து
தல் நுதலிற்று.

*“விரவும் பெருமை” எனத்துவங்கும் வேறொரு செய்யுள்
வேறோர் எட்டுப் பிரதியில் இங்கே காணப்படுகின்றது; அச்செய்யு
ளின் முதலடி பொருள் புலனாகவாறு படிபடச் சிதைந்து கிடத்த
லின் அஃதிண்டெடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

† “கொள்ளார்” என்பதும் மீடம்.

மேற்சூத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல் அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாரான்றதாகலா நென்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்டை பெருகினும்; நொதுமலா வன்றும் பருவா ஆயினும்—அபலா வரைந்து புஞ் காலமாயினும்; வரைவு எடுக்கொள்ளாது தமர் அவன் மறுப்பினும்—வரைவினை பெற்றுக்கொள்ளாது தமர் அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் ஊறு அருகம் காலம் ஆயினும்—அவற்று தேழும ஏறும் அருகின் இடத்தும்; அந்நாழிடத்தும் மெய் காண் ஓர் இடம்—அக்காவிடத்தும் மெய்க்கணின்ற நாண் நீங்கி; அறந்தொடு நிறைத் தோழிக்கும் உரித்தே—அறந்தொடு ிற்கும் ில்லைத் தோழிக்கும் உரித்து, என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்; என்பது: காப்பு என்பது இரண்டு வரைந்து, நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்றுள், சிறைகாவல் என்பது காப்பன் காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகுபொழுத்க் கென்றவாறு;

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்

நறைகாக்குங் காப்பே தலை.” (குறள் - வாழ்க - ஏ)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைகாவல் என்பது தாய் தஞ்சாமை நாய் தஞ்சாமை ஊர் துஞ்சாமை காவலர்க்குகுதல் நிலவுவேளிப்படுதல், கூடைக்குழறல், கோழிசூறக்காட்டலென, இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும். அச்சிறைகாவலது மிகவின்கண் இடையீடாயினவிடத்துத் தலைமகக்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

* ‘காவல்கைமிக்குப் பாட்டின்’ என்பதும் பாடம்.

யின்விடத்துத் தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்
துத், * தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யாய்க்கும்.
புலனாம், புலனாயினவிடத்து யாய் அறிவா ரை வினாவும்; வினா
வின விடத்து அறிவார் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்ப;
அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும மாகலானும் பிறி
தொன்று சுட்டி உணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாக
லானுந் தெய்வத்தினுன் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து,
இவனை முன்னிறீஇத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்
விக்கும். செய்தவிடத்துக் கறபழிபும. இவட்குக் கற்
பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றமை தணியா
தன்றே தெய்வத்தினுன் ஆயிற்று என்றவாயின் பெயர்த்
தும் அதுகண்டு யாய்க்கு ஆற்றமை பெருகுமென்றுந் தலை
மகளது கற்புழிவுக்குந் தாய் ஆற்றமைக்குந் தோழி தான்
ஆற்றாளாம். ஆற்றாபென்பது பிற்தெய்வனாவின்
ஆற்றமை தானையாவது. ஆற்றமை ஆற்றுவதென்றி
னைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிற்தெய்வனின் அறிவாரை
வினாவிடத்து என்னை வினாவு, யான் அறியேனென்றதன்
புறத்தாம பிறரை வினாவுவானாவது; என்னை வினாவினவிட
த்து இது சொல்லுவெனென்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற்
சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைமைக்கண் தாய்
படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அடிகொண்டு முடி
காறு நோக்கி, அன்னாய் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வேறு
பாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால்
அறியுப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டென்று †மேற்சொல்லியவாறே.
மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்கும்,

* 'என் மகட்கு' என்பதும் பாடம்.

† 'களிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா வகையானுரை
த்து அறத்தொடு நிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

அங்ஙனம் அவன் *நற்றாய்க் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி, 'நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆரினும்' என்பது: 'நொதுமலரென்பார எதிலர், அவர்தாம வரைவொடு வந்தாரென்பது. கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாளாம்; ஆற்றாளாபின்விடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்னி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவெதிர்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்' என்பது. தலைமகன்மறபாபாபாபா சான் றிறை முன்னிட்டு அருங்கலங்கொடு வரைதற்குப் புதுவா; புக்கவிடத்து ஒருகலைக்கு மறுப்பா டிற; †போதா க குமரியை யுடையார் போலக் கதுமொன கொடுத்தாரன்றி! பரியொடு சிமிழென்ற னும இளைப்பா லொவென்ற னும் பாளுமபுளஞ்ச திருத்தி வாரீபோ வென்ற னும் அவ்வா மறந்தகா ரென்ப தனை, தலைமகள் கேட்ட-ஒரன் றிம ஆற்றலாம். என்னை? எம்பெருமான் ஒருவர்க்கு ஒதுகுறை முடிப்பினலது ஒரு வரை ஒதுகுறை வேண்டி, தன்மைபனல்லன். அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கட்கிடந்த அந்நாதாதே? இவற்று இவ்விளிவரவாக்கிரின்ன் பாவியெனனவும், எம் பெருமான குமறுததா இனி மற்ருருவாடாகாதே பென வுந் தலைமகள் வேறுபடும. அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாபின்விடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத் தொடு நிற்குமென்பது.

* 'நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவன் அததொடக்கத் தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடும் உண்டு.

† 'எதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'போகாக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

‘அவன் ஊறு அஞ்சங் காலமாயினும்’ என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் எம் பெருமான் வரும்வழி எண்கும் வெண்கோட்டியானையும் அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரையறமகளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வெறுவும் வண்ணத்தன, ஏதம் நிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாயினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

‘அந்நிலிடத்தும’ என்பது: அச்சொல்லொட்ட நான் கிடத்தும்; ‘மெய் நாண் ஒழி’ என்பது: †மெய்யினாய் நாண் நீக்கி; நாண் உண்டாயினவிடத்துத் தாய்முன்னின்று சொல்லாநென்பது. ‘அறத்தொடு நிற்கல் தோழிக்கும் உரித்தே’ என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநிற்கல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லது உம, பெண்டிர்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நிற்கலென்பது உமாம்.

இனித், ‘தோழிக்கும் உரித்து’ என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுநிலை உரித்தென்பது. அஃதாமாறு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்நாணும் பாங்கற்கூட்டங் கூடியானுந் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்டவிடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்ஙனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெருமான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவாறாங் கொல்லோ வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே தோழிக்குப் புலனாம்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி! நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்ற

* இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† ‘மெய்க்கணின்று’ என்பதும் பாடம்.

விடத்து இஃதெனக்குப் பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு ஞான்று நீயும் ஆயங்குநர் தழைப்புங் கண்ணியுங்கோடற்கு *எண்ணிச் சிறிது நீங்கினாய்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆரம்பிலே குவனையே நெய்தலே தாமரையே என்மிப்புடக்களால் மயங்கி மேதக்கது சுண்டு வேட்கையான் அந்வான் இழிந்தேன்; இழுக்கிக் குட்டம புக்கேன்; புக்குத் தோழியோடுவென, நீ அங்ஙனங் கோளாயாயினாயாக, ஒரு நேரன்றல் நேரன்றி வந்து எனது துயரீக்துதற்காகத் தன் கை நீட்டினான். நீட்டினவிடத்து ட்மலக்கத்தான் கிண்கையெனப் பற்றினேன்; பற்றி, வாங்கிக் கரைபெயிற்றி நீங்கினான்; நீ அன்று கவலுதியெனச் சொல்லெனினான்; நீ எவ்வெல்லைக்கண் ணுங் கைவிடாதாய் அருளுநான்று கைவிடலினையாக்கிற்று விதியாகாதே? இனிப் பிறிதொன்றுங் கொல்லொவெனக் கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத தோழி செவிலிக்கு அறத் கொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றினென்பது. அங்ஙன மாயின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோவெனின், கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென் பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுங்காவற்குற்றப்பட்டே னென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென் பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக் களைந்து படைத்து மொழிந்ததையாற் பொய்யுரைத்தவா றும் பிறவெனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை? பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

* 'என்னிற் சிறிது நீங்கினாயாக, ஈங்குநின்மேன்' என்பது முன் அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'மயக்கத்தினுன்' என்பதும் பாடம்?

“பொய்கமையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்த்த
நன்மை பயக்கு மெனின்.” (குறள் - வாய்மை - ௨)

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அறத்தொடு நிற்கும்
இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லின மாத்திரை
யே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடு நிற்கும் இலக்
கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போந்
தாம்.

௩௦. காம மிக்க கழிப்டர் கிளவியுங்
காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு கென்றலுங்
கிழவோன் றன்னை வார லென்றலுந்
தன்னுட் கையா றெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

என்பதென்னுதலுற்றோ வெனின், வரைவுகடாவும் இலக்
கணமெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துதல் முதலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங்
களவு நீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினார், இவ்
வனாவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்ட
டது.

இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிப்டர் கிளவியும்
—காமமென்பது வேட்கை, நிகுதலென்பது பெருகுதல்,
கழியென்பது சிறத்தல், ப்டர் என்பது நினைத்தல், கிளவி

யென்பது சொல்; வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும்: காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்—காப்புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்—அவன் வரும் வழியது ஏதரு சிந்தித்து ஆற்றாநாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவினும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் நீரி வந்து *ஒழுருவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கிழவோன்றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன்னுட்கையறு எய்திடுகிளவியும்—தன்னுட்கையறாற்றினை எதிலது ஒன்றின்போலிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; அன்ன பார்பிற பிறவுந் தொகை—அன்ன இலக்கணநாற் பிறவுந் தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம்—தன்னாற் றமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம்; வரைதல் வேட்கை பொருள என்ப—வரைதல் வேட்டுச் சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

இனிக் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாமாறு: பகற் குடியானும் இரவுக்குடியானும் தலைமகன் காமழிக்க ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் ஒருகாற்கண்டு கழிபடர் கிளவி தரிக்குந் தன்னைத்தனை நாம் வேட்கை; என்னை? காணும் பொழுதிற் காணாப்பொழுது பெரிதாகலான். அவ்வகையளாய் நின்று புன்னைக்கானும் அன்னத்திற்கானும் கடலிற்கானும் கழிக்கானும் அவ்வகை பிறவுற்றிற்கானும் †கெட்டுறுகுறை தணிப்பவாகச் சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுருமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்கட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாநன்றண் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தான் புலம்பிநைய
வேதிலர் கோயசெயவ தோனின் பெருமை யென நெருங்கிக்
காதலா தம்மைக் கழறினென் னுனனவ கருவகடலே. (உ௧௭)

ஒண்டுவீ நாராயன் சேவலு ியுமாய
வண்டோ பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
பெண்டோ வந்தே மெனவுறைத்தெங் காநலரைக்
பண்டார் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும் நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக்
கொள்சு. இதனைத் தலைமகன் கோரா வருமேயெனின்,
இங்குனம் வந்தொழுக இவன் ஆற்றாளாமென்று ஒருவகை
யான் முற்பட்டிப் பிற்பைநூன்று வரைவொடு புதுவா
னும்; தோழி கேட்குமேயெனில் தலைமகனை முன்னின்று
வரைவு நடாடிவாளம்; யாருங் கேட்பாரில்லையெனின்
ஆறறுதலைப்பயக்கும். எனனை? * முடிவேவாரின்ற அக்
கலத்தை முய்திறந்தவிடத்து அகத்துநின்ற வெப்பங்
குறைபடுப், அதுபோல, இவட்கும அயர்வுயிர்ப்பாம் அச்
பொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்முன்றினுள்
ஒன்றாகாமையில்லையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்ன
தொன்றாக, தோழிகேட்பின் இன்னதொன்றும், யாருங்
கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றும் என்று ஒருபய
னைச் சிந்தித்துச் சொல்லுமோவென்றிற், சொல்லாள்; குழவி
அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து
அப்பூயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால்
தம்மின்; நீர் ஆட்டுமின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக
அழும். அழ, அறிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

* 'முடி வேவாரின்றதோர் பொருளை' என்பதும் பாடம்.

† 'புறப்படுத்தலான்' என்பதும் பாடம்.

‘காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்’ என்பது: காப்புச் சிறைமிக்கவினும் கையற்றுச் சொல் காப்புச்சிறைமிக்க. லுஞ்சொல். * காப்புத்தான் இருவகைய, கையறுகிளவி. நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்றுள், நிறைகாவல் என்பது நிறையின் வேறுபாடு புறத்தாக்கும் புலனாகாமல் காப்பான்; காத்தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பொருள் காணலுறவினான் ஆற்றாநாய்ச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மின்கண் படாவடி வேனெது மாறன்விண் டார்முனைமேன்
மன்கண் படாத மயங்கிரு ிணைவந்த ரீர்த்துறைவற்
கென்கண் படாத ஸ்வேனெசொல் லாதினஞ் சேவறழ்இத்
தன்கண் படான்ற வன்னத்ததே யாற்ற கவின்மையே. (௨௧௮)

புன்கண்கூர் மாலேப் புலம்புமென் கண்ணேப்பாற்
றுன்ப முழவாய துயிலப் பெறுதியா
லின்கள்வாய நெய்தானீ யெய்துங் கனவிலுள்
வன்கண்ணார் கானல் வரக்கண டறிதியோ (சிலப்-காண்ல்வரி-௩௩)

‘சிறைகாவல்’ என்பது, தாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் சிலவு வெளிப்படுதல் கோழிகுரற்காட்டல் எனவிலை. அவற்றுள், தாய்துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள்:

ஆயுந் தமிழ்மன்னன் செங்கோ லரிதே சரிமுனைபோற்
றேயு நினைவொடு துஞ்சான் மடந்தையிச் சேயிழையா
டாயுந் துயின்மறந் தாளின்ன நாட்டனித் தானெடுத்தோர்க்
காயுந் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே. (௨௧௯)

* ‘வேரோர் எட்டுப் பிரதிக்கு இயைய ஈண்டுப் பலதிருத்தங் செய்யப்பட்டன.

† ‘நான்மலி நீர்த்துறைவற்கு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘துயிலலுறான்’ என்பதும் பாடம்.

நாய் தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

வாருநது பைங்கழற் செவகோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னான்
'சேருந் திறமென்னை தேன்றண் சிலம்பனைத் திங்கள் கல்சேர்ந்
தூருந் துரின் றிடங் காவலரோ டன்னை யுள்ளுறுத்தெல்
வாருந் துயிலினுந் துஞ்சா ஞமலி யரையிருளே. (உஉ௦)

இனி ஊர்தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

மாவங் களிறு ம ன் றெடுந் தேருங் வல் லத்துப்புல்லாக்
'கோவுந் துமிடவை வெல்கொண்ட கோனநகன கூடலன்ன
* பூவும டகையுங் கமழ்ந்திப்போன ஞமு டர் பேருலத்
மேவும விழுமொடு துஞ்சா திரலவ வியனகடே. (உஉ௧)

இனிக் காவலர் கடுகுதற்குச் செய்யுள் :

சுழக்கண் ணதிருவ கழலரி கேசரி தெவ்வலுவகக்
கொழக்கண் ணையுரு மேநதிய தெனனவன கூடலன்னான்
வழக்கண் ணன் னெடும வளர்நகர் காக்குமவை வெல்லாளர்
துழக்கண்ணி மனமு வகவகுந் தலையொன் றுந் துயின்றிலவே. (உஉ௨)

இனி நிலவுவேளிப்படுதற்குச் செய்யுள் :

'சென்று செரும'கை தாரச்செந் திழைக்கசு மேல்வததை
வென்று கவங்கொண்ட கோன்றமிழ நாடனை மெல்லியலா
யின்றிவ விழவி னிருள்சென றிடங்கொண்ட தெங்குக்கொவ்வோ
நின்று விகுயிற் பகல்போல் விரியு டலாமதியே. (உஉ௩)

இனிச் சிறைகாவல் எல்லாம் வந்தசெய்யுள் :

“இறம்பிழி மபாஅரிவ வழுவசன் மூதார்
விழுவின் றுயினுந் துஞ்சா தாரு
மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை துஞ்சான்

---

* ‘பூவும் புகையும் விறையுங் கமழ்ந்து டொன்னாசுவகம்’ என்
பதும் பாடம்.

பிணிகொ ளருஞ்சிறை யன்னை துஞ்சிற்
 றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ
 றிலங்குவே லிளைபுர் துஞ்சின் வையையிற்று
 வலஞ்சுரித் தோகை ஞானி மருளு
 'மரவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
 பகலுரு ஷுறழ், நிலவுகான்று விசும்பி
 னகல்வாய மண்டில நின்றாவிரி யுட்மே
 திங்கள் கல்சேர்பு கணையிருண் மடியி
 னில்லெலி வல்சி வல்வாயக் கூடாக
 கழுதுவழங் கிடாமத சப்தி, நகக் குழையும்
 வலாகட் சேவல் வானாது மடியின
 மனைச்செறி கோழி மாணகர வியம்பு
 'மெல்லா மடந்த காலத மதாருநா
 ண்லலா ரெஞ்சுத தவர்வா மலரே
 யதனா, வரி பெய புட்டி வார்ப்பப் பரிசிறந்
 துதி டோகிய பாடபரி ணைமா
 மொச்சி வேலி, தித்த மறந்தைக
 உன்முதிர் புறங்காட்டணை
 பன்முட் டிவருற் றேழிவை களவே" (அகம்-௧௨௧.)

இனி 'ஆறுபாத்துறையுச்சகிளவியும்' என்பது: தலை
 மகன் இரவு, நுழைவந்து ஒழுங்கின்ற நிலைமைக்கண்,
 ஆறென்பது வறு, பார்க்குந் தாகல் என்பது பரிவுறுதல்,
 அச்சமொன்பது குறிப்பின்றியே போன்றும் நடுக்கம்,
 கிளவியொன்பது சொல்; இஃதாமாறு, எம்பெருமான் வரும்
 வழி இறப்பாவும் இன்னது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து
 முள்ளுடைத்து ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்தெனக் கவறல்;
 இஃதாம ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவியென்ப ஒரு திறக்
 தார்; அவரறியார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி

அச்சக்கிளவி யென்பது கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து
எண்குடைத்து வெண்கோட்டியானையுடைத்து உருமுடைத்
துப் பாந்தருடைத்தெனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லு
வது. அவற்றுள் ஆறுபார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள் :

உருடங்கு மாநெடுங் திண்டே ருசித னுலகளிக்கு
மருடங்கு செங்கோ டுடன்என்னன் கொல்லி யருவரைவாப்
மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதுமீன் வழங்கற்கின்னா
விருடங்குமானேறி யெம்பொருட் டால்வக தியங்கன்மினே (உஉச)

இது கேட்ட தலைமகன் விரைவானும்.

இனி அச்சக்கிளவிற்குச் செய்யுள் :

பண்குடை சொல்லிவன் சாரண மாப்பனி முத்திலங்கும்
வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்சுரை யேற்றெதிர்த்தார்
புண்குடை வேன்மன்னன் தென்னன் பொதியிற் புனவரைவா
யெண்குடை நீள்வரை *யரை யெல்லி யியங்கன்மினே. (உஉடு)

அன்பெதிர் தாலும் வருதல்பொல் லாதைய வாரமருண
முன்பெதிர் தார்படச சேவைவென் ருன்முகி ரேயப்பொதியிற்
பொன்பிதிர் தாலன்ன மின்மினி குழ்புற்றின் முற்றியசோற்
றின்பிதிர் வாங்கியெண் கேறு திளைத துணனு மீண்டிருளே (உஉசு).

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

கையமை வேல்விளக் காகக் †கனையிரு ணள்ளிரவி
னையமை தோய்வெற்ப வார னுறையாற் தமர்கடநதிவ் [யிற்
வையமெல் லாங்கொண்ட ‡மன்னவன் மாநன்||மை தோய்பொதி
றெய்யமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே. (உஉஎ).

* 'நீயையவெல்லி' என்பதும் பாடம்.

† 'கனையிரு ணளிரிவை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'மன்னவன்' என்பதும் பாடம்.

|| 'வண்டார் பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

தோள்வாய் மணிநிற மங்கைக்கு வாட்டவு துன்னுதற்கே
நாள்வாய் வருதிவிண் டோய்சிலம் பாநறை யாற்றுந்நூர்
வாள்வாய் யுக்கென்ற வானவன் மாறன்னை தோய்பொதியிற்
கோள்வாயின் சிங்க நீங்கா திரிதருங் குன்றகமே. (உஉஅ)

காந்தண் முன்பின்ன மென்விட லேழைதன் காண மாப்
பூந்தண் சிலம்ப விரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம
வேந்தன் விசாரிதன் விண்டோய் குடுமிப் பொதியி லென்றுந்
தேந்தண் சிலம்பி னரிமா திரிதருந் தெற்றியே. (உஉக)

அழுது புலம்பியு ரையு மிவன்பொருட் டாசுவைய
தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாழன் னூர்ணமு
மிழுது மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனெங் கோன்முனைபோற்
கழுதூந் துணிநது வழங்கல்செவ் லாத கணையிருளே. (உஉ௦)

பொய்தலை வைத்த வருளொடு பூங்குழ லாள்பொருட்டா
மைதலை வைத்தவண் பூங்குன்ற நாட வறவொழிந்
நெய்தலை வைத்தவை வேனெடு மாறனெங் கோன்முனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருங் கணையிருளே. (உஉ௧)

இவை தோழிக்குரியன. இனித் தலைமகட்குரியன
வருமாறு:

பீணிகொண்டு வாழா தெதிர்த்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் [யி
துணிகெண்டு பேயதுள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொதி
ணணிகொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடரான் றரவுமிழ்ந்த
மணிகொண்டு கானவர் வேழங் கடியு மயங்கிருளே. (உஉ௨)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பா
னாயின் வரைவானும்; தோழி கேட்பின் வரைவு
கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்
பது: புகற்குறியானும் இரவுக்குறையானும் வந்தொழுகா

நின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்
வதல். அதற்குச் செய்யுள்:

இரலினும் பகலினும் நீவருகென்றல்.

உரவுங் கடல்கு முலகுடை வேந்த னுசிதனென்றார்
பரவுங் கழன்மன்னன் கன்னியங் கானற் ப்கலிடநீ
வரவு மகிழ்தில டையல்வெய் யோன்போய் மலைமறைந்த
விரவும் வாவென்ன ஆனமென் ருயின தின்னருளே. (உக௩)

இது கேட்டு இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறுது
போதும் இவ்வகை டொல்வாளாரிற்றென வரைந்து புது
வானம் என்பது. இனி ஒருசாராசிரியர் இரலினும் பகலி
னும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற
லும், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றலும் என்றவாறென்ப.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் வேறு காட்டிப். அவற்றுள்
இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்.

அடிமே லகலிட மெல்லாம் வணக்கி யமர்த்தங்கோன்
முடிமேல் வலோபுடைத தோனெடு மாறன்முன் னாளுடர்த்த
கொடிமே லுருமதிர் கூடிருள் வாரன்மி லீர்மகிழும்
படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் விரும்புமென் டல்வனைபே (உக௪)

என்பதுகேட்டு யான் இரவுவந்தொழுகப் பொறு
ளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றதெனக் கருதி வரைந்து புது
வானாவது.

இனிப் பகல்வருவானை இரவுவருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

இரவு வருகென்றல்.

அஞ்சா தெதிர்மலைத் தாரமர் நாட்டுட னேமடிய
கஞ்சா ரிலங்கிலை வேல்கொண்ட தென்னன்ன னாடனைய
பஞ்சா ரகல்குல் பாட்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வாவென்ன ஆன மயங்கிருளே. (உக௫)

என இதுசொல்லப் பதல் வருவேனை இரவு வரு
கென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினுமென வரைந்து
புக்குவானும்.

இனிக், 'கிழுவான்றன்னை வாரமென்றலும்' என்பது:
தலைமகனை இரவின் கண்ணும் பகலின் கண்ணும் வார
மென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

இரவும் பகலும் வரவு விலக்கல்.

ஒதங் கடைநதம ரர்க்கமு தாக்கி யுணக்கொடுத்துப்
பூதம் பணிகொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வா
யேதம் பழியினு டெயதுத லாவிர வும்பகலு
மாதங் கடைநதமென் னேக்கி திறத்தைய வாரன்மின்னே.()

“கறங்குவென் னருவி பிறங்குமலைக் கஃஅற்

‘மேங்கம ழிணர வேங்கை சூழத்

தொண்டகப் பறைச்சாப் பெண்டிரோடு தொகைஇ

*மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுழிப் பாக்கத

தியன்முரு கொப்பினை †வயவாய பிற்படப்

பகல்வரிற் கெளவை யஞ்சது மிகல்கொள

விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக கயவாயப்

பெருங்கை யானே கோட்பிழைத திரீஇ

யடுபுவி வழங்கு மாரிரு ணடுநாட்

டனியை வருத லதனினு மஞ்சது

மென்னு குவன்கொ றானே பன்னாட்

புணர்குறி செயத புலர்குர லேனற்

கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன

ளளிய டானேன் னளியல திலளே.” (அகம்-117.)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ
வென்று இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்த
வாறெனக் கொள்க.

* ‘மறுகிற்றுங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வயமாப்பிற்பட’ என்பதும் பாடம்.

‘தன்னுட் கையாறு எய்திடு கிளவியும்’ என்பது தன்னுட் கையாற்றினை ஏதிலதொன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

தன்னுட்கையா நெய்திடுகினவி

தன்போற் சினத்துரு மேந்திய கோன்கன்றித் தாழ்த்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புனைக் சானலு நோகடிப் புலம்புகொண்ட
வென்போ விரவினெல் லாநதூயி லாது[†]ன் நேங்குதியா
வன்போ டொருவற் கறிவிழந் தாயோ விலகடலே (உருஎ)

பொன்றான் பயப்பித்து நன்னீரங் கொண்டு புணர்ந்தகன்று
சென்ற ருளரோ சினக்குச்சொல் லாய்கொட் டலத்தைவெம்போர்
வென்றான் வியனில வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்க்
தொன்றார் முனைபோற் சலங்கிததுஞ் சாயாலொலிகடலே (உருஅ)

பறைவா யொலியோதம பந்த ருகளுந்

துறைசேர் சிறுகுடியார் தருசினுந் துஞ்சாய

நிறையின் மருண்மாலையெம்போல நீத்த

துறைவ னுடையையோ நீவாழி லீராய்.

என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்கர்த
லர்மாட்டு *என்போல் அறிவிழந்தாயோவென்னும்; என்
றது தலைமகன் கேட்பின் வரைவானும்; தோழிநேட்டின்
வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

† ‘அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த
கிளவி எல்லாம்’ என்பது அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்
முமையாற்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு; ‘வரைதல் வேட்

* ‘அன்போடறி விழந்தாயோ’ என்பதும் பாட்டம்.

† வேரோர் எட்டுப்பித்தினேக்கி ஈண்டுப் பல திருத்தங்கள்
செய்யப்பட்டன.

கைப் பொருள் என்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பவும் வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களுமென்றவாறு; வரைதல் வேட்பச் சொல்லுந் தலைமகள் சொல்லெல்லாக், தலைமகனைத் தோழி சொல்லுந் சொல்லெல்லாம வரைதல்வேட்டுச்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு. 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனால் பகற்ருயிர்க்கன்றும் இரவுக்குயிர்க்கண்ணும் வந்தொழுநுந் தலைமகனதுந் தலைமகளுந் தோழியும் ஆற்றத்தன்மைபரப்ப வரைவு பயப்பச் சொல்லுஞ் 'சொல்லெல்லாங் கொன்ற' அக்கொளி பன; அவற்றட் கிலவருமாறு;

[illegible]

டெய்ரின் டீவென்சு ராஜ்ராவ் மகாலக்ஷ்மீ ராஜ்ராவ்
 டெய்ரின் குன்சு மெஷ்மீ ராஜ்ராவ்
 டெய்ரின் குன்சு மெஷ்மீ ராஜ்ராவ்
 டெய்ரின் குன்சு மெஷ்மீ ராஜ்ராவ்

என்பது இரவுச் சூரியோதய வசதுன்றி கண்டார்
 நுமமை முருகவேளின். கந்தாது மெய்மமை உணர்ப
 வாழின் இவ் பெரிய வினாக்களை இறந்துபடுமென்
 னாய். அதுகேட்டித் தலைகவ நிபியதோ இழங்குடைத்
 தாக லுழகினைக்கொனை அன்று திருவகையான் முற்பட்
 டிப் பிற்பிறைநான்று வரைவானாம். இன்னும் அன்ன மரபிற்
 பிறவு மென்றதற்குச் செய்து:

படைத்து மொழிகளில்.

அன்றைய நெருந் னிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
பொன்னூர் கழிநெடு மாநின் குடரியம் பூம்பொழில்வாய்
மின்னூர் மணிநெடுந் தேர்கங்குல் வந்தொன்று மீண்டதுண்டா
லென்ன முகஞ்சிவந் தெம்மையு ளோக்கின னெம்மனையே. (உசு)

*என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாவ தறிந்து தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து சொல்லியது. எங்ஙனமோடுவனின், நெருநல், அன்னை நீங்கள் வினையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து போயிற்றென முனிந்து என்னையும் நோக்கிப்போயினாள் இன்னது கருதியென்பது அறியேனென்னும். என, ஒக்கும், வான்வந்து ஒழுதுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாயிற்றுப்போலுமெனப் பிறற்றொன்றே வரைந்து புகுவானும். இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்யுள்:

பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாடென்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்ணிவர் சீர்மன்னன் வாணெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் றுடியொர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு நின்ற கருங்குளிறே. (உசக).

என்பது பகற்குறிவந்து ஒழுதுந் தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற் களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி, கண்டிது போல நம்பெருமானும் நமக்கு வழிப்பட முடியுங்கொல்லோ வென்றொளன்பது. இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள்:

தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைநந் துதாயத் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாலுணஞ் சொல்லுங்கொல் வாறோர்க் கமிழ்தியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழித்ததுதென் னாடுதன்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே. [கைப்

இதுவும் அப்பொருட்கு ஏற்பச்சொல்லிக்கொள்க. அஃதேயெனின், இச்சூத்திரத்துட்சொல்லப்பட்டன வெல்

* வேறோர் எட்டுப் பிரதியின்படி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் க் செய்யப்பட்டன.

ஸார் தலைமகட்கேயுரியனவுந் தோழிக்கேயுரியனவுந் தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவுமென மூன்றுவகைப்பட்டன. காமமிக்ககழிபடர்களினியுந் தன்னுட்கையா நெய்திடுகினியுமெல்லாந் தலைமகட்கே உரிய. இரவினும் பகலினும் நீ வருக என்றலுங் கிழவோன்றன்னை வாரலென்றலும் இவ்விரண்டுந் தோழிக்கே உரிய. ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கினியுங் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகளினியும் இருவர்க்கும் உரிய. உரிமையால் தம்மையழிந்த கினியெல்லா மென்று பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையுற் சொல்லியது எழிற்கோடுவனின், தோழி, தலைமகளென இருவரையும் வேறுபடுத்துக்கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தா ரென்பது. (௨௦)

௨௧. ஆறின் னுமையு முறு மச்சமுந்

தன்ன யழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோடு வெனின், காவுகாலத்துத் தலைமகன் திலக்கணமுணர்த்துதல் நுகலிற்று. மேற் சூத்திரத் தோடு இயைபென்னையோடுவனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கினியென்றார்க்குத், தலைமகன் கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவுண்டென்று கருதுவானாயிற் கருதற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பொருள்: ஆறின்னுமையும் என்பது, ஆறெனினும் வழி யெனினும் ஒருபொருட்கினி; வருந்வழி ஏற்றுடைத்து இழிவுடைத்து *இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத்து முள்ளுடைத்தென்றல்: ஊடுறென்பது, இடையறு; புலியானும் யானையானுஞ் சூரமகளிரானும் *கள்ளரானும்

* இச்சொற்றொடர்கள் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

எண்காணும் இடையூறுடைத்தென்றல்: 'அச்சம்' என்பது, அஞ்சப்படுவனகண்டவிடத்து *மனக்குறிப்பன்றியே அஞ்சுவது; அச்சமும் இவன்கணிலலை யென்றவாறு: 'தன்னையழிதலும்' என்பது, தன்கண் ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேனெனத் தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு: 'கிழவோற்கு இல்லை'யென்பது, இணையனதலைகறகு இல்லையென்றவாறு.

அஃதேயெனின், அவற்கு அவையுளவாய்வைத்து நினைபாறையின் இல்லையோ? இல்லையாய் இல்லையோ? வெனின், உளவேயெனின் நினைபாறையினும் வந்து நிகழும். உலகத்து உயிர்வாழ்சாதிகளெல்லாதமத்து சாக்காடு நினைத்துச் செல்கின்றவளவே இல்லையன்றோ? இல்லை யெனினும் அவை வந்து நிகழ்ந்தேவிடும. அதுபோல இவன் நினைபாறையினும் உளவாயின் நிகழ்வன்றும்; இனி இல்லையாயேயில்லை யெனின் இல்லதனை இல்லையென வேண்டுவதில்லை. எனனை? ஆகாயப்பு இல்லையென வேண்டுவதில்லை, அதுபோலவென்பது; என்றார்க்கு இல்லதனையே இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவராலநாட்டப்பட்ட தலைமகனென்பதனை யாப்புறுத்தற்கு. உலகத்துத் தலைமகளுயின் இவையெல்லாம் இல்லாமை யில்லையென்பது. கிழவோற்கில்லையெனவே கிழவிக்குந் தோழிக்கும் அவையுளவென்பதுபெற்றும். அவர் ஆறு இன்றா தென்றும் இடையூறுகள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சாதலும் எமபெருமான் நனக்குத் தகாத †இழிவர ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினே மாகாதேயென்று தம்மையழிதலும் உடையரென்றவாறு.

* 'மக்கள் குறிப்பன்றியே' என்பதும் பாடம்.

† 'இழிவர' என்பதும் பாடம்.

அஃதேயெனின் வயிரமுடையான் ஒருவன் வயிரம்
மூள எறியுமென்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்
சாது விடற்பாலா. பிற, அவற்கு அவையின்மையாலெனின்,
அதுவன்று; பெண்மை பென்பது ஒருபொருட் பட்டாங்கு
அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும்
உளவாகக் கருதுபவென்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவ
னைப் பொருவிதகதானென்று பொதரப்பட்டதன்றே? பட்
டமையான் அசமுந் தன்மையுழிதலும் இல்லையெனக்
கொள்ளாமோ? மனத்தான் வரும். நேரமெல்லாம் உணர்
வின்மையான் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, இவன்
ஞானத்தையும் ஓழுக்கத்தையும் விதி இழுக்கினமையாற்
சிதறியினா தன்மை புண்பையான் உளகொல்லோவென்று
கருதின் அவை யில்லையென்பது போதரச சொல்லப்பட்
டது. (௩௧)

௩௨. களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி ஸீட்டந்
திங்க ளிரண்ட் னகமென மொழிப.

என்பதென்றுதலிற்றேயெனின், களவினுள் தங்கி ஒழு
சும் ஓழுக்கம் இததுணை காலமல்லது இல்லையென்று
வரையறுத்துணாததுதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவினுள்
தங்குதல்; வரைவின் நீட்டம்—வரைந் தெய்துந்துணை
நீட்டிக்குங்காலம்; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப
—இரண்டுதிங்களகமெனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றினும் இஃது உலகத்து இயல்பன்றென்பது
பெற்றும். உலகத் தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை
இன்மையானென்பது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த விடத்

துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினேரான்
 மும் *பத்துத்திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையான்
 மும் *பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும் புண்
 தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றும். அவளும் இருதிங்கள்
 களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம்.
 அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப்
 பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா நென்
 பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப்
 பதினாறட்டைப் பிராயத்தானும். அஃது ஆண்மை நிலை
 பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதெ
 ன்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்களென்னாது அகமென்ற
 தெற்றிற்கோவெனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும்
 நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்து நின்று வரைந்து
 புகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு
 நிறைந்துநின்றபின்னை அதுபடிந் மிதுவான் புகுமென்பது.
 அஃதேயெனின், இருவர்க்கு மூப்புப்பிணி சாக்காடுமில்லை
 யென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு காட்டிற்
 றும், அதுபட உரைத்தமையினென்பது. எங்ஙனமோ
 வெனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தா
 ளேயாயக்காற் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தா
 ளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டு
 மென்பது; இவற்கும் அம்முறையேகொள்க என்பது; மூப்
 புப் பிணி உள்வழிச சாக்காடுண்மையா நென்பது கடா.
 அதற்குவிடை எங்ஙனமோவெனின், இருதிங்கட்புக இவ
 னும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினா
 றட்டைப் பிராயத்தானாய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையன
 றிகழா; உலகினோடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து

* 'பதின்றிங்களும்' என்பதும் பாடம்.

மற்றைவிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வாவெனக்கொள்க. ஒத்தெதீவ்
னாதா யன்றே செல்கின்றதென்பது. அஃதேயெனின்,

*“அண்ணுந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியற் றுழந்த
கண்ணெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினும்
*நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர.” (நற்றிணை-௧௦.)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃ-
தில்லைமன், ஈங்கிதேபட்டுவிடினும் என்றவாறு.

இனி ஒரு திறத்தார் திங்கள் *இரண்டினகமென்பத
னைச் சொல்லுமாறு;

*பிறைத்திங்கள் மதித்திங்களென இரண்டு; அவற்றுட்
பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித்
திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டுஞ்
சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொ
ருந்தாது; என்னோகாரணமெனின், இரவுக்குறிக்கே சொல்
வினமையான். அல்லதாஉங் காலவரையறையின்றியே எஞ்
ஞான்றும் †இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்
டப்பட்டதா மென்பது. இனி ஒருசாரார் திங்களிரண்டி
னக மென்பதனை ஒரு திங்களை இரண்டுகூறிட்ட ஒரு
கூறென்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொ
ருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (௩௨)

௩௩. களவினுட் ‡டவிர்ச்சி கிழுவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலை
மகனது இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் ௧௧௬ ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† ‘மதித்திங்கட் கண்ணே’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘தலிர்தல்’ என்பதும் பாடம்.

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கு இல்லை—களவுகாலத்
துத் தலைமகன் காரணமாக இடையீடு இல்லை என்றவாறு.

தலைமகற்கில்லையெனவே அருத்தாபத்தியால் தலைமகள்
காரணமாக உண்டென்பது. இன்னும் களவினுள் தவிர்ச்சி
கிழவோற்கில்லை யென்பதனானே கற்பினுள் தலைமகள்
காரணமாக இடையீட்டில்லை யென்றும். என்னை? இவன் ஒரு
ஞான்று ஒருகால் அகநூலுடையதுவந்து பெயருந் தலை
மகளைச்சாராத இடையூறுகள் எய்தாதுமென்பது. இனி
ஆண்டையிடுக்க தலைமகன் பிரிவு வேண்டிவதல்லது தலைமகள்
வேண்டாள் கற்பினகத்தென்றவாறு. இது சொல்லவேண்
டா; என்னோகாரணமெனின்,

“களவினுள் தவிர்ச்சி நாப்புமிகி னுரித்தே
படைவிடை மையத காலை யான்” (இறையனார்-கக.)

“அல்லகுறிப்படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வா லறியுங் குறிப்பி னான்.” (ஸஷ - கௌ.)

எனவும் *இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்
துழியவாகலாற் பெறப்பட்டதென்பது. இனி ஒதல் காவல்
பகைதணிவினை என இவை தலைமகளியல்பாதலாற் கற்பி
னுள் தலைமகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது; ஈங்
குரைக்கல் வேண்டாவென்பது. அவ்வகை இலேசினானிது
பெறப்படும். அதனையே மாணுக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி
எடுத்தோதினாரென்பது. அல்லது ஒரு திறத்தார் களவின
கத்துத் தலைமகளுழைத்தங்கிப் பிறரை ஞான்றுபோதல்
தலைமகற்கு இல்லையென்றவாறென்ப. அது பொருந்தாது.

* ‘மூன்றுவகையான்’ என்பதும் பாடம்.

வந்து பெயர்வதல்லது *நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுதலானென்பது. மற்றென்னோவெனின், *களவி னுள் தவிர்தலென்பது தமிழனாகற்றன்மை யொழித லென்ற வாறு. நோய்தவிரந்தது வெப்புத்தவிரந்ததென்ப ஒழிந்த தென்பார். இனிக் கிழவோற்கில்லை யென்பது தலைமகற் கில்லை என்றவாறு. எனவே, அவ்விருதின்களாகாறுந் தெரு ளாதே வந்தொழுசுந் தலைமகனாயினவிடத்து. தலைமகளா யினவிடத்து அன்று, தெருளாளாய்ப் பின்னை நெறியன் றென்றுணருமென்பது. ஆயின் இவனாகாதே தெருளற் பாலான் பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்றுணைப் பேரறிவின என்மையானெ னின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமிழனாதற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை, இன்மையான் அப்பெற்றி சுட்டப்பட்ட டது. இவள் மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவ னது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சி யென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெ ருடற்கும் காரணம் இதுவென்பது. (௩௩)

களவு முற்றும்.

* 'நீட்டிக்கி லிடையீடாமை யுணரப்படுமாகலா னென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

கற்பு.

நூ. கற்பினுட் டிறவே கடிவரை வின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இங்கு நின்றுங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதனுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்பொருள்: கற்பினுள் துறவே--கற்பினகத்து நீக்கம்; துறவு எனினும் 'நீக்கம் எனினும் பிரிவெனினும் அகற்சி எனினும் *ஒக்கும். கடிவரைவு இன்றே--கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், †'கற்பினுட்டுறவே கடிதலின்றே'யெனவும் 'வரைதலின்றே' யெனவுஞ் சொல்லாது 'கற்பினுட் டிறவே கடிவரை வின்றே' என்றது எற்றிற்கோவெனின் ஆசிரியர்களால் விலக்கவும்படாது இத்துணைக் காலமென்று ‡வரையறுக்கவும்படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவினகத்துப் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நிகழ்தலுடைத்துப்பிற எனின்; அவையெல்லாம் இவ்வாசிரியரஃற் பிரிவென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமநோக்கிப் பெயர்ந்தன அன்னமையின். அல்லதூஉம் அவையேயாயினும் || வரையறையுடைய களவுகளிலும் வரையறை உடைத்தாகலானென்பது.

*'ஒரு பொருட்கிளவி' என்பதும் பாடம்.

† 'கடியவும் படாது வரையவும் படாதென்குது' என்பதும் பாடம்.

‡ 'பிரியவும்படாது' என்பதும் பாடம்.

|| இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

கடு. ஒதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
முங்கவாறே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கற்புக்காலத்துப்
பிரிவு பலவென்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையுக்
தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

ஒதல்—கல்வி காரணத்துப்பிரியும் பிரிவு; காவல்—நாடு
காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; பகைதணவினை—இருவர் அரசர்
*தம்மிற் பொருபு என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்
தற்குப் பிரியும் பிரிவு; வேந்தர்க்குற்றுழி—வேந்தரென்பார்
அரசர், அரசர்க்குற்றுழிப் பிரியும் பிரிவு; பொருட்பிணி—
பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு; பரத்தை—புறப்பெண்டிர்
மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; பரமென்பது, புறம், அஃது ஆரியச்
சொல்; என்று, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்கு,
அசைச்சொல்; ஆறு, அவற்றதுதொகை; அவ்வயின்—கற்
பிளிடத்து; பிரிவு—நீக்கம் என்றவாறு.

ஏயென்பது சுற்றையேகாரம்; பெயர், சொல்லப்பட்ட
பெயர்; முறை, கிடந்தமுறை; தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன்வைக்கப்பட்டது,
தலைபான பிரிவாகலானும் †உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானு
மென்பது. பரத்தையிற் பிரிவு பின்வைக்கப்பட்டது, காமம்.
பின்வைத்தெண்ணப்படுமாகலானென்பது.

அஃதேயெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தாரென்பது
தொடு மாறுகொண்டது இச்சுத்திரம், என்னையோ

* 'தம்மிற் பொருவின் விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு' என்பதும் பாடம்.

வென்னின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஒதுவான்
பிரிவானெனின், முன் ஞானமில்லாம்; இலனாகவே, ஞானத்
தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும் ஒழுக்கத்தின் வழித்
துத் *தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாங் குறைவு பட்
டானுமென்பது. இனிக் காவலென்பது இவன் நாட்டைப்
பிறப்புக்குந்து †அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ்செய்ய அவரை
நீக்குதற்கு நீங்குமெனின் இங்ஙனம் பிறரான் இழிவந்தன
செய்து நலியப்படுமெயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானு
மென்பது. இனிப் மகைதணிவினையென்பது சந்துசெய்
வித்தற்குப் பிரியுமெயெனின், தூதுவனாயினாம்; தூதுவ
ராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்துவாழ்வாராவர், அவரது
பொருளிறப்பு என்னையோவென்பது. இனிவேந்தற்குற்
றுழிப் பிரியுமெயெனின், கருமச்சேவகனும்; கருமஞ் செய்
வான் சேவகனுமென்ப, இறப்பவும் இழிவந்ததோரொழுக்
கம்; பிறர் குறிப்பன்றித் தன் குறிப்பு இல்லையெனப்படும்;
ஆகலின் இவ்ரது பொருளிறப்பு என்னையோ வென்பது.
இனிப் பொருள்வயிற் பிரியுமெயெனின், முன்னர்ப் பொரு
ளிலனாயினாம், ஆகவே எள்ளுநர்ப்பணித்தலும் இரந்
தோர்க்கீதலும் ‡என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறை
பாடுடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாடெல்லாம்
உடையனாம்; அவையுடையானதுபொருளிறப்பு என்னையோ
வென்பது. இனிப் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமெயெனின்

* வானா 'குலமாதலானும்' என்றும் பாடமுண்டு.

† 'நவைப்பதுமாய்க் கொள்வதுஞ் செய்யப்பட்ட' என்பதும்
பாடம். இங்கிருந்து சிலவரிகளில் வேறொர் பிரதிக்கு இணங்கப்
பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

‡ 'எள்ளுநர் நாட்டலும் நயவாரொழுக்கலும்' என்னும் வேறிரு
சொற்றொடர் வேறொரு பிரதியில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும், ஆகலான் தலைமகள்மாட்டேகிடந்த அன்பிலன் ஆயினான். அல்லது உங் கண்டுழியெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலுத்தி உள்ளத்தின்வழி ஒடுமாகலான் நிறையிலனும்; நிறையிலானது பொருள்நாடி என்னை யோ வென்பது..

இவைமெல்லாளு சொல்லப்பெரிது மாற்றி காட்டுகிறதெனின், மாறுபெயர்வது; மாறுபெயர்வதற்குக் காரணம் என்னை யோ வெனின், நற்புறப்பிரிவுபெயர்வது நற்பான் பிரியுமென்பதன்று, பண்டை நூல்களையெழுந்தருள்கப் பட்டுக் கறையின் அடியைப் பொருள்வாய் யிடுபெறுகலு துதலிய நூல்களெல்லாம்; இனிப்பா தேசங்காநினும் அனை வல்லார் உளரெனிறுநாண்பென்று, வல்லா கள் உள்ளிசென்று தன்னாணம் மேற்படுத்தி அவரான மானம் பற்றித்தற்குப் பிரியுமெனக்கொள்க. இனிச் சாத்திரம் பிரியுமென்பது நலிவா உளராக நலியுதத்தற்புப்பிரிவுபென்பதன்று, நாட்டகத்து நின்றும் நகரகத்துத் தாங்கு உறுது உளரக்கலாத புத்தார்களும் பெண்டிர்களும் இருக்கைமுடவருங் கூனருங் குருடரும பிணியுடையாரும என இகதொடக்கத் தார்தம் முறைக்கருங் கேட்டுத் திரைத்துதற்பொருட்டாகவுங், காட்டகத்துவாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றையொன்று நலிவன உளவாயினவிடத்துத் திதென்று அவற்றை முறை செய்தற்குங், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துறை நீக்குதற் பொருட்டாகவும், வளன் இலவழி வளந்தோற்று வித்தற்பொருட்டாகவுந், தேவகுலமே சாலையே அம்பலமே என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிசூழியோபுத்தற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லது உம் பிறந்த உயிர் தாயைக் கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறுதலின் தான்

அவர்கட்குத் தன் உருக் காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒற்று வந்தவிடத்து அவர்முன்னர்த் தனது ஊக்கங் காட்டுதற் பொருட்டாகவும் பிரியும். அதனானே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பரென்பது. இனிப் பகைதணிவினை யென்பது தூது வர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று, இருவா அரசர் நாளைப்பொருதும் இன்று பொருது மென்று முரண்கொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் அருள் அரசு களின் இமமக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ் விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதம் நிகழும், அதனால் இப்போ ரொழிப்பெனன்று இருவரையும் இரந்தது சந்துசெய்வித்தலு மொன்று. அல்லதூஉந் தேவரும் அகராரும் பொருதகாலத் துத் தேவரையும் அகராரையும் *ஒருவீர் ஒருவீர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாரீர்த்தி சந்துசெய்வித் ததுபோல் இருவரின் மிகைசெய்திறை ஒறுப்பலென்றுசந்து செய்வித்தலுமொன்று. இரவரையும் ஒறுக்குதனை ஆற்ற லுடைய னாகலானென்பது. அஃதேயெனின் தன்னகத்து †இருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான்; தன் செல்லவேண்டுமோவெனின், செல்லவேண்டும் என்பது. என் னை? காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள் வின்னியிலையென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கு மென்பது. இனி வேந்தர்க்குற்றுழி யென்பதற்குச் சேவக னாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தனக்கு நட்பான் ஓரரசன் சென்றவிடத்து ‡அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்று நீக்கு தற்குப் பிரியுமென்றுகொள்க. இனிப் பொருட்பிரியென் பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தன் முதுகூர

* வானா 'மிக்கசெய்தாரை ஒறுப்பெனென்று' என்றும்பாடமுண்டு.

† 'கின்றவிட' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவற்கு ஆபதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்கு' என்பது முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

வராத் படைக்கப்பட்ட பலவேறு வகைப்பட்ட பொரு
 ளெல்லாம் கிடந்ததுமன், அது கொடு துய்ப்பது ஆண்மைத்
 தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொ
 ருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது; அல்ல
 து உந தேவரகாரியமும பிதிரா காரியமுந் தனது தாளாற்
 றலாழ் படைத்த பொருளாற் செய்தன தனக்குப் பயன் படு
 வன; என்னை? "தாய்ப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதி
 ரருமின்புறா." ஆதலான் அவர்களுயும் இன்புறுத்தற்குப்
 பிரியுமென்பது. இனிப் பரத்தையென்பது, புறப்பெண்டிர்
 மாட்டுப் பிரிவு. இவர்கண் அன்பிலனாய் கண்டார்கண்
 தாழீந்து நிறைவிலனாய் பிரிந்தானல்லன்; என்னை? தலைமக
 ளின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்ப லெனப் பிரியும்;
 பிரிய, அவற்றின்கட்சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு
 நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டினர்வு உட
 னில்லாமையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்
 ளமாமென்பது; என்னை? தாம இப்பலாகவே பிறரையும்
 நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடையா ஆடற்றகையானும்
 பாடற் குரலானும் நயப்பித்து மென்று எடுத்துக்கொண்
 டால் ஆடவர்கள் நயப்பது சொல்லவேண்டுமோ வென்பது.
 அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினாய், இஃது அவற்
 றப் பொருளென்று கொள்க வென்பது. இனிப் பிரிவுகளை
 வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள்
 காட்டுதல்.

(௧௧)

கூசு. அவற்றுள்,

ஓதலுங் காவலு முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட
 பிரிவினை நிறுத்தமுறையான முன்பிரண்டும் இன்னுந்
 குரியவென்ப துணர்த்துதல் றுதலிற்று.

இதன் பொருள். அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட அறுவகைப் பிரிவினுள்ளும்; ஒதலும் காவலும்—ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவும நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் பிரிவும; உயர்ந்தோர்க்கு உரிய—உயர்ந்தோரென்பா பார்ப்பாரும் அரசரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஒதற்குப் பிரியும் பார்ப்பான், நாடுகாத்தற்குப் பிரியும் அரசுமென நிரஸிதையாகக் கொள்க. அது பொருநதாது; என்னை? ஒதலுங் காவலும் அந்தணர் அரசுமென்று இருவர்க்கும் உரியவெனினும் நிரஸிதையாவது என்றாக்கு, அவ்வாறு சொல்லித்தான் வினா *பொருள் வகையான் ஒக்குமென்பது. எனவே உயர்ந்தோர்க்கு உரியவெனவே உயர்ந்தோராவா பார்ப்பாரும் அரசுமாயாகலானென்பது. என்றார்க்கு, உயர்ந்தோர்க்கு உரிய வென்றதனால் பார்ப்பார்க்கே கொள்ளுகின்றவென்ற கொள்ளப்படாது, காவல் பார்ப்பார் சொழி என்று, அந்நின் இருவாக்கும் உரியவென்பது பெறுதலு. அல்லது உயர்ந்தோர்க்கோடென்பது தந்திரவுத்தியாகலானும் இருவாக்கும் உரியவென்பது பெறுதலு. ஒதற்குப் பிரிதலுந் தலைமகன் தோழியால், தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஒதற்பிரிவுரைத்தல்.

மைதா னிலாததங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணப்
பொய்தா னிலாதசொல் லாசெல்வர் போலும்புல் லாதமபே
செய்தார் படச்செந் நலத்தைக் கணைமறை திண்சிலையாற்
பெய்தான் விசாரிதன் நென்னென் னாட்டுறை பெண்ணணங்கே.

காத்தற்குப் பிரியலுந் தலைமகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒருவகையான் றோக்க ஒக்குமென்பது' என்றும் பாடமுண்டு.

காவறியிரிவுரைத்தல்.

தேக்கிய தென்னடிபை முநர் நிருல்லத் தீதகலக்
காக்கிய செல்வது காசலித் தாரன்பர் காய்மெதிரே
பாக்கிய வேந்த ரமர்நா டடையத் தனஞ்சுடர்வா
னோக்கிய கோனந்தண் கூடலனைய துடம்கிடையே. (உசச)

வேந்துவியையற்கை பார்ப்பார்க்கு உத்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், பார்ப்பார்க்குப் பிரி
வென்றோதப்பட்டது கல்நி நிஞ்சுத்தற்குப் பிரியும் பிரி
வன்றே, அதுவல்லாமலும் நிமொழி ஓரப் பிரிவு உண்டென்
பது உணர்த்துதல் நுலியறு.

இதன் பொருள், 'வேந்து' என்பது அரண், 'வினை'
யென்பது செய்கை, 'இயற்கை' யென்பது தன்மை, 'பார்ப்
பார்க்கும் உரித்தே' யென்பது பார்ப்பார்க்குங் கிழமை
புடைத்து என்றவாறு.

என்பதனும் போந்த பொருள், வேந்து செய்வித்
தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்தென்றவாறு.
வேந்தர்க்குச் சந்துசெய்வித்தல் உரித்தென்று மேற்சொல்
லிப் போந்தாராயினன்றே 'வேந்துவினையியற்கை பார்ப்பார்க்கு
கும் உரித்தே' யென்பது. அது மேற்சொல்லினாரே. என்னை?
காவல் பகைதனிவினை யென்று இரண்டினையும் ஒருங்கு
வைத்தார் அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்கு உரியவென்றற்
பொருட்டெனக் கொள்க. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமா?
மெனின், இருவர் அரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்த
விடத்து அவர்களைச் சீந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின்
அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாமும் பெரிதாந்
துன்ப மெய்துமன்றே? அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான்

அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பப் பழியும் பாவமும் பெரிதாகுமாகலான் அரசர்க்கும் உரித்து. அவ்வகை அவர்க்கு ஆகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை? அவரும் பெருமைபுடையராகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவு கூறல்.

தாக்கிய போர்வய வேந்த நிருவர்க்குஞ் சாதிடைநின்
ருக்கிய செல்வது காதலித் தார்நம ராரமருள்
லீக்கிய வார்கழல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோனெடு ரீர்வையை நாடன்ன நேரிழையே. (உசரு).

உஅ. அரச ரல்லா வேளை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனின், சந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும்—அரசரல்லாத ஏனையோராவார் ஒழிந்த வணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும்; புரைவதென்ப ஒரிடத்து ஆன—பொருந்துமென்ப அவர் இவ்வழி என்றவாறு.

அரசரில்லாவழி வணிகரும் வேளாளரும் வேறுபட்டு நின்ற அரசரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப்பெறுபவென்பது. பொருளானும் ஆள்வினையானும் "அரசரோடொப்பர், வணிகரும் வேளாளருமென்னும் வேற்றுமையில்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்குத்திரம் வேண்டா அரசரல்லா ஏனையோரெனவேபார்ப்பாரும் அடங்குவராகலானென்பது; என்றார்க்கு, அதுவன்று; அரச-

ரல்லா ஏனையோரென்பது அரசரிற் பின்னைச்சொல்லப்படும் வணிகரையும் வேளாளரையுமே தழுவுதற்குச் சொன்னாரா கலாநென்பது. அல்லாக்கால் 'வேந்தாவினை யியற்கை பாப் பார்க்கும் உரித்து' என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க் குஞ் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (6)

கூக. வேந்தர்க்குற்றுழிப்பொருட்பிரிணிப்பிரி
வென்-ருங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின, வணிகாகும் வேளா ளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் முதலிற்று.

• இதன்பொருள் : வேந்தர்க்குற்றுழி-அரசிக்குற்றுழி; பொருட்பிரிணிப் பிரிவு—பொருள் வேட்கையிற் பிரியும் பிரிவு; 'என்று' என்பது எண்ணுதற்பிரியதோர் வாய்பாடு, 'ஆங்க' என்பது அசைபொல், 'இவண்டு' என்பது தொகை, உம்மை முற்றுமமை; இழிந்தோர்க்கு உரிய—வணிகர்க் கும் வேளாளர்க்குங் கிழமைபுடைய என்றவாறு.

இழிப்புபடச சொல்லினாரால் இழிந்தாரென்பது பொரு ளிறப்பினொடு மாறுகொள்ளுமென்றிற், கொள்ளாது; இந் தூல் உலகினோடொத்தும ஒவ்வாதும் நடக்கின்றதாக லான் உலகியல்கோக்கி சாதிவகையான் இழிந்தாரெனப் பட்டது. ஒழிந்தவற்றாற் பொருளிறப்பு இவர்க்கும் ஒக்கு மென்பது. அவற்றுள், வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரியலுறுந் தலை மகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்தப் பிரி யும். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்
சேரார் முனைமிசைச் சேறலுற்றார்நாமர் செந்நிலத்தை

யோரா தெதிர்ந்தா ருடன்மீ துலாவி யுநன்சிவந்த
தேரான் நிருவளர் தென்புன ஞுடன்ன சேயிழையே. (உசக)

கன்னவி றேண்மன்னன் றெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வரின்
வின்னவி றேளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுந்
தென்னவன் சேரார் படநறை யாற்றுச செருவடர்த்த
மன்னவன் கூடல்வண நகதமி ழுன்ன மடமொழியே. (உசஎ)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலை
மகன் வேறுபட்டு ஆற்றாவுயினொளனக் கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பது டடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்
யுள்:

படலைப் பணிமலாத தாவவர் வைகிய பசறைமேற்

ஞாடலைக் கமழ்நறுங் கனனி யுயசென்று தோன்றுங்கொல்லோ
வடலைப் புரிந்தசெல வேலரி கேசரி தென்குமரிக்
கடலைப் புகி ிசுவீசம பேறிய கார்முகிலே (உசஅ)

அதுகேட தோழி இவள் பிரிவாற்றாமையானன்று
வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார்வரப், பிரிந்த
பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்துக்கொண்ட
வினைமுடியாது மீள்வாக்கொல்லோ வென்பதுபோலும், இவ
ளாற்றாளாயது; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேனென ஆற்று
வாளாவது. அதற்குச் செய்யுள்:

தோழ் கூறல்.

வாமா னெடுந்தேர் வயமன்னர் வாண்முனை யார்க்கும்வண்டார்
தேமா நறுங்கண்ணி யாயசென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங்-
கோமீன் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுகைத்த
வேமாண் சிலையவன் *கன்னிநன் னீர்கொண்ட வீர்முகிலே.(உசக)

இதுவும் அது.

* 'தடைகடல் நீர்கொண்ட' என்பதும் பாடம்.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குழித்த
பருவவரலின்கண் வினைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகம்
சூச் சொல்லியதத்துச் செய்யுள் :

நிலைமை நினைந்து கூறல்.

இன்பார்ப் பொடுங்க வலஞ்சிறை கோலியிடஞ்சிறையா
லன்பாற் பெடைபுல்லி யன்ன நடுவகு மருபபனிநா
ளென்பாற் படரொடென் னொங்கொ லிருஞ்சிறை யேற்றமன்னர்
தென்பாற்படச்செற்றகோன்னைவயைநா டன்னசேயிழையே (உரு)
அன்புடை மாதர்கண் டாற்றுங்கொ லாற்றுக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடென் றுன்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீ
ழின்புடை யேறினா மார்ப்புது துயிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பெடை புல்லிக் குறுக ல்கின்ன றிழ்ப்பனியே. (உருக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் னிறைந்து போதற்கொருப்
படுவானாம்.

இன்னும் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிய
தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள் :

லினைமுற்றி நினைதல்,

† கடியா நிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டியின் றுவகலவாப்
படியார் படைமா மதின்தேற் பனிவருது பாரிதததால்
வடியா சயினெடு மாறனெங் கோன்கொல்லி வண்டவர்பூங்
சொடியா ரிடைமட மான்பினை கோக்கி குழைமுகமே. (உருஉ)

‡ கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழுவெண் டோடிலங்க
நயவார் முனைமிசைத் தோன்றின்று நட்பாற் றெதிரந்ததன்னை
வியவார் படையிட்டெண் காதஞ்செலசசென்று மீன்றினைக்கும்
வயவான்செறித்த வெங்கோன் வஞ்சியன்னான் மதிமுகமே. (உருங)

† 'கடியாநிரும்பொழில் வாயன்றுகாட்டி' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேரோர்
விட்டுப்பிரதியிற் கண்ட ஸமயின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

தங்கயல் வெள்ளொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கயல் வேந்த ரெரிமூழ்த தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாயபுனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே. (உருச)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து *கடாவுவாவது
பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி †முற்றாவிடத்
துஞ் சொல்லுமோவெனிற் சொல்லான்; என்னை?

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்
வென்றிக் காலதது விளங்கித் தோன்றும்”(தொல்-பொ-கற்-சரு.)
என்பது சூத்திரமாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே
சொல்லு மென்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச சென்று வினைமுற்றி மீள்வான்
தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பாகற் குரைத்த்:-

வென்றே களித்தசெவ் வேவெனடு மாறன்விண் டார்முனைமேற்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருண்ட
தின்றே புருவண்ண மூர்கதின டேரின வஞ்சியென்ன
மின்றே வணங்கு துடங்கிடை யேழை நெய்கர்க்கே. (உருரு)

“உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போ ருனைக் கவிமா வழிதி
‡வென்றம் ருமுந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே
கார்பெயற் கெதிரிய காண்டரு புறவிற்
கணங்கொன் வண்டி னஞ்சிறைத் தொழுதி

* ‘பண்ணுவாவது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘முற்றாதான் முன்னஞ் சொல்லுமோவெனின்’ என்பதும்
பாடம்.

‡ ‘வேத்தமருமுந்த’ என்பதும் பாடம்.

*மணங்கொண் முல்லை மாலையார்ப்ப
வதுககாண் வந்தன்று பொழுதே வல்வினைந்த
செல்க டாகனின் வல்வினை நெடுநதேர்
வெண்ணெல் லரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுனை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் படுபுள் னெழுப்புங்
காடநெற் படப்பை வாணர் சிறுசுடித
தண்டலை கம்முங் கூந்த
"லொண்டொடி மடந்தை தோளினை பெறவே." (அகம்-௨௦௩)

இன்னும் 1919-வருந் சொல்லும். அத்தந்திச் செய்யுள் :

பட்டா மகலஞ்சுற் பானவயுங் காடூங்கொல் பாழிலெம்பே
ரட்டா னரிகே சரியைய மாயிரம் யானைமுன்னு
ளிட்டான் மருகன்நென் னுட்டிருண் மேகங்கண் உரம்புறவிந்
கட்டார் கமழ்கண்ணி போன்மலர் கின்றன கார்ப்பிடவே. (உருசு)

புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுங்கொல் வல்லத்துப் போரெதிர்தா
லிரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் நென்னுட் டிருஞ்சுருள்போய்
லிரிந்த பூதவகைகண் மேய்நதுதம் ரென்பினை கையகலா
திரிந்ததின் கோட்ட கலைமா வுகளுஞ் செழும்புறவே. (உரு௭)

||செறிகழல் வானவன் செம்பியன் நென்னு டனையவென்றி
வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற
நெறிகெழு வெண்மணன் மேனெய்யிற் பால்விதிர் தன்னவநுண்
பொறிகெழு வாரணம் பேடையை மேயவீக்கும் பூம்புறவே. (உரு௮)

* 'மணங்கமழ் முல்லைடார்ப்பவதுக்காண்' என்பதும் 'வாழி
பொழுதே' என்பதும், 'நல்வினைநெடுநதேர்' என்பதும் பாடம்.

† 'படுபுள்ளோப்பும்' என்பதும் பாடம்.

‡ புதவம்-ஒருகைப்புல், இச்சொல் 'புதவு' எனவும் வரும்;
ஐயாளித்தனார் இதனைப் 'புதவு' என வழங்குவர்.

|| இச்செய்யுள் ரூன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
எட்டப் பிரதியிலிருந்தவழியின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
 சூழிக் களிற்றிற் றுனைகதிண் டேர்துயர் தோன்றின்றுகாண்
 கோழிக் குடுமியஞ் சேவறன் பேடையைக் கால்குடையாப்
 பூழித் தலையிறை யார்வித்துத் தானிற்கும் பூழ்புறவே. (௨௫௧)

கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்ந்து கனல்விழிக்கு
 மொய்ம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்
 நெய்ம்மா ணயினெடு மாற னிறைபுனற் கூடலன்ன
 மைம்மாண் குழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே. (௨௫௦)

முன்ற னுரத்தா வடிமுன் னுந்இழுடு காதுதிண்டே
 மென்ற லிழைத்தவற் றேழிற்றை காளு மிழைக்குங்கொல்லா
 மொன்ற வயவாதென பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால்
 வென்றான் விசாரிதன் நென்புன ஞுடன்ன மெல்லியலே. (௨௫௧)

இவையெல்லாளு சொல்லக்கேட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது
 கடாவுவானுவது பயன்.

கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கன்னி வாகைகொண்டே
 முடிக்கண்ணி யாவைதத மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
 வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாளிகைச குளிகைமேற் [னே.
 கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ண நண்ணிவந தார்த்தன கொண்டல்க

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி முகில் நோக்கிச் சொல்லுவாய்த் தேர்ப்பாகன்
 கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்புள்.

முகிலோடு கூறல்.

பண்டேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றுதமன்னர்
 புண்டேர் குருதி படியச்செற் றுன்புன னுடையான்
 கண்டே ரழிந்து கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென்
 றிண்டேர் செவவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே. (௨௫௨)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவு
 வானுவது பயன்.

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப்புருந்த தலைமகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லும்; அதற்குச் செய்யுள்

வரவேடுத் துரைத்தல்

கொற்றங் கயின்மன்னன் கோனெடு மாநன்றன் கூடலன்ன முற்று விளமுலை மாநே பொலிககம் முன்கடைவாய்ச

*செற்றார் பணித்திறை கொண்டவர் மனபர் செழும வித்தேர்ப் *

பொற்றார்ப் புரவிந ளாலிதது வந்து புருந்தனவே. (உ௧௧)

ஆரு மணியினம் போகதையம் வெம்பு மலர்சுதாமதேன்

வாருங் கமழ்க்கணணி வானவன் மாநனநன் மாநதைமன்னா

காருங் கலந்து முழங்கியின் வீசின்னு காநலந்தந்

தேருஞ் சிலம்பிப புருந்தது நவகா செழுக்காகநே. (உ௧௨)

இனித் தலைமகன் பிரிவின் நன் 'வறபட்ட தலைமகட்குத் தோழி, வினைமுற்றி பின்வார சொல்லிப் பருவந்து தாகி வந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பருவநூதாயிற்றென்ப பாங்கிபுரைத்தல்.

முன்றன் மகிழ்முலை யாய முயங்கி முறுவலுண்டு

சென்ற வரவிறந்து தூதர கிவந்தது தென்புலிப்பை

வென்றா டிவிரார்தன் வேமனது மாநன் விவன் முடிமே

னின்றான் மண்கண்டம போலருள் கூர்க்கா தீண்முகிலே. (உ௧௩)

இனித் தலைமகன் வினைமுற்றிப் பண்டு புருந்து, தலைமகனோடினிது இருந்து தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

மறவாமை கூறல்.

மடையார் குவளை நெடுங்கண் பனிமல்க வந்துவஞ்சி

யிடையா ளுடனா யினிதுகழிந்தன் நிலங்குமுத்தக்

குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாநன் குளந்தவென்ற

படையான் புகைமுனை போற்சென்று நீடிய பாசறையே. (உ௧௪)

* 'செற்றார் பணியத்திறங்கொண்டவன்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அழிந்தறையாற்றகத்துவென்றின் முடிமேல்' என்பதும் பாடம்.

இனிப் பொருட்குப் பிரியலுற்ற தலைமகன் தோழியால்
தலைமகட்குப் பிரிவு உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

இல்லா ரிருமையு நன்மையெய் தாரென் றிருநிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செல்வ தேநினைத் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லா ரவியநெல் வேலிப் பொருகனை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிசன் றென்புன னுடன்ன மெல்லியலே. (௨௬௮)

அது கேட்டு ஆற்றுத்தன்மையளாய தலைமகள் தோ
ழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றுதுரைத்தல்.

ஊனங் கடந்த வுயர்குடை வேந்த னுசித னெண்ணர்
மானங் கடந்தவல் லத்தம ரோட்டிய கோனிம்மண்மே
லீனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் றெம்முனை போலெரிவேய்
கானங் கடந்துசென் றோபொருள் செய்வது காதலரே. (௨௬௯)

தோழி தலைமகணிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்
குச் செய்யுள்:

ஆற்றுமை கூறல்.

விரைதங்கு நீணமுடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வாணுதலா
ணிரைதங்கு சங்கு கழலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்ததில்லா
வரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந தாற்றினவே. (௨௭௦)

மன்னேந் தியபுகழ் வானெடு மாறன்றன் மாந்தையன்ன
மின்னேந் தியவிடை யாய்நமர் செல்வரவெங் கானமென்னப்
பொன்னேந் தினமுலை பூந்தடங் கண்முத்தந் தந்தனபோ
யென்னேந் தியபுகழ் ழிரினிச் செய்யு மிரும்பொருளே. (௨௭௧)

இதாவும் மேலதனோடு ஒக்கும்.

இனித் தோழி தலைமகனை நீர் பிரிந்தவிடத்து நெடிய வாகிய கங்குல்களைத் தமிழளாய் எவ்வகை * நீந்தி ஆற்று மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வருநெடுங் கங்குலெவ் வாறினி நீநதும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுங் தீரையெங் கோன்றெவ்வர்ப்போலச்சென்றத்தமென்னு
மொருநெடுங் குன்றம் மறைந்துல கெல்லாம் வளாயக்குணபாற்
றிருநெடுங் குன்றங் கடந்தால் வருவது செஞ்சுடரே. (உஎஉ)

படந்தாழ் பணைமுக யானைப் பராவசுசன் பாழிவென்ற
விடந்தாழ் சிலைமன்னன் வெலகனம டோல வரிந்தவந்தி
நடந்தா ல்டையிருள் போயக்கடை யாமல் லாழிமெல்லக்
கடந்தா லதற்பின்னை யன்றே வருவது காயகதிரே. (உஎ௩)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகட்குப், பிரிவுநேர்ந்து நன்றசெய்தாய் அவர் செல்லுங் கானம் இவ்வகைப்பட்டதென்னும். அதற் குச் செய்யுள்:

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்.

தேனக்க தாரவர் † காண்பர்செல் லாரவர் செல்லவொட்டி
கானக் குழன்மங்கை நன்றுசெய் தாயவென்று வாய்கனிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணிந்த
கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கீருங்களிறே. (உஎ௪)

இனித் தோழி தலைமகட்குப் பொருண் முடித்து வந் தான் எம்பெருமானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுரைத்தல்

இருண்மன்னு மேகமுங் காட்செய் தெழுந்தன வெவ்வளையாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாமுமீம் மாநிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிடே சரியந்தண் கடலன்ன
பொருண்மன்னு மெய்திப் புருந்தனர் வந்துநம் பொன்னகர்த்தே.

* 'நின்றற்றும்' என்பதும் பாடம்.

† 'காண்பர் சொல்லாரவர்' என்பதும் பாடம்.

மற்றும் இவ்விடத்துப், பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்ற
ளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வறபுறுப்ப வன்
புறையெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

தகரக் குழலாய் தகவில னேசங்க மறகைவென்ற
சிகரக் களிற்றுச்செங் கோனெடு மாறன்றென் கூடல்வைய
மகரக் கொடியவன் றன்னெடு வேனின் டலர்விலைச்சப்
பகரக் கொணர்நதில்லந் தோறுந் திரிடம்ப பல்வளையே. (உஎக)

“அருந்தபடு வீழுப்புண வழுமபுவாய் புலரா
யெவ்வ நெஞ்சத் தென் னெறும் தாறுகுப்
பிரிவில புலம்பி னவலுங் குயிலினுந்
தேறுந் தெந்நீடுப றாறுந்நி ரொடிதே
யதனினுங் கொடிய டானே மதன் ன்
றுய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கததிலையோடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளி ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டிய டிரிதருஉந்
தண்டலை யுழவா தனிமட டகனே.” (நற்றிணை-க.எ.)

இவ்விடத்துச்செய்யுள் பலவும்வந்தன எல்லாங்கொள்க. (ஈ)

சு. காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றெவெனின், எல்லாப் பிரிவு
களையுஞ் சிறப்புவகையான் உணர்த்தினா, இனிப் பரத்தை
யிற் பிரிவு நால்வர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல்
றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: காதற் பரத்தை—காதலிக்கப்பட்ட
பரத்தை; எல்லார்க்கும் உரித்தே—எல்லாவருணத்தார்க்
கும் உரித்து, என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலித்தாரென்பது அறிவன்றே,
அவர்தாம் பேரறிவினவாதலான்; அன்னார்தாம் பின்னைத்

தலையளியாது விடுவது அருளன்று; அதனால் அஃது எல்லார்க்கும் உரித்தென்பது கொள்க. இவ்வுரை பொருந்தாது. என்னை? காரணமெனின், மிக்காரைக் கண்டால் இழிந்தாரும் உயர்க்காரும் மற்றுமெல்லாரும் காதலிப்ப, அவர்மாட்டெல்லாம் பிரியல்வேண்டும். பிரியவே, எல்லாக்குற்றமும் தங்கித் தலைமையொடு மாறுகொள்ளும். அல்லது உட, அன்றினுற் பிரியா அருளினுற் பிரிவருள் பதாஉஞ் சொல்லப்பட்டதாம். அதனாற் காதலித்தாள் மாட்டுப் பிரியும் பிரிய அமைபாதிதனதென்க. இனி ஒருதிமத்தா காதலை மெய்யு மாத்தையென்ப. என்னை? காரணமெனின், வைகடும் மலை குப்த்தா செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை புளியுங்காடியும் உண்டக்காலம் பிறபாவினது விசேடம் அயிவானுவது. அஃதேபோலத் தலைமகள் குணங்களைத் துய்யுது செல்லாவின்றன் இடையிடை சிறுகுணத்தாஃப மாத்தையமாட்டுப் பிரிந்துவரத் தலைகள் மாட்டி மாத்தையெய்தும். அல்லது விட்டக்கால் இவர் குணம் பொருவர் பதென்பது அயியலாகாது. என்னை? இன்னாதெனறு உண்மையான் இனியதன் இன்பம் அமியப்படு மென்பது. இவ்வுரையும் பொருந்தாது. எனனோ காரணமெனின் அவர் ஒருத்தியைக் கொண்டே இவள் குணங்களைப்பெரிப என்பதயிடுமெனின், அவர் மாட்டுப்பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோவென ஐயப்பட்டு நின்றானாகல்வேண்டும். அங்ஙனமாயின் தான் அவளென்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். என்னை? தங்குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையானென்பது.

* 'புளியுங்காடியும்' என்பதும் பாடம். இன்னும் இங்கிருந்து இப்பகுதி முடியுங்காறும் பல திருத்தங்கள் வேறொரு பிரதிக்கணங்கச் செய்யப்பட்டன.

‘பழ்நென்னோ உரையெனின், தலைமகனாற் காதலிக்கப் பட்ட பரத்தைபெனக்கொள்க. அஃதேயெனின் இவன் கண்டாரையெல்லாங் காழுறுமாகாணோ’ எனின், ஆகான : ஆகாதவாறுசொல்லுதும். தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப் படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என மூன்று; அம்மூன் றினையும் ஒருபகலு மூன்றுகூறிட்டு முதற்கட்பத்து நாழி கையும் அறத்தொடுபடச் செல்லும்; இடையனபத்துநாழி கையும் அருத்தத்தொடுபடச் செல்லும்; கடையன பத்து நாழிகையும் காமத்தொடுபடச் செல்லும்; ஆதலான் தலை மகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடு படுவான், தலை மகனும் வேண்டலே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி புரூந்து அறங்கேட்பகல அறத்தொடுபடச் சொல்வதுந் செய்யும்; நாழிகை அளந்துகொண்டு இடையன பத்துநா ழிகையும் இறையும் முறையுங்கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட் டனவேசெய்து வாழ்வானாம். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக் கடையன பத்துநாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும். போதர அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழறுதி யாமெழி இத் தண்ணுமையெய்க்கி முழுவியம்பித் தலைமகனை இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை?

“*குழலெழீஇ யாமெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழுவியம்ப லாமந் தீர்கை”

என்று கூத்தனாலுடையாருஞ் சொன்னாரென்பது. அவ்வ கை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகன் நாம் இதனை ஒருகால் நோக் கிப் போய் மென்று செல்லும்; சென்றக்கால் அவர்கள் தன்னை நாழிப்பரென்பது. அஃதேயெனின், இவன்பரத் தையரைத் தலைமகனை எய்தியிருந்தே உடையனாதல் எய்தா

* ‘குழல்வழி’ என்பதும் பாடம்.

ததன்முன் உடையதால் இரண்டல்லது இல்லை. அவற்றுள் எய்தியிருந்தையுடையனானேயெனின், தலைமகள் குணமேயுமன்றிப் பிறவும் இன்பஞ்செய்வன உள்வாகக் கருதினாம். ஆகவே,

“கண்டுகேட்டுண்டுராத் துற்றிட மைட்டலனு

மொண்டொடி கண்ணே யுள்” (சுறவ - புணர் - க)

என்பதொரு பாறுகொள்ளுமென்பது. ஒளிந, தலைமகளை எய்தாதமுன் உடையனானேயெனின், முன்னும் இவன் கற்ற காலமின்றிக் காட்டத்துக்கண்ணே கெழும்வருகின்றனாம்; ஆகவே நெய்யால வளராதான் அல்லனென்பது. மற்றென்றோ உரையெனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத்தையரை உடையனென்பது. எனவே, பெற்றொல்லப்பட்ட குறை எய்தாதோ வெனின், எய்தாது. குறவாக இவனறி யாமையே இவனுரிமை இது வெனவும் இவன் யானையுங் குதிரையும் இவையெனவும் பற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று வீகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்பவென்பது. அவ்வகையே குறவாகலான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப்பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது. இவன் முன்னே தன்னுரிமையாவீது அறிந்தவாறென்றையெனின், தலைமகள் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்தமும் உள் பட்டித் தலைமகள் மாட்டுப் போதருமிடத்து, அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாமுந் தண்ணுமையும் முழவும் இரம்புப. இயம்மினவிடத்து இஃதென்றையென்னும்; என்றக்கால் அது நின் உரிமையன்றோவென்ப. என்றார்க்கு அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னெயென்னும், என்றவிடத்து நின்குறவர்களான் நினக்குரிமையாக் வகுக்கப்பட்டாரென்ப. ஆயின் நான் குறவர் பணி மாறு

கொள்ளலாகாதென்பதனால் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்றானை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப வென்பது. இது பரத்தையிற்பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதேயெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டுக, ஆள்வினைமுதி உடைமையான்; இஃது எற்றிற்கோ வேண்டியதெனின், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய் அவ்விற்பத்தனமையை வெளிப்படுப்பன அவையெனக்கொள்க. மென்கவையெனில் நடந்தா னோர் ஆசிரியனாகலான் இப்பிரிவு வேண்டினுனென்பது. அஃதேயெனின் கா தற்பரத்தை எல்லார்க்கும உரியனென்றாகாதே சூத்திரஞ் செய்தற்பாலது, உரித்தென்று அஃறிணையாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிறகோவெனின், பிரிவுதிகாரம் வாரா நின்றமையாற் பிரிவும் உரித்தென்று சொல்லப்பட்டது. பரத்தையர்மாட்டுப் பிரிபும பிரிவின்கட் செப்புள்:

தோழ்கூறல்.

மைவா நிரும்பொழில் வல்லததுத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த நெய்வா யயினெடு மாறன்றென் னுடன்ன றேரிழையா யிவ்வாய் வருவாநங் காதல ரென்னவுற் றேற்கெதிரோ செவ்வாய் துடிப்பக் கருங்கண் சிவந்தன சேயிழைக்கே. (உ௭௭)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழியை வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாளென்பது. என்னும் வாயின் மறுத்தாளோ வெனின், எம்பெருமானது நிலை சொல்லுற்றேற்கு, எனது குறிப்பறிந்து இத்தன்மையினாள், இதற்குந் தக்கதறிந்து செய்யென்று வாயின்மறுத்தாளென்பது.

இனிப் பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப் புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்னின்று நீங்கியதிற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புல்குதரைத்தல்.

சென்றே யொழிக வயலணி பூரணு தினனத்தாத
கன்றே யமையுங்கல் வேண்டரபல் பாண்டுகுறுத்தவரை
வென்றே விழிஞுகொண் டான்கடன் ஞால மீகவகலி .
தன்றே யடியே னடிவலங் கொள்ள வருளுகவே. (௨௭௮)

மற்றும் வாயில்பெறுது பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகன் மகளை வாயிலாகக் கொண்டு புக்காணைக் கண்டு பொறுமை நீங்கவேண்டித் தோழி பொலிபதற்குச் செய்யுள்:

பொருமை நீகாத் தோழி பொலியு

இழுது நிணுதின் றிருஞ்சிறைத் தெய்வனை ரிண்குருது
கழுது படியகாண் டான்கண்ணி மன்னமின் னேனரிடை
யழுது சுலந்தென்ற வயலைப் பாரொடுந் வாய்மையாற்
றொழுது வழிபடற் பாலே யினப் படுணை னேனறவே (௨௭௯)

வாரார் சிறுடசை பூண்டு மண்கொ சுகந்ததுத் தலைத
பேரான் சுவலி விருட்டவர தாஷ்பக்யப் பெண்ணபடுந்
நேரா வுலர் கொடுகசை, தோடம உடையன்கொடு
பாரார் புசுழ்மன்னன் தென்னுன னுடன்ன பல்வளையே. (௨௮௦)

இது மேலதனோடு ஒக்கும் பொருட்டு. மகன்வாயிலாகப் புக்கவிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது குறிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலையவாயினாளென்றும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தவலல ஆறியது தோழிகுறல்.

மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட விழுகுத்து வென்றவென்ற
புடைமணி டானையி ஞன்கன்னி டன்னாள் பொருகயற்கண்.

ஊட்டமணி யானொடு நீவர ஆடற் சிவப்பொழிந்து
மட்டமணி நீலத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்க்தனவே. (௨௮௧)

பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகன் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து
தலைமகளைப் பொறுமைநீக்கத் தலைமகள் பொறுமைநீங்கு
வாள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

புனலாட்டிய வீரம் புலர்த்தி வருகென்றல்.

பங்கயப் பூபுன ஞாடன் பராங்குசன் பாழியொன்றார்
மங்கையர் கல்லலகன டான் மணி நீரவையை வார்துறைவா
வெங்கையைத் தபபுன லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து
மங்கை சிற் சிறடி தீண்டச்செய மீசெய்யு மாறருளே. (௨௮௨)

ஓட்டை என்சொல்லியவாழேவெனின், நீர் நெருநல்
உற்று துங்காதலினைப் புனலாட்டிய சரம புலர்த்திவந்து
எமக்குச் செய்யும் ஆரான் செய்யீரென்றாளென்பது. (௭)

சக. பிரிவி னீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்
குரிய தன்றே யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பதென்னுதலிழ்வேவெனின், தலைமகன் பிரிந்துறை
யும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: 'பிரிவின் நீட்டம்—பிரிவினது நெ
டுங்காலைச் செலவி; நிலம்பெயர்ந்து உறைவேர்க்கு—இடத்
தின் நீங்கி நாடிடையிட்டிடுங் காடிடையிட்டிடு உறைவேர்க்கு;
கு; உரியது அன்றே யாண்டுவரையறுத்தல்—உரித்தன்று
யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதறைப் போந்தபொருள் யாதோவெனின், நாளுந்
திங்களும் இருதுவும் வரையறுத்துப் பிரியுமென்பது.
இன்ன நாளுள் வருதும் இன்ன திங்களுள் வருதும் இன்ன
இருதுள் வருதுமென்று சொல்லிப் பிரியுமென்பது.' நாட்

சூழித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்திவிட்ட
தோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கேளே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குக் கேடிநிங்க
ணளே சூழித்துப் பிரியலுற் றார்மர் தீயவிழி
யாளோ கனலுங்கொல் யானைசெவ கொலர் கேசரிதன்
வாளே புரையுந் தடங்கண்ணி யென்றே வலிக்கின்றதே. (உரு. 4)

திங்கள் சூழித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட.
தலைமகள்; வேறுபட்ட, ஆற்றுகின்ற கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

வீரந்தார் கருமென் குழன் வளை மருங்கு மென்றகன்ற
வீரந்தா ரவரின்று காணபர்கொல் லோலிக லெகருகிச
சேரந்தார் புறங்கண்டு செல்லத் தன்றுதிண் டேர் மறிததுப்
டேரந்தான் றனது குலமுத வாய பிலைகொழுந்தே. (உரு. 5)

என்பது என் றொலிநிறு? றொனின் யான் ஆற்றே
றையன் ற. *வேறுபடுகின்றது, அவர் நடுந் திங்களது வரவு
கிண்டு தாமெடுத்ததுக் கொண்டபொருள் முடியாது பெயர்வர்
கொல்லோவென வேறுபடுகின்ற னென்றொன்பது.

இனிக் காரென்னும இரதுத் சூழித்துப் பிரிந்தான்
தலைமகள்; பிரிப்பு, பருவவரவிடக் கண்டு வேறுபட்டாள்
தலைமகள்; வேறுபட்ட, ஆற்றுகின்ற கவன்ற தோழிக்கு
ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தொழித்தாா சிறைவண் டறைகுழ வாயகங்கை சூழ்சடைமெல்
இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே

* 'கவல்கின்றது' என்பதும் பாடம்.

† 'ஆற்றேறையது என்ற னென்பது' எனவும் பாடம் உண்டு.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
வட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கேடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வான்
கழித்தான் குமரிநன் னீர்கொண் டெழுந்த கணமுனிலே. (௨௨௫)

உனங்கொண்டு வாடின்று நட்பாற் றெதிர்நதா ருதிர்வென்னங்
குனங்கொண்டு *கோப்பித்த கோனெடுமாநன்கை போலுங்கொண்
கனங்கொண்டு கார்செய்த காலேக் களவின் கவைமுகத்த [டல்
வினங்கன டகம்விட நாகத்தி னுவொககு மீர்ப்புறவே. (௨௨௬)

ஏனவே என்கொல்லி னொவெனின், யான் ஆற்றேனா
யன்று வேறுபுகின்றது; 'அவர் குறித்த பருவம் வந்தது
கண்டு, தா பெடுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்
வா மகாலல்லா எனமுடிந்தனையதென்ற ளென்பது.

பனியெனலும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய,
அப்பருவ வரவின்சுண் தலைமகன் ஆற்றாளா மெனக் கவன்ற
தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தோழி மறைச்சு.

சுரலும் வா.வண டலமபச் சொரிமதம் வாய்ப்புகள்
தழலும் கயிற்றா கேசா தென்புன ஞடையான்
கழலும் வரிவீர ளாக்கவ ின்று சனலுந் தெநீத்
தழலும் குயிர்நது மொட்படப் போர்க்கின்ற தாழ்பனியே (௨௨௭)

தனியார் தகைலம் வாட்டும்கொ ளாற்றுக குடிதனது [லைக
குனியார் சிலையெய்றி ஞல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
கனியார் களவி னகமுட ிதிர்முடிதட கோப்பனபோற்
பனியார் சிதர்துளி மேற்கொண்டு கிற்கும் பருவங்களே. (௨௨௮)

இளவேனிலென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன்
பிரிந்த விடத்து, அப்பருவவரவின்சுண் தலைமகன் ஆற்
றாளா மெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* 'கோப்பித்த' என்பதும் பாடம்.

தோழி கவன்றுரைத்தல்.

வானலங் கொண்டகை யான்மன்னன் மாதன்றன் மார்தையன்ன
டர்னலந் தேயப் பனியோ கழிந்தது தண்குவனேத்
தேனலம் பேரது வளாய்வந்து தண்டென்ற நீவிரியும்
வேனலங் காலமெவ் வரறு கழியுங்கொன் மெல்லியற்கே. (உஅக)

வேனிற் ப்ருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரியத்
தலைமகள் வேறுபட, ஆற்றாளாயினானெனக் கவன்ற தோ
ழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

ஆற்றளெனக் கவன்ற தோழிச்சுரைத்தல்

மெல்லிய லாடகவகை மெல்லைய ராய்வி ளுபதுவென்ற
மல்லிய றேணைன்னன் செனனி சலாவின் வார்சடையோன்
வில்லிடல் காணை சுட்டவெ ழ்சுசுடர் விண்டவன்மேற்
செல்லிய பாரிதத போன்றன பண்டியின் தோமலவே. (உஉக)

எங்கனம் ஆற்றுவலென்பது பாச் சொல்லினானோ
வெனின், இவ்வேனிலது வா வின் கண்கா மேல் இவ்வகையே
வெய்யவாகி விரியா தின்று பின்மால் அவற்றி மீவ்வகை
வெம்மையைச் செய்யுன்றே? செய்தகிடத்துத் தாமெடுத்
துக்கொண்ட பொருள்முடிபாறு பின்வாகெல்லாவென
ஆற்றேனாகின்றன் என்றனென்பது, இவ்ருத்திரந தவளைப்
பாய்ச்சல்; *வேந்தற்குற்றுதி* (இறையனா-உசு) என்னுஞ்
சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்தென்பது. (அ)

சஉ. பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பதென்னுதலிறறேவெனின், பரத்தையிற் பிரியும்பிரிவு
காடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் நீங்கி உறைதல் இல்லை
யென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* “காதற்பரத்தை மெல்லார்க்கு முரிந்தே” என்னுஞ் சூத்
திரத்தோடு நோக்குடைத் தன்மு” என்பதும் பாடம்.

‘மேற் சூத்திரத்திற் பிரியுங்காலத்து நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரிதல்போ லில்லை யென்றவாறு.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே—பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; நிலத்திரிபு இன்றே—இடத்திரி பின்று என்றவாறு.

எனவே, ஓநூரதென்பதாலும் ஓரிடத்தெனபதாலும் உணர்த்தப்பட்டதாம். இனி ஒரு திறத்தார் தன்னிடத் தென்பது சொல்லுதல் பொருந்தாது; “மான்றேர் மாமணி கறங்கக் கடைகழிந்து” எனவும் “வருகதில் லம்ம வெஞ் சேரி சேர” எனவும் இவை எல்லாஞ் சான்றோர் செய்யுளும் உண்மையின். இந்நிலத்து நீங்காதெனவே ஓநூர தென்பது பெறப்பட்டது. பட்டமையால் தன்னிடத்ததாக வும் பெறுந், தன்னிடத்து நீங்கிச் சேரிபதாகவும் பெறு மென்பது. இனி ஓரிடத்தென்பதானத் தலைமகன் இடம் பெரிதாகலான் தலைமகனாது இடமும் பரத்தையர் சேரியும் வேறாய் நீங்கி இருக்கும், அகனுள்ளே செய்குன்றமும் நந் தனவனமும் வாவியும் விளையாடிடமும் எல்லாம் உடைத்தா யிருக்குமென்பது. (௬)

௪௩. பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி

பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளு

நீத்தகன் றுறைத லறத்தா றன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த இடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத்துத், தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுக்குமென்பது உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவேன் மனைவி—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மனைவி; பூப்பின் புறப்பாடுந் நாளும்—கிழத்தி பூப்புப் புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும்; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே—நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீபாறும் அகலாதும் உறைதல் அறநெறியென்றவாறும். என்பது சொற்கேட்கும் வழியுங் கூடியும் உறைகவென்றவாறும். இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான் மைய தென்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகன்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று. நொன்றத் தலைமகன் உணரும். எங்ஙனமென நமோவெனின் வாயில்கள் உணர்த் தவே உணருமென்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின், தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; தலைமகன் வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம்; ஆகலான் அவர்களால் உணருமென்பது. அல்லது உந் தலைமகன் நமரன்றே தலைமகற்கு நாளானும் படிமங்கலத் தொடு செல்வார், அற்றைநாளற் செங்கோலத்தொடு செல்ல உணருமென்பாருமுள். இனி ஒருதிறத்தார் பூப்பு நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்புப்பாலிகையுட் செப்புவும் நீருங்கொண்டு தலைமகனை வலங்கொண்டு பூவும் நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்துபோக உணரும் என்பாருமுள். இது மேலாயினிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவார். நல்லது அறிந்துகொள்க. இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

செஞ்சிற் குரைத்தல்.

* மஞ்சா சிரும்பொழில் வல்லத்து வாண்டின்னர் போரழித்த
வஞ்சா வடுகளி பாணையி ஞானகன் ஞாலமன்ன
பஞ்சா ரகல்கு வாடன்மை சொல்லும் பணைமுலைமேற்
செஞ்சாந் தணிந்துவந் தான்செய்த கோலத்தின் சேயிழையே.

இவ்வகைபாற் பூப்புணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் வாயில்
களோடுஞ் சென்று தலைமகளிடத்தானாய் முநநாளுஞ் சொற்
கேட்கும்வழி உறைவானாவது. உறைந்தபின்னை ஒன்பது
நாளாக் கூடி உறைவானாவது. முநநாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி
உறைதற்குக் காரணம் என்னையெனின், தலைமகன் பரந்தை
யர் மாட்டானாக முன்னிந்த பொருமை உண்டென்று எய்
தும். முநநாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும்.
நீங்கியபின்னைக் கூடும். ஆகவே ஈருநின்றது பாட்சிமைப்
படும். அதுதோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனான் அறமெனப்
பட்டது. அல்லா விடில் தலைமகன்மாட்டு ஓர் பொருமை
தோன்றும், பரிதவையாபாட்டு நீன்று வந்தானென; அப்
பொருமை ஒரு வேகுளியைத் தோற்றுவிக்கும்; அங்வே
குளி பெரியதோர் வெம்மையைச் செய்கிக்கும், அங்வேப்
பத்தினும் கருமாட்சிப்படாதாம்; பட்டாதாமாகவே அறத்தின்
வழுவாமென்பது. அதனான் முநநாளுஞ் சொற்கேட்கும்
வழி உறையல் வேண்டுமென்பது. பூப்புப் புறப்பட்ட முநநா
ளும் உள்ளிட்ட பன்னிருநாளு மென்பது துணிவு என்
னார்க்கு முநநாளுங் கூடி உறையப்படுங் குற்றமென்றோ
எனின், பூப்புப் புறப்பட்டனான்று நின்ற கரு வயிற்றில்
அழியும், இரண்டாம் நாள் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்,

‘மஞ்சா சிரும்பொழில் வடிவமன்ன ரேத்தான் மாணை
வேன்ற’ என்பதும் பாடும்.

மூன்றாம் நாள் சின்ற கருக் குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினுள்
கிருவின்றும்; அதனற் கூடப்படாதென்பது.

“பூப்புமுதன் முங்காட் புணரார் புணரின்
யாப்புறு மரபின் ஐயரு மறாரும்
யாத்த கரண மழியு மென்ப.”

எனப்பிறநம் ஒதினாராகலான் அமையாதென்பது. (௧௭)

சச.

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பர்த்தையின் மறுத்தந்
தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே:

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், மேலேர்கூத்திரத்திற்கு
உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன்—பரத்தை
யர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன்; பூப்பு
நிகழ்ந்ததுமுதன் முன்றுநாளும் வந்து சொற்கேட்கும்வழி
உறைவானாயின், தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோனெனப்
படான். கற்பென்பது பூப்பு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்
தன்றிக் களவுக்காலத்து நிகழாமை நோக்கிப் பூப்பினையுங்
கற்பென்று சொல்லினொரென்பது. பரத்தையின் மறுத்
தந்து—அம்முன்று நாளும் கழித்திப் பரத்தையர் சேரி
நின்று நீங்கி வருவது; அப்பொருட் படுப்பினும்—அறத்
தாறுபடுப்பினும்; அறத்தாறு படுத்த லென்பது தலைமகனை
வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துக் கொண்டிடுக்குத் தலைமக
னொடு புணர்தல். வரைநிலை இன்றே—குற்றமெனப்படாது
அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

* ‘முனிவரும்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘அம் முன்றுநாளும் கழிந்த பரத்தையருண்ணின்று நீங்கி
வருதல்’ என்பதும் பாடம்.

‘ தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச்
செய்யுள்:

சிவப்பாற்றுவித்தல்.

பொன்னூர் டனலணி யூரன்வந் துன்னிற் புறங்கடையா
னென்ன வளவிற் சிவந்தான் சிவந்து மியல்வதன்றா
வன்னா யெனச்சிவப் பாற்றினள வல்லத் தரசவீதத்
மினனா ரயின்மன்னன் றென்டன னுடன்ன மெல்லியலே. (உகஉ)

சூ. புகழுங் கொடுமையுங் கிழவோன் மேன.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகற் குரியதோர்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும், கொடுமையும்—புகழென்
பது, தக்கானெனப்படுதல்; கொடுமையென்பது, தகானெ
னப்படுதல்; கிழவோன் மேன—அவை இரண்டு தலைமகன்
கண்ண என்றவாறு.

எனவே இத்தன்மைத்துத் தலைமகன் ஒழுகலாரும்.
அஃதொமாறு தலைமகன்மாட்டு உறைநதக்கால் தக்கா
னெனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைநதக்கால் தகா
னெனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவதெனின் வாயில்
களானெனக் கொள்க. அவர் புகழுடைய நென்பதற்குச்
செய்யுள்:

தக்கானென்றல்.

‘ கோடிய நீன்புருவத்து மடந்தை கொழும்பிணத்தோள்
வாடிய வாட்ட முணர்ந்து மனையிடை வந்தமையா
வாடியல் யானை யரிதே சரிதெவ்வர் போலகன்று
கிழிய காதலர் தாமே பெரியரிந் னீனிலத்தே. (உகஉ).

இனி அவர் தகாநென்றதற்குச் செய்யுள்:

தகாளென்றல்.

விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத சவியவென் வேல்வலங்கைக்
கொண்டுறை நீக்கிய கொண்வையை நாடன்ன கோல்லளையில்
வண்டுறை கோதை வருந்தல் லாரில்லில் வைஞ்சலாற்
றண்டுறை சூழ்வய லூரன பெரிது தகவிலனே. (௨௩௫)

௧௬. கொடுமை யில்லைக் கிழவி மெற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றே வெனின், தலைமகனது பெருமை
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் கொடுமை இல்லை—தக்காளென்ப
படுதல்லது தகாளென்பபடுதல் இல்லை; கிழவி மெற்றே—
தலைமகன்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு.
என்றதன் கருத்துத் தலைமகள் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த
காலத்தே தக்காளாய் பரததைபா மாட்டுசென்றுஉறைந்
த காலத்துத் தகாளாங்கொல்லாவெனின், ஆகாளென்ற
வாறு. அதற்குச் செய்யுள்.

சவலிசிறப் புரைத்தல்.

கிரந்தாந் கெதிரந்தா மவியநெல் வேலிததன் லீள்கிலைவாய்ச்
சரந்தான் றுரந்துவென் றுன்றமிழ் நாடனை தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுன லூரன்ரன் பண்பின்மை யெங்கிலையுங்
கரந்தான் கடவிட மெல்லாடு புகழ்தருங் கற்பினளே. (௨௩௬)

தலைமகன் பரத்தையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற்
புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமைகண்டு தன் விறவிக்குச்
சொல்லியது. (௨௩௭)

௧௭. கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்துப் புரைவ தன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகள் திறத்து இன்ன தோர் குணமுண் டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற் புகழ்தல்—தலைமகன் முன்னர்த் தலைமகள் தன்னைப் புகழ்தல்; புலவிக் காலத்துப்புரைவது அன்றே—புலவிக் காலத்தன்றே அஃதுரித்தாவது அல்லாக்காலத்துத் தக்கதன்று என்றவாறு.

எனவே தலைமகள் எவ்விடத்துந் தன்னைப் புகழப் பெறுமென்பது. எனவே தலைமகளது பெருமைபெற்றும். இனிக் கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுமெனவே பரத்தை தற்புகழப் பெறுமென்பது பெற்றும். இவ்வாறு பரத்தை தற் புகழ்தற்குச் செய்யுள்:

பரத்தை தற்புகழ்தல்

வெஞ்சுடர் ழுகக்கு நெருஞ்சியி ழூனை வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முன்னை யென்பாற் றிரியலனே
வெஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம் ஞாட்டுடைநதார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல வுடைகவென் சங்கங்கனே.

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க.

(கசு)

சுஅ. நாடு முரு மில்லுஞ் சுட்டித்

தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந் தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவி நிமித்தமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி—நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக்கருதி; தன்வயிற் கிளப் பிற் புலவிப் பொருட்டே—தன்கட் சொல்லிழற் புலவிப் பொருட்டாம் என்றவாறு.

தான் உறையும் நாட்டையுந் தன் ஊரையுந் தான்
பிறந்த குடியையுந் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளா
கற்க; இவ்வாறு சொல்லியங்கால் இது புலவிப் பொருட்
டாமென்றவாறு. அஃகாடாறு, எந் நாடு இறப்பவுஞ்
சிறியாராலே வாழப்படுவதெனவுங்,

“குறுப்புந் திருக்கை நாநதல் மண்து
சிறுகூழ் வல்கிளி சில்வரை மிற்றே
யநாட் டுள்ள மெம்மு ராமே
புல்வாய் வலககொல் லேசிகரீ பற்றி
வளநனி குறைந்த வாரித தனறே
அவ்வு ருள்ளும் பிரந்த வில்வ
கல்லாச் சிறியோ ருள்ள மனறே.”

எனவுஞ் சொல்லுதல். அன்னசிறியோரொழுக்கம் துமக்
துத் தகாதன்றே? அல்லது உம் எம்பெருமாத்கெனின்
இறப்பவும் பொருந்தன்மையவன்றே? அந்நீர்மையர்க்கு
இவ்வாறு தலையளி பொறுதன் றென்ப சொல்லுதல். இவ்
வாறு சொல்லியவிடத்துத் தலைமகன்மாட்டுப் புலவியே
கொள்ளக் கருதிச் சொன்னா டென்பது. அதற்குச்
செய்யுள்:

தயலவி தற்புகழ்த்தல்.

வெறிதரு பூததார் விசாரிதன் வேலைமுந நீர்வரைப்பி
னெறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுள் னேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெம தில்லஞ் சிறிதெமக்கே
பெறிபுன லூரவெவ்வாறு மமையுளின் னின்னருளே. (உகஎ)

அவன்வயிற்கிளப்பின் வரைவிற்பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வாறு சொல்லின்
வரைவிற்பொருட்டா மென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

‘இதன்பொருள்: அவன் வயின் கிளப்பின்—நாடும் ஊரும் இல்லுஞ் சட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின்; வரைவிற்பொருட்டே—வரைதலென்பது நீக்கிநிறுத்தற் பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதனை நீக்கிநிறுத்தலோவெனின், புலவியை நீக்கி நிறுத்தல். அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற் சூத்திரத் திற் புலவியென்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலானென்பது. பரத்தையை மறுத்தந்து வாயிலாற் புக்க தலைமகனை ஏற்று எதிர்கொண்டு வழிபட்டாள் பின்னைக் காரணத்தினீங்கிய பொருமை காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்றத் தலைமகனை ஒன்றின் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல், எம்பெருமான் நீர் பெரிதாய் நாட்டிற் பெரிதுமிக்க ஊரிற் *பெரிது மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினிர்க்குத் தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி எனச் சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவிக் குவான் சொல்லிற்றாகவென்பது. அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பெரியீர்க் கிது தகாதென்றல்.

வரியவன் டார்தொங்கன் மான்டேர்வரோதயன்வல்லத்தொன்றார் கரியவை வேல்கொண்ட காவலன் காக்குங் கடவிடம்போற் பெரியான் னாட்டுப் பெரியால் லூரிற் பெரியவில்லிற் சூரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றகொ லிவ்வா ரெழுருவதே. (௨௧௮)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவிழ்க்காடாகக் கிடந்த தென்று களவினுள் வரைவின் பொருட்டாக என்பாரு முளர். அது பொருத்தமன்று. என்னை? ‘வரைதல்வேட்கைப் பொருள்’ (இறையனார்-௩௦.) என்ற சூத்திரத்துள் ‘அன்னமா பிற்பிறவுந் தொகைஇ’ என்றவழி அடங்கும். அல்லது உங், கற்பினுட் களவுகொணர்ந்துரைத்தல் பொருந்தாது. (௧௯)

* ‘பெரிதுமிக்க இல்லத்தில்’ என்பதும் பாடம்.

100. உணர்ப்புவயின் வாரா ஊட ரோன்றிற் புலத்த ருனே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகட்கே உரிபதோர் இலக்கணம் ஓரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன் றின்—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு வெளிப்படின்; புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்—புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று; அவை இந்நேரத்துக் கண் தலைமகற்கும் உரித்தென்றவாறு. தலைமகள் மாட்டு ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்றுவகையுள் தோன்றும், செய்தான்கொல்லோவெனவுஞ் செய்யாநின்றான்கொல்லோ வெனவுஞ் செய்வான்கொல்லோவெனவும். அவற்றுட் செய் தான்கொல்லோவெனப் பிறத்தலென்பது, பரத்தையைத் தேரேற்றினான், பூச்சுட்டினான், அவளோடு ஆடினான்கொல் லோ, பிரிந்தான்கொல்லோ வெனப்பிறப்பது. இச் செய்தா னென்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபுபற்றிநிகழ்வது. இனிச் செய்வான் கொல்லோ வென்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங் கொல்லோவென நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே தான்கிழந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற் றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்து வேனோவெனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர் கிறிது சொல்லவும் மீண்டு நிலையுடைத்து. இனி எதிர் காலத்தே நிகழ்வது மீண்டு நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக் கரு

துதல் பொருந்தாது. என்னை? யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி இறந்த காலக் துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்ததுண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலான் அஃது உணர்த்துதற்கு இடமன்று, அது செய்திலேனென்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலானென்பது. இனி மறுப்பானாகிற் செய்தனமேலுஞ் செம்பூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமை யுடைத்தாம். அதனு லஃது உணர்த்துதற்கு இடனன்றாயிற்றென்பது அங்ங்லுடல் தோன்றமெனின் என்றவாறு.

எனவே, எந்நிரத்துக்கண்ணே தோன்றுவதெனிற் செல்லுநர் பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்ததோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத் தோழிபுக்குப் பல காரணமுங் காட்டினான்; காட்டுவாள் நாம் இல்லிருந்து இறைவழிபட்டு மக்களை வளர்த்து விருந்து புறந்தருவதல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும் புலவியுந் துணியுங் கொள்ளற்பாலமல்லம், அல்லது உம் வண்டோரனையர் ஆடவர் பூவோரனையர் மகளிரென்பது; என்னை? *வண்டுகள் தாதுதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதேமென்றோ, எல்லா மலரும் ஊதும்; இனிப் பூவாயினக்கால் எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவும் ஊதினீரென்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல்லாப் பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையாக ஆடைமையான், அத்தன்மை அறிவான்; போம்பொழுது புறந்தொழுது வரும்பொழுது எதிர்ந்தொழுது ஏற்றுக் கொண்டு வழிபடுதெல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்; மலைத்து இப்பெற்றிய மாதல் தலைமையன்று; அல்லது உம்

* வேரூர் எட்டுப்பிரதிநோக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமாள்
வருத்தி என்செய்துமென்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது
பொருள்போலக்காட்டுமென்று இங்ஙனஞ் சொல்ல, அஃ
தொக்கும்பிறவென்று அப்பொழுததத்துச் சிவப்பு நீங்கிப்
புகுதுகவென்றாள். என, அவன் புத்தான். புத்தூப் பள்ளி
யிடத்தாகூக, உள்ளடைத்தாகிய சிவப்புத்தோன்று மென்
பது; தோன்றக்கண்சிவந்து நதல்வெறுமட்டுக் காட்டினான்;
காட்டப் பெரிதும் ஆற்றாநாடு; ஆற்றத்தன்மைபனை
யாய் இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்ததனைப் பற்றிப் புலந்து சொல்
லும். என்னை? மேலைக்காலத்து நாம் ஆற்றநாடு, தான்
ஆற்றாளாய் நாம் ஆற்ற ஆற்றிய இடம் இவ்வாறு, இந்
தையினாங்கு நாம் ஆற்றாமற்பது அபிமானமாய் இவ்வாறு
மை * என்னைபாற்றியதாயால் இவ்வாறு, இவ்வாறு
அவன்மேல்விதார் தெய்வம், ஆற்றியதாய், ஆற்றிய,
நெஞ்சே நினது மடமையால் அவன் யாதாகியாளென
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தயவுமகன் நெஞ் டுற் குரைத்தல்.

இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவ னில்லமெனப் !
புல்லென்று வாடிப் புலப்பெனஞ் சேமக் கியார்ப்பொருந்தார்
வில்லென்று சேர்பொறி வானவன் வட விழிஞ்கொண்ட
கொல்லென்று வாட்பிடை யான்மயிற் றாடன்ன கோவ்வியே.
அரையணங் குநதுகி லாளல்ல ளாற்றுக் குடியில்வென்ற
வரையணங் குந்தமிழ் வேந்த னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரையணங் கோவல்லை யோவென்ன யான்மம்ம ரெய்தவுண்
ணிரையணங் கும்பனி நீர்கொள்ள நின்றவிந் தேரியுயே. (௩௦௦)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது கேட்ட தலைமகள், மேலுள் யான் செய்த குற்றேவல் இன்று

* 'எண்ணுற்றிலாமை' என்பதும் பாடம்.

உட்கொள்வானாயிற்று என் கண்ணிற் பேரருளிணுன்றே,
இவ்வகைப் பேரருளிணுந்திற்று இவ்வகை சிவத்தறகா
தென்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (கவி)

உக. நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயிற் [யார்.
திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரை
என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்
துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்
றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன்
மருங்கின்—நிலம்பெயர்ந்து உறையுமென்பது உள்ளத்துக்
கண் நிலைபெற்றவிடத்து; களவுறை கிளவி தோன்றுவது
ஆயின்—களவுகாலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள் மாட்டுத்
தோன்றுமெயெனின்; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்
கும் வரையார்—திணைநிலையைப்பெயர்ந்துகொள்ளுங் கோள்
தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகளை எய்திக் கற்புக்காலத்து ஒழுகா
நின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்குப் பிரிதும் என்ற
தென்பது. நட்பாரை யாக்கலுஞ் சென்றாரைச் சிதைத்த
லும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற்
குறைபாடு நீக்கற் பொருட்குப் பிரிதுமென்ற நெஞ்சிற்குத்,
தலைமகன் நாம் பொருட்குப்பிரிய இவள் ஆற்றுமேற் பிரி
தும், ஆற்றாளாயின் ஒழிதுமென்று நெஞ்சினோடு ஒருப்
பட்டுத் தலைமகளுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாய்
பெரியதோர் அருளிச் செய்கை செய்தான்; செய்யத்
தலைமகள் எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச் செய்கை

செய்தான்மன், இவைபண்டையபோலாது, பெரிதும் இழு
மத்தக்கன்போலக் காட்டின, பிரியக்கருதினான் கவடு
போலும், மற்று நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்
என்று சொல்லுஞ்சொற் பொய்ப்படாதாம், பொய்யென்னு
மொழுக்கங் குறைபாடாமது பிற வெனின் என்று ஆற்றா
ளாயினான். அவ்வாற்றாத்தன்மை தலைமகற்குப் புலனாயிற்
றுகலான், இவள் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாள்யி
னான், பிரியின் இறநதுபடு மென்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச்
சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

நெஞ்சிற் குறைத்தல்.

தளியுந் துறந்தவெங் கானஞ் செலவின்று சொல்லுதுமே
லொளியுந் திருதுதல் வாடியுய் யானகொ லுசிதனென்ற
தெளியுந் சுடரொளி வாண்மன்னன் செவகோ லெனசகிந்த
வனியும் பொழுதுநெஞ் சேகைய நின்றவிவ் வாயிதழையே. (௩௦௧)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கிய
தற்குச் செய்யுள் :

செலவழங்கல்.

மையார் தடங்கண் வரும்பனி சேர வருந்தினின்றிந்
நெய்யார் குழலா ளினைய நறையாற்று நின்றவென்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செங்கோற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
வெய்யான் பகையென ரீவகுது நோநெஞ்சம் வெஞ்சுரமே. (௩௦௨)

செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோ
லருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுநெஞ் சேயவடன்
பெருமா மழைக்கண்ணு ரித்திலந் தந்தன பேதுறவே. (௩௦௩)

இவ்வாறு நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கும்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே
புறம்பிய் சுணங்கி னம்பகட் டினமுனைப்
பெருந்தோ ணுணுகிய துகப்பிற்
கல்கெழு கானவர் நல்குறமதனே” (குறள் - ௭௧.)

இவ்வாறுநினைந்து பாலைநிலத்தானையினான் செலவழுங்கி மருதநிலத்தா னையினுனனக்கொள்க. இது 'திணைநிலைப் பெயர்க்கோள்' கிழவற்கு உண்டாயினவாறு. பிரிவினவேண்டாதாள் தலைமகளாயினுந் தலைமகனும் வேண்டாதானாக லின் இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும் 'நிலம்பெயர்நது உறையும் நிலையின் மருங்கின்' என்பது உடன்கொன்றி போவேனெனத் தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றாடத்தென்றவாறு.

'களவுறை கிளவி' என்பது களவுறைந்த காலத்திற்கு உரியபோல், அறத்தொடுநிலை யென்றவாறு. 'தோன்றுவதாயின்' என்பது தலைமகன்மேல் தோன்றுதல் தோன்றுமே யெனின் என்றவாறு. 'நிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையா' என்பது பாலைநிலத்தானையினான் மருதநிலத்தா னையினுனென்பது. கிழவற்கு வரையாரென்ற உம்பை யாற் கிழத்திக்கும் வரையாரெனக் கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டி பாலைநிலத்தாளாயினாள், இவள் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினுனெனக் கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத்துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

“பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்ந்துடன் போகினு

மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.”

என்றாராகலின்.

(கஅ)

உ. நிலம்பெயர்ந் துறையு மெல்லாப் பிரிவு
மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்
கழிந்துசேட் படுஉ மியற்கைய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் கற்புக்கலைத் துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நிலம்பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப் பிரிவும்—பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த எல்லாப் பிரிவும்; ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும்—தலைமகளுந் தோழியும் அறியவும் அறியாமையும்; கழிந்து சேட்பதும் இயற்கைய என்பு—தாடிடையிட்டுமீ நாடிடையிட்டுமீ அகன்று உறைதற்றன்மையவென்று சொல்லுவார்களவர் என்றவாறு. எனவே,

‘ஒதல் காவல் பகைதணி வ்வேயே

வேந்தற் குற்றுழிப் பொருட்பின்’* (இளம்புற - ௩௩.)

* என இவற்றிற்குப் பிரிகின்றவன் தலைமகன், தோழியும் அறியச் சொல்லிப் பிரிதலுள் உடையன், தோழியும் பிரியவும் உடையன், இரண்டு மூன்று மூன்று மூன்று அறியாமையிற்றிதல் பொருத்தவன். உறுதியுள் ஒருவது யான் இன்னதோர் இடத்து இன்னதோர் கருமம் முடித்து வருவேனென அவனை உடன்படுவதென்று பிரிவதே தக்கது. அல்லது அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து இவ்வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னென்கொல்லோ, வெனவே கவல்பவாகலின் அஃது அறியாமையிற்றிதலென்பது. சிலநாள் இடையுடைத்தாக ஒருதிகாரம்படுத்து இங்ஙனம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலைமக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அதுமுடித்துவருந்துணையும் ஆற்றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினது பண்பென்னும். என ஒக்கும்பிற, தலைமகன் பிரிந்து பொருள் முடித்து மென்றக் கரீல் தலைமகளிர் ஆற்றராபவேயெனின், அவரது ஆள் வினையை இடையூறுசெய்தாராவார் பிற, அதனால் அவர் பிரிந்து பொருண்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதே தயக்காதே.

* இங்கிருந்து இரண்டு மூன்று பக்கங்கள் வரையில் ஓர் ஏட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

செய்யப்படுவதென்னும், என ஆற்றுவேனென்றான், இடை உடைத்தாலோவென்பதான். என்னை? சாதலுங்கெடுத்தலும் எல்லா உயிரும் அறியுமேயெனினுந் செத்தாலோ என்பதனாற் கலங்கார்மனன். அஃது இவட்குமாமென்பது இங்கனம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் நாளது கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சாந்தன்மையானென்பதனாற், பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமமென்று முற்படாது பிரிதலும் உடையனென்பது. அந்நாள் ஆற்றுவெனென்றாளன்றே, ஆற்றாளாதற்குக் காரணமில்லை, மேற்பொய்யாத்தன்மைய ளாகவினென்று முற்பட்டாற்றுவித்துத் தோழியை ஒம்படை செப்பிப் பிரியவும் பெறுமென்ற வாறு. அறியப் பிரிவதே வலியுடைத்து அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனையுடைய கிழத்தி சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

அறியாமைப் பிரிந்த தலமடவன யுடையாள் சொல்லியது.

செல்லா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்கரஞ் செல்லத்தன்க
னெல்லா னவனென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றிவையிரண்டுங்
கொல்லா ரயிற்படைக்கோனெடு மாறன் குளந்தைவென்ற
வில்லான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னை மெலிவிக்குமே. (௩௦௪)

“செல்லா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே

விடுவா னல்லனென் றவரிகழ்ந் தனரே

யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த

பூசனல்லார்க் கதுவி யாங்கெ

னல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே.” (குறுந் - ௪௩.)

என்றுதுஉங் கொள்க.

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரிவும் ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையுமென அம்மயாதே, எல்லாமென்றது எற்றிற்கோடுவெனின், களவுகாலத்தும் ஒரு பிரிவு சொல்லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறையது

பட்டபின்றை வரையாக்கிழவன் செட்டிடைகழிந்து பெர்
ருள் வயிற் பிரிவதென; ஆங்கும் அறியப் பிரியவும் அறியா
மற் பிரியவு மமைபுமென்றதற்குச் சொல்லப்பட்டதென்
பது. 'சேட்படும் இபற்கையது' என அமையாதே, 'கழிந்து'
என்றது எற்றிற்கோவெனின் கழிந்தபின்றைக் கழித்தே
பல்லது இடைச்சுரத்தே வின்றானும் அநிலத்தே வின்றா
னும் பெயர்தலில்லையென்பது. என்னை? சிற்றறிவினா
ரன்றே ஒரு கருமம். எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு,
முடியாது தவிர்வரென்பது.

“ஆடிய வெறியு மழுவகிய செலவு
நூலுங் காலையிலென மொழிப.”

என்றார் பிறரும்.

(௧௬)

௩௭. எல்லா வாயிலுங் கிழவோன் பிரிவயிற்
பல்லாற் றானும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பதென்னுத விற்றோவெனின், பிரிவிடை ஆற்றாளாய
தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுவதிக்குமா நுணர்த்துதல் நுத
லிற்று.

இதன்பொருள்: எல்லா வாயிலும்—தலைமகனும் விருந்
தும் ஒழிந்து எல்லாவாயில்களும்; தோழியும் பாப்பாணும்
பாணனும் பாடினியுமென இவர்கள்: கிழவோன்பிரிவயின்—
தலைமகன் நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் பிரியும் பிரி
வின்கண்; பல் ஆற்றானும் வன்புறை குறித்தன்று—பல
நெறியானும் ஆற்றுவதித்தலைக் கருதின என்றவாறு.

என்பது பருவங்கூறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவர
வின்கண் ஆற்றாளாயக்காற் பருவம் வர அனர்பாணிப்
பாரல்லர், ஆந்தார் வாராநின்றார் வருவரெனவும், இதனைப்

பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமெனக் கருதியேயெனில் அவராத் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று; என்னை? அவர்பொய்யுரை உரையாராகலான் யாந்தெளியே மெனவுங், காலங் காட்டியுந், சோகினஞ் சொல்லியும், யாழ் பண்ணியும், எல்லாத் திறத்தானுந் தலைமகளை ஆற்று விக்குமென்பது. இனித் தலைப கன்றன்னை அன்பிலன் கொடியெனவரும் இத்தொடராத் தனலெல்லாநு சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும். அவற்றிற் பருவவாசின்கண் ஆற்றுகான தலைமகளை ஆற்றுவித்தது நுப்படைத்துமொழிந்தது பருவமன் றென்றதற்குச் செயலு.

பருவமென்கண் பரிசுநீரல்

கடவுறு உலகமென வுலகென வுலகென வுலகென
டைபயன் உலகென வுலகென வுலகென வுலகென
திடாய் உலகென வுலகென வுலகென வுலகென
பிடாயு உலகென வுலகென வுலகென வுலகென (௩௦௫)

விடக்கொன்று வைவேல் விசாரிதன மற்றில் விலிடம்பேரய
நடக்கினத செவகோ லொருகுடை வேந்தனன் னூர்முனைபோற்
கடக்குன்றஞ் செனரங் கடதவர் டொடயால் ரையல் பொன்னே
மடக்கொனரை வாய்னைத் தாரென லெண்ணி மலர்ந்தனவே.

பூரித்த மென்முலை மாயனறு பூலகைத் போர்மலைநத
வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்விமேன்
மூரித் களிது முனிநதுகை யெற்ற முழங்குகொண்டன்
மாரிக்கு முல்லைன் வரபநக வேர் வருந்துவதே. (௩௦௬)

“நீரற வறந்த நிரம்பா நீரிடைத்
துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி ருருப்பி
னஞ்சுவரப் பனிக்கும் வெஞ்சுர மிறந்தோர்
தாம்வரத் தெளித்த பருவங் தாண்வர
விதுவோ வென்றிசின் மடந்தை மதியின்று

மறந்துகடன் முகந்த கருஞ்சூன் மாமழை
பொறுததல் செல்லா திறுதத வண்பெயல்
காரென் நயர்ந்த புள்ளமொடு தேர்வில
பிடவுவ கொன்றையுங் கோடலு
மடவ வாசலின் மலர்தன பலவே." (நற்றிணை - கக.)

இவை பிரிவிடைப் பாறையின் தலைமகளைத் தலை
மகளை இது பருவமன்று; என்ன? அவர் பொய்யுறையாராக
லான்; இதுவும் வம்பு, வயப்பின்ப பருவமென்று தம்மடமை
பாற் பிடவும் கோடலும் கொன்றையும் பவங்குப் பித்த
தனவென்று வற்புறுத்தலாம்.

வருவரென்று வருபுறுத்தல்.

மையார் தடவகண் மடவதை வருந்தற்க வாண்முனைமே
வெயயா ரயிலவா காண்ப டொழிந்த கெடுவகனதது
வெயயா மமரிடை வீழ்ச்செந் தூவிவெள வம்புகைதத
கையார்சிலைமன்ன கணனினைக் கொண்டகாழுமலை. (கூபு)

இது பிரிவிடைபாறையாகிய தலைமகளைத் தோழி
அவர் குறித்த பருவம் வந்ததாசலின் அவரும் பொய்யார்
வருவரென்று வற்புறுத்தியது.

கொடியார் கெடுமதிற் கோட்டாற் தமசர் குமாஞ்சிதைத்த
வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன் வளமதுரைத்
துடியா ரிடையாய வருதல் பிரிந்த துளவகொளிரே
மாமார் கழலா மணுகவு தார்த்த தகல்விசும்பே. (கூக)

இதுவும் அது.

ஆமா ன்ணையென னோக்கி யழுங்க வகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையும் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாமா கெடுந்தேர் மழைவண்ணன் மூற்றுவண் கந்தமிழகர்
கோமான் கோடிமே விடியுரு மார்க்கின்ற கும்புயலே. (கூக)

இதுவும் அது.

- கருந்தண் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்முத்தணிந்திஷங்கு
மிருந்தண் குடைநெடு மாற னிகன்முனை போனினிந்து
வருந்தண் மடந்தை வருவர்ங் காதலர் வானதிரக்
குருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லை ளீன்றன கூறொழிதே. (உகக)

• இதுவும் அது.

* புலமுற்றந் தண்புய னோக்கிப்பொன் போலப் பசுநததின் பா
னலமுற்றும் வந்த நலமுங்கண் டாயநறை யாற்றெதிர்த்தார்
குலமுற்றும் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்குழ்
கிலமுற்றஞ் செங்கோ லவன்றமிழ் நாடன்ன நேரிழையே. (உகஉ)

இதுவும் அது.

* அறையார் கழன்மன்ன னாற்றுக் குடியழ லேறவென்று
கறையா மடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன்னாய்
கிறையாம் வகைவைதது தீதவர் தேரொடு பிணித்த
விறையார் வரிவளை சேரவந் தார்த்தன வேர்முகிலே. (உகங்)

இதுவும் அது.

இசுஞத்திரத்துள் 'எல்லாவாயிலுங் கிழவோன் பிரி
வயின் வன்புறைகுறித்த' என்னாது 'பல்லாற்றானும்' என்று
மிகைபடக் கூறியவதனான் கற்புக்காலத்துக் கடிமனைசென்ற
செவிலி தலைபகனது நிலைமையுந் தலைமகனது நிலைமையும்
பார்த்துவந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லினவன்கொள்க. அதற்
குச் செய்யுள்:

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்.

திரநெடுங் கோதையுந் தெய்வந் தொழாடெவ்வர் மேற்செவினும்
பெருநெடுந் தோளண்ணல் பேர்நதன்றித் தவகான் பிறழ்வில்செங்
லருநெடுந் தானை யரிகே சரியநதன் கூடலன்ன [கோ
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் காதன்மையே. (உகசு)

* இக்குறியிட்ட செய்யுட்கள் மூன்றும் முன் அச்சுப்பிரதியில்
வீடுபட்டன; வேறொர் ஏட்டிப் பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்
துச் சேர்க்கப்பட்டன.

பார்மன்னன் செங்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பணிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னுளு மருந்ததிக் கற்புடையா
டேர்மன்ன னேவசசென் றுலு முனையிசைச சேர்ந்தறியா
போர்மன்னு வேண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்ப்புண புறவிகளே.

கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் உணம்பல கொண்டென்றித்
தேனான் உரோதயன் வஞ்சியு ன்னு டெய்வஞ் சேர்ந்தறியான்
வாரார் கழன்மன்னன் றுனே பண்ப்பினும் வல்லத்துதன்
நேரார் முனையென்று தங்கி யறியா னெடுந்தகையே. (க.கக)

பிறவுங் கொள்க.

“கானங் கோழி கவர்குரற் சேவ
லொண்பொறி யெருத்திற் றண்சித ருறைப்பப்
புதனீர் வாரும் பூநறு புறவீர்
சிறு றோனே மடநதை வேழார்
வேதவிலு தொழிலொடு செவினுஞ்
சேர்ந்துவர லறியாது செம்மற் றேரே.” (குறுந - ௨௪௨.)

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக்
கொள்ளப் படுவனவெல்லாம் அறிந்துகொள்க. (௨௦)

செ. வன்புறை சூறித்த வாயி லெல்லா
மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் நென்மனார் புலவர்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சூத்திரத்து ஆற்று
வித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித்
தலைமகன் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்
களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்.

தத் தலைமகள் வாயில்கள் ஆமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துகவென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்று, என்பாரும்;

இனித் தலைமகனது பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றா ளாயின இடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவனக்க வென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்றென்பாரும் உள்.

இதன் பொருள் வன்புற குறித்தவாயிலெல்லாம்— தலைப்புகளை ஆற்றுவன்கூட வகையால் ஆற்றுவன்கூறிய வாயிலெல்லாம்; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்— தலைமகன் பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றா ளாயினவிடத்து; என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவன்கூற்பால்: ஆற்று விககுகில்லாதவிடத்து. சிறைப்புறம் குறித்தன்று என்பது புலவா—சிறைப்புறத்துக்கண்வைத்து ஆற்றுவன்க் வெனச் சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

‘சிறைப்புறங் குறித்தன்று’ என்பது கற்பெனப்பட்ட சிறைமேல்வைத்து ஆற்றுவன்க் வென்பது. அஃதாமாறு மேற்சொன்ன முறையானெல்லாம் ஆற்றுவன்க்வும், ஆற்றா ளாயினின்ற தலைமகளை இவ்வாற்றாது ஆற்றுவன்க் காண் பனெனக் கருதி, நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனாள் தொட்டும் ஒழுக்கச்சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஒங்கி வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே? அக்குலத்தை நீ அழித்தல் தக்கதோ? என்றும், நாணுங்கற்புமன்றே பெண் டிர்க்கு அணிகலமாவன வென்பதனால் இக்குலத்தினவர் கற் பெனப்பட்ட சிறையழியாமே காத்துக்கொண்டொழுகினார், அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின், நின்கட் பெரியதோர் பழி யாக்குகின்றயென்றும், ‘நம்பெருமான் தம் ஆண்மைத்

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர்களுதியது முடிந்தது வருந்துணையும் கற்புக்காத்திருக்க வேண்டுமென்றுஞ், சான்றோர் மகளிரென்பாரா சிறியரன்றிப் பெரியாகல் வேண்டும்; அத்தன்மையென்பது தங்குலகமாகத் தர நறுப்பாத்து ஒழுக்குகல; அதனின் பிசகுகின்று பென்றா. இவ்வகை ஆற்றுவிற்கல் சிறைப்பிறங் தமிசுதலென்பது. அதற்கு பெய்யுள்:

சனம் புகழ்

மலத்தின் உடலின் தசைகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல மலத்தில்
சுலாசைக் கொடுப்பதென உடலின் உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல
உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல
சுலாசைத் தருகின்றன மலத்தின் உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல உயர்வுகளைப் போல

இவ்வாறு தற்போதுள்ள நிலைமைக்குரிய காரணங்களை நிரூபிப்பதற்கு இவ்வாறு
 உவாதி. (ப.க)

300. சிறைப்பிறங்கு குடியா தென்பட்டது. முன் வெ
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னான்.

என்பதென ஆசனிய சிஷ்யனினி, தவகன பரிந்தவழித்
தலைபுகளாபரபுரிபவன் இடத்திக்குந்நிலையு முவரமுதலால்
ஆற்றுவிக் கெவனல் ஆலாத்ததிதிலு தகாபுறு.

இதன் பொருள். சிதைப்பும் சூரிய தேதன்றனும் உளவே—போல் தேதாழி கற்பெனப்பட்ட சிறையை அழிக் கின்றயென்றன்றே ஆற்றவிக்த்தது, அவ்வாறன்றி வருவன வும் உள; அவன் புணர்வு அழியும் சூரிப்பின் ஆன—தலை மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் கிருங் சூரிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக்
கொண்டு தலைமகனோ ஹற்றுவித்தார்; ஆற்றுதல்கண்டு பிரிந்த

வழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவீத்துக்கொண்டு இருந்தா
ளன்றே; இருந்த இடத்துத் தலைமகனுந் தானெடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட வீணைமுடித்தானன்றே; முடித்தவகையாற்
குறித்தகாலம் வந்ததென்று மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே;
சார்ந்த இடத்துச் சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசை
ப்பத் தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி நீ
இறந்துபடுவான புக்காயாற், கண்டாயன்றே, உள்ளரால்
எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுளையாய் இன்
று எம்பெருமானை வலிபடுவாயாயினு யென இவ்வாறு
சொல்லுதல் சிறைப்புறங் குரியா தோன்றலு முளவே
யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சங்கனை வாழ்த்தியதற்
குச் செய்யுள்:

சங்கின வாழ்த்தல்.

தேனிற வார்கண்ணிசை செப்பியன் மாறன் செழுங்குமரி
மானிற வெண்டிறை மாட்சுடற் றோன்றின மண்ணளந்த
கீனிற வண்ணனு மேந்தினன் றம்மு னிறம்புரையீம்
பானிற வெண்டுகம யார்நின்னின் மிக்க படிமையரே. (௩௧௨)

“புரிவளை வான்கோடு புத்தேனோ டொத்தி
நிருவளர் மார்பனு மேந்தினன் றம்முன்
னுருவம் புரையுநின் கெழ்.”

என்பதூஉங் கொள்க.

(௨௨)

௩௧. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
யகனைந் திணையு முரைத்த லாரே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் களவுங் கற்பும்
உணர்த்திப் போந்தார், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வரு

கின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும் உரைக்கவென்பது உணர்த்துதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையெயன்பது, பல்பொருளொரு சொல்லாய்க்கிடந்தது; நிலத்திணையுந் திணையென்ப, குலத் திணையுந் திணையென்ப, ஒழுங்கத்திணையுந் திணையென்ப, சன்கு ஆகுமெயராய் அவரால் ஒழுகுபவறு நிகழ்கத இடத் தையுந் திணையென்பது. அவையுமிஞ்சி யலை முகலை யரு தம் நெய்தலென ஐந்துவகையாகிழ். அவை அமியுமிடத்து முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றி அமியப்படுமென்றவாறு. அவ்விலக்கணமெல்லாம் மேல் 'அன்பினை நதினை' (இறைய னார்-க.) என்றதன்வழியே உணர்த்திப் போகநாம். அவை திணையென்பதிவன. அகப்பாட்டின் ஓரந் பாட்டுக்கேட்ட இடத்து இவ்வைநதினைள்ளும இவ்வதொன்றுபற்றி வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிச் சைகோள் என்பது, களவு கறவு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்த தென்றவாறு.

இனிச் கூற்று என்பது, கூறுகற்கு உரியாரை அறிந்து அவருள் இன்னாக்கமினார் இப்பாட்டென்று அறிதல்; அதற்கு உரியாரைச் சேம்பூட்சேயார் கூற்றியலுள்ளந் தோல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளந் கண்டு கொள்க.

“பார்ப்பான் பாங்கன்றோழி செவிலி
சீர்ததகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியோ
*சீவிலிபன் மரபீ னறுவகை யோருங்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.” (தொல்-பொ-செய்-கக௦.)

*‘அவிவியன் மருங்கின் அறுவகை யோரும்’ என்பதும் பாடம்.

“பாணன் கூத்தன் விறலி பாத்தை
யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
*பேணுதரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியோடு தொகைஇத்
தொன்னெறிமரபிற்கற்பிற்குரியர்.” (தொல்-பொ-செய-ககக.)

என்றா தொல்காப்பியனார். இவ்வொல்லப்பட்டாருள் இன்றா கூற்றென்று அறிவது.

இலிக் கேட்போர் என்பது, இன்னார்கூற இன்னார் கேட்டாரென்றறிவது, “தொழிகுறத்தலைமகள் கேட்டாள், தலைமகள் கூறத் தொழிகேட்டாள், தொழிகுறத்தலைமகள் கேட்டாள், தலைமகள் கூறத் தொழிகேட்டாள் என்று இவ்வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாரொருவா கூற ஒருவர் கேட்ட இடமென்றறிவது. அவை தன்னை முன்னிலை படாக் பகையென்பது. அவற்றுள் யாவென்பது தன்மை, நீ யென்பது முன்னிலை, ஆவென்பது படர்க்கை. அவற்றுள் இன்னதுபற்றி வருத்தென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால மென முன்றுவகைப்படும். அவற்றுள் உண்டானென்பது இறந்தகாலம், உண்ணாகின்றனென்பது நிகழ்காலம், உண்டானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வருத்தென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுஞ், சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சமென. இவையாயாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

* ‘எண்டரு சிறப்பிற் பார்ப்பான். முதலா-முன்னுறக் கிளந்த அறவரோடு தொகைஇ’ என்பதுய் பாடம்.

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டு வகைப்படும். அவை :
 “நகை, அழகை, இழிவால், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம்,
 அவசூரி உவகையென், நப்பாலெட்டைமெய்ப்பாடென்ப”
 (தொல் - மெய்ப் பூ.) அவற்றுள் இன்னதோர் மெய்ப்பாடு
 வந்ததென்றறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்குமென்
 றறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாடினதத்துப் பொருள்
 கொண்டு சித்தும் நிலை; அந்தோ ஸகதுவாகப்படும், விநீட்டி,
 விதலையாப்பு, பாசிரீக்குத், கொண்டுமிட்டு, ஒருசிறைநிலை
 யென்றவற்றுள் இன்னதோர் பொருள்கொண்டு சிவந்தது
 இப்பாட்டென்றறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப்பொருள்கோள் வருமாறு.

வருவர் வயங்கு டாய வாட்டாற் றெஞ்சு னறு வாண் டிலைந்த
 வருவ மன்கெடுத தேர் ன்னர் டிய வொளிதருமேற
 வருவ முரிவித்த தெனைவன பொன்னவ க, லீனெருசாச
 செருவெர டல டா ன்னா ட்டாலவெவசான டு சொறவமே. (உகக)

விதலையாப்பு வருமாறு.

பண்டா னினையசொல் லாயபரி விட்டுப் பறந்தலைவாய
 விண்டா படசென்ற யோகை கொல்லிப் பாவர் விடை மணந்த
 வண்டார் கொடி சின் னுடங்கிடை போல வண்டருவன
 கண்டாற் கடக்கிற்ப யோகட வா ன்பர் கானகமே. (உஉ௦)

பாசிரீக்கு வருமாறு:

சென்றார் வருவது நந்தறிந தேன்செருச செந்நிலத்தை ;
 வென்றான பகைபோன் மெலியன் மடகதையும் வெற்பெடுத்தது
 சின்ற னளநதநிலமுங் குளிர்தது நீன்புயலாற்
 பொன்னுன் மலர்ந்து பொலங்கோன் னது தாமும் பொலிந்தனவே

‘கோண்டுகூட்டு வருமாறு:

கோவைக் குளிர்ப்புத்த வெண்குடைக் கோனெடு மாறன் முகரீர்
துவைச சுடர்வே லவர்கென்ற நாட்டினுந் துன்னுங்கொலாம்
பூவைப் புதுமலர் வண்ணன் நிரைபொரு ளீர்க்குமரிப்
பாவைக் கிணையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முகிலே. (கஉஉ)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு:

கோடன் மலர்குது நுருகிலே தோனறின கொன்றைசெம்பொன்
பாடன் மணவண்டு பண்செயப் பாரிதத பாழிவென்ற
வாட மொடுங்கொடித் தேவரி கேசரி உருதண்பொன்னி
நாடன் பலக மான மெய்கினைத் தென்செயப் பன்னுதலே (கஉங)

விற்புட்டென்பது முதலுங் கடைபும பொருள் கொ
ண்டு நிற்பது, விதலைபாபென்பது தலையும் நடுவுங் கடை
யும் பொருள் கொண்டுநிற்பது, பாசிக்கென்பது சொற்றொ
றும் அடிமேதாரும் * பொருளற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்
டென்பது சொற்களாக கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கொள்
ளுமாறறிந்து பொருள்கொண்டு கூட்டிநிற்பது, ஒருசிறை நிலை
யென்பது ஒரு பாட்டினகத்துச் சொல்லப்பட்ட பொருள்
ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தே அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே—
ஆங்கு என்பது அநைச்சொல்; ‘பத்து’ என்பது தொகை;
‘வ’ யென்பது சற்றநை. அகனைந்திணையும் உரைத்தலாறே—
அகனைந்திணையும் அறிந்து உரைக்க அகப்பாட்டினை வல்
லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

முளிதரு வேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணவக
டளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
லளிதரு செங்கோ லரிகே சரியநதண் கூடலன்ன
வொளிதரு வாணுத லாணைய விவ்வா ரொழுதுவதே. (கஉச)

* ‘பொருளென்று நிற்பது’ என்பதும் பாடம்.

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்று-தோழிகூற்று; கேட்டான் - தலைமகள், இடம்-முன்னிலை; காலம்-எதிர்காலம், *வந்தொழுகா என்றனுக்கு உரைத்த மையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொள்க; பொருள்-‘நீ’ யென்பது எஞ்சிசின்றது; மெய்ப்பாடி-அச்சம், என்ன? இவ்வொழுக்கம் பிறாறியின் இறந்து படுமென்று மனப்பொருளினாரைகயின்; பயன்-வரைவுகடாதல், பொருள் கொள் - ‘தனிதரு தண்சிலம்பா தகதன்று இவ்வரைவு இவ்வாறு ஒழுருவது’ எனக்கொண்டமைபின், இது விதிலயாப்பு.

மானக் கடுஞ்சில மான்தேர் லோசையன் லாண்முனைபோன் னுனப் பட்டினைத் துடல்வொன் னெயறு லெழுச்சுத்தது கானக் குழன்யிசை கானகொது வெண்ணி லுத்த தந்த கானக் குரவினம் போதே கபழுமென் னா, லிபு. (உஉஇ)

இப்பாட்டுத்திணை-மருதம்; கைகோள் - கற்பு; கூற்று-தலைமகள் கூற்று தலைமகன் பரதந்தையன் கொஞ்செய்தானென்று வேறுபட வற்ற தலைமகள் சூழிப்பயிதது ‘தலைமகள் சொல்லியது; கேட்டான் - தலைமகள்; இடம் - முன்னிலை; காலம் - இறந்தகாலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்; எச்சம்-‘என்றோடு’ என்பது எஞ்சிசிறு, ‘மெய்ப்பாடி-நடுக்கம்; பயன்-கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் நூவாளாவது; பொருள் - ‘கோள்-விதிலயாப்பு, ‘யான் கொய்கணிந்த குரவினம் போதே இன்னுங்கமழம் என்னகத்தலம்’ என்று மூன்றி-பத்தும் பொருள்கொண்டமைபானென்பது. (உஉ).

ஞெ. அவற்றுள்,
எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

* ‘அறியாதானுக்கு’ என்பதும் பாடம்.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி
னுள்ளும் எச்சமுங்கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட
பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய—
எச்சமேனுங் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும்
இரண்டு மொழிந்தும் நிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எராமப்பி வந்ததற்குச் செய்யுள்:

ஆமா னனையமென் னோமகி யுழுவக லகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ண யாரையுங் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாபா நெடுந்தேர் மணவண்ணன் மாறனவண டந்தமிழ்நர்
கோமான் கொடிமே லிழைபுரு பாராகின்ற கூர்ம்புயலே (உ.உச)

இனிக் கோலின்பி வந்தது வருமாறு:

வாடு நிலையாமை நீதினை மா ததுவல் லச்செ கிர்ந்தா
மோடு நிலையா ன் பான்மைய மொன் னுதன் மயகையோ
டாடு நிலையா யல்லை யவொடம் புறம்பொழில்வாய்
கோடு நிலையையு டல்லைசொல் லாயென் னெடுந்தகையே. (உ.உ௪)
எனக்கொள்க.

உ. சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்
சும் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்
சம்—சொல்லெச்சமுங் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்ச
மாம், என்றவாறு.

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப்
பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு. எச்சமென்
பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள் :

பள்ளத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட்ட டார்குருதி
வெள்ளத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்றெண்டி வண்டென்பு
வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வந தாரொன்ற தேர்வழியெழ்
முள்ளத்தி னோடு சிதையவந தாரு மொலிகடலே. (உஉஅ)

இனிக் குறிப்பெச்சம வந்த செய்யுள்.

இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிய னோதயனறன்
வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன வாட்ட முணர்நதுவண்புங
கடியார் கருவகழி மேயகின்ற கானற் கலநத்கன்ற
கொடியா ரினுமிகந தாமே கொடிய குருகினே. (உஉக)

நீக. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
மெச்ச மாகி வரும் வழி யறிந்து
கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றி னுங்
கிளந்தவர் றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்றே வெனின், இந்நூலுள் எடுத்த
தோத்தே இலேசேயென்று இவற்றுள் முடியாது நின்றன
வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தருதுரைக்க வென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு
எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்பொ
ருட்கெல்லாம்; எச்சம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபட
வருமம் இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிற
தோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட, வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

பாடு தோன்றினும்; கிளந்தவற்று இயலான் உணர்ந்தனர் கொள்ளே—அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தானே உணர்ந்து உரைக்க என்றவாறு.

இது களவிடத் தொழிந்தது கற்பிடத்தொழிந்த தென்று அறிந்து என்ற வாறு.

தலைச்சூத்திரத்துள் 'அன்பினைந்தினை' யென்றதல்லது அன்பு உணர்ந்துமாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே ஒத்தாக அன்பு உணர்ந்தும விகற்பமெல்லாங் கொள்க. அன்பினொரு ஐந்தினைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்திற் றிலை; அவை "தெய்வ முனுவே மாமாம் புட்பறை, செய்தியாழின் பகுதியொடு தொகைஇ" ஐவகை நிலத்தின் ஓதப்பட்ட இடனார் காலமுந் தெய்வமும் உணவும் மாவும் மாமும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்கையும் யாமும் ஆரீஉப்பெயரும் மகரீஉப்பெயரும் அவ்வவ சிலந்திற் துமக் களும் பூவும நீரம் இருதுவும் என்றித்தொடக்கத்தனவும், ஐந்தினைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும், ஐந்தினைக்குமுரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனி, எண்வகை பணத்தின் விகற்பமும் 'இதுவே ஒத்தாகத் தந்துகொண்டிரைக்கப் பரிம. இனிக் கந்தருவ வழக்கின்விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. இனி இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் *விளைபாட்டொக்கல் வேறிடம் படர இருவருந்தம்முள் தலைப்பெய்யுமாயும், புணரும் இடத்துத் தன்மையும், † அது கன்மேற் பொழும்புபட்

---

* இடையிலுள்ள இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'அதுதான் மேலார் பொழும்புபட்டு' என்பதும் பரடம்.

டுக் கோட்டுப்பூவுங் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற்
சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபோன்று, வண்டுந்துப்பியும்
வரிக்கடைப் பிரசமும் யாமுங்குழலும் முரன்று, கடற்கரை
யுங் கானியாறும் முழவுந்துடியும் பாடியும், இரவோரன்ன
*கொழுமிழற்றாய், நிலவோரன்ன வெண்பாணலொழுகி, அகத்
தார்புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய், புறத்தார் அகத்தா
ரைக்காண்டல் அரிதாய், வாழையும் விழைவைத்தவிர்த்
தோரும் விரும்பும் பொழிலுங், ஓயற்கைப் புணர்ச்சியது
இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுகித்துப் பிரியும் பிரிவும்
இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டத்துக்கண், தலைமகனது வேறு
பாங்கண்டு பாங்கன் வினாவுந், தலைமகன் சொல்லினவும்,
அவைகேட்ட பாங்கன் கழறினவுந், பாங்கற்கு எதிர்மறை
யாகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பட்ட தலைமகனது ஆற்றாமை
கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவுங், கவன்றபாங்கன்
நின்றாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து
என்னுமாறுந், தலைமகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து
என்றாற் காணப்பட்ட உருவென்னு மாறும், அதுகேட்ட
பாங்கன் அவ்விடன் நோக்கிச் சொல்லுமாறும், அவ்விடம்
புக்க பாங்கன் தலைவியைக் கண்டு நின்ற சொல்லினவும்,
பாங்கன் மீண்டுவந்து இடங்காட்டும்துவும் இதுவே ஒத்தா
கத் தந்துரைக்க. 'அவ்வியல்பல்லது' (இறையனார்-ச.) என்
னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறுங்,
குறையுறு நின்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாரும்,
மதியுடையிடுக்குமாறும், படுத்தவழி இருவர்குறிப்பும்பற்
றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும், உணர்ந்த தோழி தன்

* 'இருளிறுகி' என்பதும் பாடம்.

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும், பின்னைத்தோழி தலைமகனது ஆற்றமைக்குக் குறைநேருமாறும் நெர்ந்தாள் தலைமகளைக் குறைநயப்புக்கூறுமாறும், தமர் இற்செறித்த வழித் தலைமகனது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறும், குறையுறாநின்ற தலைமகனைத் தலைமகனது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேட்படுக்குமாறும், தோழி அறத்தொடுநிற்கும் விகற்பமும், பகற்குறிக்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குயி யிடத்து வாவென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குயி நிகழ்மிடம் இன்ன விடம் என்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறிக்கண் அம்பலும் அலரும ஆ முறை இரண்டிங் களவாமாழும், வெளிப்பட்டபின்றை நிகழ்நு சொல்லும், புணர்ந்துடன் போக்கும், உடன் போக்கின்கண் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், * இடைச்சுரநு சொல்வழுங்குமாறும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்பாடாத இடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையாடா நதான் ஒழியுமாறும், தலைமகன் ஏன்கொண்டு போபாறும், அவர்களை இடைச்சுரத்துக்கண்டார்சொல்லும் முறைமையுந், செவிலி பின்செல்லுமாறும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும் முறைமையுந், கண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகனது நிலைமையுரைத்து பட்டுமாறும், தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறும், தலைமகன் பொருள் முதலாய்நவநிற்கு வரைவிடைவைத்துப்பிரிந்து தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவதிக்கு மிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவொடு

* 'இடைச்சுரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்படாதவிடத்துக் கெடுவழுங்கு மாறும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகளைக் கையெடுத்து தாண்மொழியுமாறும், மொழியத் தலைவனைநெறுக்கொண்டு போவான் நயத்தல் உண்ணமுய்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையுந் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும், அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு சிந்துமாறுங், கற்புக்காலத்துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப் பட்ட பிரிவும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தினவும், பாருவங்காட்டினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றான் தோழியாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவுந், தலைமகன் தலைமகளுடனாயிருந்து தோழிசெட்பச் சொல்லினவும், மற்றும் பரத்தையிற் பிரிவின் கண் துணி புலவி புடலும் அவற்றது விகற்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் வெண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும், * விருந்து முந்துறுத்தனவும், வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிரிவுமொல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

(௨௬)

௬௦. † களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ ருளறிக முன்பி னாயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வருத்த களவு கற்புக்கூடப் பிறிதும் ஆவதோர் புணடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய—களவென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானுஞ் சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சோற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சூத்திரத்திற்கு உரை பழைய எட்டுப் பிரதியில் இல்லை. இதுநுரைநடையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது.

உயர்ச்சிமேன—உயர்கூலத் தலைவன் தலைவியென்று இன்
னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின்
கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உல
கத்திலில்லை யென்பார் 'சுண்டையோர்' என்றார். எனவே
அன்னோர்க்கு அஃது ஒரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழ்
மென்றாராயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான்
நிலைபெறுது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதென நாட்
டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் 'கண்ணிய' வென்றார்.
இனி இரட்டிறமொழிதலான் 'சுண்டையோர்' என்பதை
ஒருபெயராகக் கொள்ளாது 'சுண்டை' 'ஓர்' எனக்கொண்டு
'தானே யவளே தமிழர்' (இறையனார் - உ) என்றதனால்
தானே அவள் அவளே தானென இயன்ற ஈருடலின் ஒ
ருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமைபும்.
'அன்பின் உயர்ச்சி' யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ்
வொழுக்கங்கள் நடைபெறு என்பதூஉம், அதனை அஃது
உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே
சிறந்ததென்பதூஉம் பெற்றும். அற்றாின் 'உயர்ந்தோர்
மேன' எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

“அடியோர் பாங்கிலும் வினைவல பாங்கினுங்
கடிவரை யிலபுறத் தென்மனார் புலவர்.” (தொல்-அகத்-உரு.)

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ
துரியதென்றுதழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (உள)

இறையனார் களவியல்

மூலமும்

தெய்வப்பலமை நக்கீரனார் செய்த

உரையும்

மூன்றுப்பெற்றன.

இறையனாகப்பொருள் சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

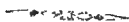

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அதுவே, தானே	௩௪	குறிபெனப்பதனது	௧௩௮
அம்பலமலருங்	௧௩௨	குறையுறுங்கி டவளை	௧௩௩
அரசரல்லா	௨௧௪	குறையுறு புணர்ச்சி	௧௨௪
அல்லகுறிப்படுதல்	௧௩௩	கொடுமையில்லை	௨௩௯
அவ்வியல்பல்லது	௪௮	சிதைப்புறவகு, நியா	௨௩௭
அவருட், டாயறி	௧௪௪	சொல்லேகுறிப்பே	௨௪௪
அவற்றுள், எச்சமுங்	௨௪௩	தனத்தன்னைய	௧௩௮
அவற்றுள், ஒத்தலங்	௨௧௧	தன்னுட்குறிப்பினே	௧௦௮
அவன்வயிற் கிளப்பின்	௨௪௧	தினையேகைகொள்	௨௩௮
அன்பி னேந்தினே	௧	தொழிக்குரியவை	௧௨௩
ஆங்குணர்ந் தல்லது	௧௮	நாடுமுகம்	௨௪௦
ஆங்கனம் புணர்ந்த	௧௦	நிலம்பெயர்ந்-ல்லை	௨௪௪
ஆறின்றாமைமும்	௧௧௩	நிலம்பெயர்ந்-மெல்லாப்	௨௪௮
இரந்து குறையுறுது	௮௪	பகற்குறிதானே	௧௩௦
இரவுக்குறியே	௧௪௯	பட்டபின்றை	௧௪௩
இரவு மனையிசுந்த	௧௩௧	பரததையிற்பிரிந்த	௨௩௪
உணர்ப்பு வயின்வாரா	௨௪௩	பரததையிற்பிரிவே	௨௩௩
உள்ளத்துணர்ச்சி	௧௦௩	பிரிவினீட்ட	௨௩௦
எல்லாவாயிலங்	௨௩௧	புகழுங்கொடுமையும்	௨௩௮
ஒதல்காவல்	௨௦௪	புணர்ந்தபின்றை	௮௨
கனவினுட்டலிர்-காப்பு	௧௩௩	முற்படக்கிளந்த	௨௪௩
கனவினுட்டலிர்-வரை	௨௦௧	முற்படப்புணராத	௧௩௨
கனவினுட்டலிர்-கிழவோற்	௨௦௩	முன்னுறவுணர்ந்தல்	௧௧
கனவுகற்பெனக்	௨௪௯	முன்னுறவுணரினும்	௧௧
கனவுவெளிப்படா	௧௪௨	வன்புறைகுறித்த	௨௩௩
கற்பினுட்டுறவே	௨௦௪	வெளிப்படாதானே	௧௪௪
கற்பினுட் பிரிந்தோன்	௨௩௪	வெளிப்பட்டபின்றை	௧௩௪
காதற்பரத்தை	௨௨௪	வேந்தர்க்குற்றழி	௨௧௩
காப்புக்கனம்மிக்கு	௧௮௦	வேந்துவினையிற்கை	௨௩௩
காமமிக்க	௧௮௪		
கிழவோன் முன்னர்க்	௨௩௯		

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின் முதற் குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
அங்கணமலர் ததா	க௭௦	அறியையொப்பே	௩௧
அங்கேழ லர்நறுங்	௧௨௩	அறிநேதாரதளில	௧௩௩
அஞ்சாதெதிராமலை	௧௧௪	அறையார் கழன்	௨௩௪
அஞ்சிறைவண்டறை	௧௩௯	அற	௮௭
அடிக்கண்ணதிருங்	௧௯௦	அறைவாடதிராகழல்	௧௩௬
அடிமல்கலிடமெ	௧௯௮	அன்புடைமாதர்	௨௧௭
அடியோர்பாங்கினும்	௨௭௦	அன்பெயிர்ந்தாலும்	௧௯௨
அடிவண்ணந்தாமரை	௧௭௭	அன்னம்புரையு	௧௧௧
அடுமலைபோல்களி	௧௭௬	அன்னாய்நெருந்	௧௧௭
அணர்நிறிண்முடி	௧௧௬	ஆக்கியோன்பெயரே	௩
அணிநிறமாப்பக	௧௪௭	ஆடியாவெறியு	௨௩௧
அண்ணெனெடுநே	௧௦௧	ஆடிடன்மாநெடுந்	௧௧௯
அண்ணாநேதந்திய	௧௧௧	ஆணெடுந்தானையை	௧௩
அற	௨௦௩	ஆமாநறிபவர்பாரே	௭௪
அந்நாலிடத்து	௧௧௦	ஆமானையெமென்	௨௬௮
அம்மவாழிகேளர்	௬௩	அற	௨௩௩
அருஞ்சரமிநகத்	௧௭௦	ஆயிரமுகத்ததா	௧
அரும்புடைசெதொங்	௭௩	ஆயுந்தமிழ்மன்னன்	௧௮௯
அருள்புரிநெஞ்சமோ	௧௨௩	ஆயகின்நந்தித்தமிழ்	௬௪
அரைதருமேகலை	௧௦௬	ஆருமணியினம்	௨௨௧
அரையணங்குருதுகி	௨௪௩	ஆழிக்கடவையையங்	௧௪௮
அலைமன்னுபைங்க	௧௬௩	ஆழித்திருமாலதிசயற்	௨௨௦
அலையார் கழன்மன்ன	௬௩	ஆளையுஞ்சிறுங்	௧௬௭
அல்லகுறிப்படுத்தலு	௨௦௪	இகலேபுரிநெத்திர்	௧௭௬
அவ்வியல்பல்லது	௧௨௪	இடிக்குங்கேளர்	௬௬
அழிவிலர்முயலு	௧௬௩	இடியார்முதுவரு	௨௬௩
அழுதுபுலம்பியுரையு	௧௯௩	இரவுக்குறியேயில்	௧௩௦
அழுநதுபடுவிழுப்புண்	௨௨௪	இரவுக்குறியொன்	௧௩௨
அளிதோதானேநானே	௧௩௯	இரவோரன்ன	௭௧
அனையாரவின்	௬௩	இருங்கமல்வானங்	௩௪
அறத்தொடுகிலையி	௧௨௬		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு	பக்கம்.
இருண்மன்னுமேக	௨௨௩	எறித்தருகுகிர்தாங்கி	௧௬௮
இருநிலங்காரண	௫௯	என்னொலிதுசெய்கென்	௧௫௭
இருநெடுந்தோள	௭௦	என்னேரழியாவகை	௧௪௩
இருப்பிழிமகாஅரீவ்	௧௯௦	ஏணுமிகலுமழிந்து	௧௫௩
இருவர்நூற்கு	௧௭	ஏமாண்கிலேதுத	௧௨௯
இலேகுழ்ச்சங்காந்த	௧௦௬	ஏரார்முழன்மட	௧௩௭
இல்லாரிருமையு	௨௨௨	ஊன்ல்காவலிவரு	௧௬
இல்லென்றிரவலர்க்	௨௪௫	ஏனையிரண்டு	௧௭
இவளேகானநண்ணிய	௧௨௧	ஒண்டுவிநாராய்	௧௮௮
இவளேனின்னலகிலளே	௧௬௨	ஒண்முத்தவார்கழற்	௧௬௪
இழைவளர்பூணண்ண	௧௨௧	ஒப்புமுருவும்	௨௨
இரீதுநிணந்தின்	௨௨௯	ஒருநாள்வாரலனிரு	௧௦௭
இனேத்தெனவறிந்த	௧௭	ஒளியார்திருதுத	௧௩௭
இன்பார்ப்பொடுங்க	௨௧௭	ஒன்றக்கருதா	௫௭
இன்னுயிர்கண்டறி	௬௦	ஒங்கியவெண்குடை	௧௨௯
இவ்வோன்றன்மை	௨௨	ஒருகும்பெரும்புகழ்	௧௦௨
உயிரினுஞ்சிறந்த	௧௫௮	ஒதககடைந்த	௧௬௫
உரவுங்கடல்	௧௬௪	ஒதல்காவல்பகை	௨௪௯
உசிப்பொருளல்லன்	௨௭	கூடவரைகாதல	௧௬௮
உருடங்குமாநெடு	௧௯௨	கூடவுட்கற்சுனை	௧௬௧
உருமினைநீள்கொடி	௧௭௦	கூடாவுநெடுந்தேர்	௨௫௨
உரையுறைநீந்தமிழ்	௪௫	கடிக்கண்ணிவேந்த	௨௨௦
உலகுடனீழற்றிய	௨௧௮	கடித்தீடம்விண்ட	௬௮
உலத்திற்பாலிந்த	௨௫௭	கடியாரிரும்பொழிற்	௨௧௭
உலம்புனைதோண்	௧௪௪	கணினிறவேங்கை	௪௦௯
உளங்கொண்டு	௨௩௨	கண்டார்மகிழுங்	௬௭
உளமலையாமை	௧௪௩	கண்டுக்கேட்டுண்டு	௨௨௭
உள்ளத்துணர்ச்சி	௧௨௪	கண்ணுற்றெதிரந்த	௮௯
உறுகற்புடைமை	௧௨௯	கந்தாரடுகளியானே	௧௬
உற்றவரேறுமக்	௧௨௧	கந்தார்க்களிறுகடாய்	௧௨௮
உள்ளுணங்கடீர்தவர்	௨௨௨	கயவாய்மலர்போற்	௨௧௭
எந்நிலமருங்கிற்	௨௭, ௫௨	கயில்கொண்டவார்	௧௪௮
என்பொருளெத்தன்மை	௪௨	கரீத்துண்புயல்வண்	௨௫௪
எம்மூரல்லதார்	௧௬௪	கலவாவயவார்	௧௩
எலுவுகிருஅரேமமுறு	௬௪	கலிழ்மயிரோருத்திற்	௧௭௦

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கழலணிபோர்மன்னர்	கடுஅ	கொடியார்நெடுமதிற்-கடு, உடுந	கடுந
கழுதுகுருதிபடிய	ககக	கொடுவிற்படை	ககௌ
களவினுட்டவீர்ச்சி	உ௦ச	கொற்றங்கயின்மன்ன	உஉக
களிசேர்களிற்று	க௦க	கோடியுநீர்புருவத்து	உ௩அ
களிமன்னுவண்டு	எக	கோட்ரினீனம்தில்	௭௦
கற்றக்குவள்ளருவி	ககடு	கோடன்மலர்ந்து	உசுஉ
கறையின்மலிந்த	அ௭	கோவைக்குளீர்முத்த	உசுஉ
கனஞ்சேர்முலை	கஉ௩	சான்றோர்வரவும்	க௭க
கன்னவிநோண்	உகசு	சான்றோர்வருந்திய	கஅ௦
காட்டார்கருவரை	க௦உ	சிலரும்பலருங்	கடுக
காந்தன் முகையன்ன	கக௩	சிலைமாண் படை	அஅ
காந்தன்மபோதெங்	கச௭	சிலையிசைவைத்த	ககக
காமர்கடும்புனல்	க௩௦	சிலையுடைவானவன்	க௦சு
காரணிசோலை	கக௭	சிறியபைங்கட்களிற்றார்	கச௩
காருமாலையுமுல்லை	உச	சிறுவெள்ளர்வினவ்விரிக்	சுசு
தூலங்களனே	௩	சிறைநகர்க்குங்	கஅக
காவியந்தண்டுறை	க௩க	சினமாண்கடற்	அஅ
காணங்கோழி (குறந்தொ	உடுடு	சினமுமழிந்து	சுசு
கை.)		சினவேல்வலங்	டுக
குடையார்விழலுறி	கச௭	சின்னாண்மறந்திலம்	க௩௦
குணகடற்றிரையது	க௩௭	சூழலும்வரிவண்டலம்ப	உ௩உ
குழலிசையவண்டின	க௭சு	செங்கனம்பட	கச௦
குழலெழீஇயாமெழீஇ	உஉசு	செம்ம மத்தனி	ககக
குறியதனிறுதி	கடு௦	செயப்படுபொருளை	கசுசு
குறம்புசூழிருக்கை	உசக	செயன்மன்னுமாவது	கச௩
குன்றொத்தயானை	கடுசு	செருமால்கடற்படை	உச௭
கூடராய்க்கொண்டு	உடுடு	செல்வினும்வரவினும்	க௭
கூர்மூண்முள்ளி	அ௦	செல்லாரவரென்றி	உடு௦
கேளேபெருக்கு	உ௩க	செல்வாரல்லரென்	உடு௦
கைநீலத்துக்கணை	கஉ௩	செறிகழல்வானவன்	உகக
கைமூர்ப்புறவிள்	உஉ௦	செறிகழல்வோந்த	கச௭
கையமைவேல்	ககஉ	செறிந்தார்க்கருங்	கசு
கையேர்சிலைமன்ன	க௩	சென்றார்வருவது	உசுத
குதூங்குதேர்வாழ்க்கை	௩௩	சென்றசெருமலைந்	கக௦
தொண்கைதளரினுங்	ககக	சென்றேயொழிக	உஉசு

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
சேயேயெனலின்ற	௬௧௩	தெம்மாண்பழிந்து	௧௦௬
சேலங்குளர்வயற்	௩௭	தெவ்வாயெதிரின்ற	௬௩
சொல்லிற்சொல்	௭௪	செய்வமுனாவே	௨௩
தகரக்குழலாய்	௨௨௪	தேக்கியதெண்டி ரை	௨௧௩
தங்கயல்வெள்ளொளி	௨௧௮	தேந்தண்பொழிலணி	௭௪
தண்டாதலர்கண்ணி	௬௯	தேயத்தவருயிரை	௬௦
தண்டேனநைநறும்	௬௩	தேர்மன்னுதானை	௭௩
தந்திரஞ்சுத்திரம்	௬௬	தேர்மன்னுவாட்படை	௩௧
தந்தை தாயே	௧௩௪	தேற்றமில்லாத	௩௪
தம்மீறுதிரிதலும்	௧௩௩	தேற்றம்வினாவே	௩௦
தருசொல்வருசொ	௬௭	தேனக்கதாரவர்காண்	௨௨௩
தலைப்புணைக்கொளினே	௧௦௨	தேனிறவார்கண்ணி	௨௩௮
தனியார் தனகநலம்	௨௩௨	தேனுறைபூங்கண்ணி	௭௧
தன்கோணிநீதி	௬௭	தொகுத்தல்விரித்த	௩
தன்போற்சினத்துரு	௬௬௬	தொடுத்தான்மலரு	௬௬௮
தன்னம்புரையுமழை	௮௮	தொழித்தார்சிறை	௨௩௧
நாக்கியபோர்வய	௨௧௪	தொல்கவினருலைய	௬௭௩
தாதலர்நீண்முடி	௧௮௮	தோள்வாய்மணிசிற	௧௬௩
தானைவணங்காதவர்	௬௭௧	நருவாயனபல	௧௬௭
திணிகிறீடோளரசூக	௩௭	நடுவணைந்திணை	௨௩
திண்டேர்வயமலன்னர்	௧௧௪	நடுவுகிலைத்திணையே	௨௪
திண்புழுகநெடு	௬௩	நடைமன்னுமென்றெம்மை	௧௨௦
திண்போர்சரை	௧௨௮	நடையாலிதுவென்று	௧௭௧
திருநெடுக்கோதை	௨௩௪	நண்ணியபோர்மன்னர்	௧௦௩
திருமாழகந்தசுகள்	௬௮	நலம்புரிதெய்வமன்னாய்	௬௩௭
திருமாலகவஞ்செஞ்	௬௨	நளிமுத்தவெண்மனை	௬௬௩
திரைப்பாலிரும்புன்ற	௧௪௩	நனைமுதிர்நூழற்	௧௬௨
திரையார்குருதி	௬௬௬	நன்றுசெய்தாமல்ல	௧௪௪
திரையுறைவார்	௭௨	நாணவுநடுக்கவு	௬௪
திரையாடுவதிர	௧௧௬	நிணங்கொள்	௬௮
துடியாரிடைவடி	௧௨௨	சிறியின்கிழவனிலமகள்	௮௭
துளியுந்துறந்த	௨௪௭	சிரந்திங்கெதிர	௨௩௬
துறைமேய்வலம்புரி	௭௦	சிழலார்நூலெய்யாடு	௬௬௬
துளிதானகலமண்	௭௩		
துவண்டைவண்டினம்	௩௬		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
கிணைப்பரும்புண்ணிய	ககக	பலராயெதிரின்னு	கருநு
கின்றாங்கெதிரந்தார்	ககச	பள்ளததுநீலம்பறந்தலை	உகரு
நீடியபூந்தண்	கஉஉ	பறைவாயொலியோதம்	ககக
நீடுநீர்க்கானனெருநலு	கஉஉ	பனியெதிர்பருவமு	உச
நீயுமிவருமின்றே	ககச	பன்னியதீந்தமிழ்	கரு
நீரணியேவலெருநு	கருக	பாடுஞ்சிறைவண்ட	கரு
நீரறவறந்தநீரம்பா	உருஉ	பாணன்குத்தன்விற்றலி	உகரு
நீரின்மலிந்தசெவ்	அரு	பாமாண்டமிழுடை	கரு
நீர்வண்ணன்வெண்	கசஉ	பாயப்புரவி கடாய்	ககரு
நீவிரிகோதையிங்கே	ககக	பார்ப்பான் பாங்கன்	உருக
நுண்ணறிவுடையோ	கரு	பார்மன்னன்செந்	உருரு
நும்மனைச்சிலம்பு	கஎஉ	பாவடியானைப்	சக
நூலெனப்படுவது-பொ	கஎ	பாவணையின்றமிழ்	ரு
நூலெனப்படுவது-கா	கஅ	பாவற்ற தீந்தமிழ்	கஉஉ
நெய்நீன்றவேனெடு	ககக	பின்பனிதானு	உச
நெய்யொன்றுவேனெடு	கசரு	புப்புலம்புப்புனற்	கஉரு
நெருக்கடல்வேல்	ககஅ	புணர்தல்பிரிதல்	உஅ
நெருநலுமுன்னுள்	கஉரு	புணாதுணையோ	கரு
நெறிநீரிருங்கழி	ககக	புண்டாமருகிறத்து	கஉ
நேர்ந்தநக் காதலர்	கரு	புரிந்தமெல்லோதி	உகக
பகற்குறிப்புணர்வுகள்	கருக	புரிவளைவான்செகாடு	உருரு
பருவாய்வராஅற்	கரு, கஎ	புரைத்தாரமர் செய்து	ககஅ
பங்கயப்பூம்புனரு	உகரு	புலமுற்றுந் உண்புய	உருச
படந்தாழ்பனை முக	உஉக	புல்லாவயவாநறையா	ககக
படலேறியமதின	கரு	புன்கண்குடமாலைப்	கஅக
படலைப்பனிமலர்த்	உகச	புண்ணைநனைப்பினும்	ககக
பட்டாரகலவகுற்	உகக	பூட்டியமாரெடுந்	ககஅ
பணிகொண்டுவாழா	ககக	பூசின்றவேன்மன்னன்	ககக
பண்குடைசொல்லி	ககஉ	பூப்புமுதன்முந்நாட்	உரு
பண்டானனைய-கபய	ககக	பூமருகண்ணினை	சரு
பண்டானனைய-பரி	உகக	பூரித்தமென்புலை	உருஉ
பண்டோர்சிறைவண்	உஉரு	பூவலர்தன்பொழிற்	ககக
பெண்டிப்புனத்துப்	உச	பெயர்த்தனென்முயங்க	ககரு
பண்ணிவர்சொல்லி	ககஅ	பெரிய நிலைமை	உரு
பலமன்னுபுள்ளினம்	கருக	பெருநன்றுற்றிற்	ககஉ

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
பெரும்பான்மையுமறி	௪௫	மழையும்புரைவண்	௬௫
பைபின்றவாடா	௧௪௪	மழைவளந்தருஉ	௫௩
பையுண்மாலப்பழு	௧௨	மன்னன்வரோதயன்	௧௧௯
பொய்தலைகைவத்த	௧௬௩	மன்னேந்தியபுகழ்	௨௨௨
பொய்மையும் வாய்மை	௧௮௬	மாயோன்மேய	௨௪
பொருட்கண்ணி-மே	௧௦	மால்புரையானை	௧௫௭
பொருட்கண்ணி-தே	௧௪௪	மாவுக்களிற்றமணி	௧௯௦
பொருட்கழல்	௫௪	மாவெனமடலு	௧௦௦
பொருட்கழன்மாறன்	௧௪௧	மானககடுஞ்சிலை	௨௬௩
பொருடானென	௧௫௫	மிடைமணிப்பூண்	௨௨௯
பொருதிவ்வுலகமே	௬௪	மின்கண்படாவடி	௧௮௬
பெருந்தியபூந்தண்	௬௫	மின்றானையவிளங்	௧௭௫
பொருநெடுந்தானை-போர்	௧௦௦	மின்னிற்பொலிந்த	௫௬
பொருநெடுந்தானை-பூ	௬௩	மின்னேரொளிமுத்த	௯௧
பொருமாமணிமுடி	௧௪௦	மின்னைமறைத்த	௧௧௪
பொரும்பாறச்சரை	௧௦௬	முடியுடைவேந்தரு	௮௯
பொருளதுபுரைவே	௫௨	முதலெனப்படுவது	௨௩
பொருள்வயிற் பிரியி	௨௪௮	முதல்கருவுரிப்பொரு	௨௩
பொறிகெழுக்கெண்டை	௧௧௬	முதல்வழிசார்பென	௧௬
பொன்றுவிரிபுகழ்	௧௦௭	முதல்வனூற்குப்	௧௬
பொன்றன்பயப்பித்து	௧௬௬	முதனிலையெண்ணி	௨௯
பொன்னணங்கிர்	௧௩௧	முருகயார்துவந்த	௧௩௦
பொன்னார்க்குவக்கை	௧௧௭	முனிதருவேன்ற	௨௬௨
பொன்னாற்புனலணி	௧௩௮	முற்பட்டப்புணராத	௫
பொன்னாற்புனைசுழற்	௫௬	முற்படிபுணர்ச்சி	௧௧௦
போர்மலிதெவ்வரை	௧௫௬	முன்றானுத்தாவடி	௨௨௦
மஞ்சாரிரும்பொழில்	௨௩௬	முன்றன் முகிழ்முலையார்	௨௨௧
மடையார்குவளை	௨௨௧	முன்னுந்தொழ	௬௩
மணங்குதமிழ்குழவி	௭௦	முன்னைதஞ்சிற்றின்	௧௨௨
மண்கொண்டுவாழ	௬௫	முன்னோர் துலின்	௧௬
மண்டானிறைந்த	௬௩	மெல்லியலாய்க்க	௨௩௩
மண்ணிவ்ரசெக்கோல்	௧௧௩	மென்முலைவீழினு	௧௮௧
மருந்தெனின்	௨௪௭	மென்தம்படை	௧௬௪
மருள்போற்சிறுவண்ணு	௧௩௬	மேவிப்பொன்றரை	௭௨
மழைகெழுசார்வண்	௧௬௫		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
மைதானிலாத தஞ்சல்வி	உதஉ	விண்டிறைதெவ்வர்	உருக
மையார் தடங்கண் வரும்	உசௌ	விண்டே யெதிரந்த	ருச
மையார் தடங்கண்மடர்	உருக	விரைதங்கு நீண்முடி	உஉஉ
மையேறிய பொழின்	சௌக	விந்ரயாடிய கண்ணி	கூ௦
மைவாரிரும் பொழில்	உஉஅ	விரைவளர் வேங்கை	க௦க
வெட்டுக்குத் தெற்கும்	ச	வில்லவன்ருளை	கசௌ
வடவேங்கடந்தென்	ச	வில்லான்விநலடி	கசௌ
வண்டாரிரும் பொழில்	உருக	வில்லோன்கால்	கசௌ
வண்டுந்தும்பியும்	கசஅ	விழைவுவிடுத்தவிழுமி	கசஅ
வண்டுறைவார்பொழில்	சௌ	விளம்பழம்மழுந	கச௦
வண்ணமலர்	கசௌ	விளைக்கின்றபல்புகழ்	கசஅ
வந்தணங்காமன்னர்	கசௌ	விறுருனெழுதிப்புருவ	க௦உ
வரியவண்டார்	உசஉ	வினையினீங்கி	கௌ
வருநெங்குகங்கு	உஉக	வெஞ்சுடர் நோக்கு	உச௦
வருமால்புயல்வண்	அஅ	வெநநீரஞ்சுரந்	கசஅ
வருவர்வயங்கிழாய்	உசௌ	வெல்லுந்திறக்கினர்	அஅ
வல்லிச்சிறுமருக	சௌ	வெள்ளாங்குருகி	க௦க
வன்றாட்களிறு	சௌ	வெள்ளிவிழுத(அகஉ-உஅக)	கசௌ
வாடுகிலைமைய	உசௌ	வெறிதருபுந்தார	உசௌ
வாபானெடுந்தேர்	உசௌ	வென்றேகளித்த	உசஅ
வாரணங்குங்கழல்	கௌ	வேடகஞ் சேர்ந்த	கசௌ
வாரார்சிறுபடைபுண்டு	உஉக	வேண்டிய வேண்டியாக்	கச
வாரார்முரசின்விந்ர	உசௌ	வேபும புரையுமென	கௌ
வாருந்துபங்கழற்	(கௌ)	வேந்ததடந்தொங்க	கௌ
வாரந்தார் கருமென்	உசௌ	வேலைத் துறைத்தகண்	கௌ
வானலங்கொண்ட	உசௌ	வேழம் விந்ரவிந்ர	கௌ
வானுடையான்முடி	கசௌ	வேறுமெனநீன்	சௌ
விடக்கொன்று	உருக	வேறுமுறைத்தொகை	கௌ
விண்டலங்கொடுக்காடு	கௌ	வேனக நீண்டகண்	கௌ
விண்டார்படவிழி	கௌ	வைகுறுவிடியன்	உச

உ. ரீட் அண்ட் எம்பெனி 'கிளினர்' அச்சுச்சுட்டிலும், தாமஸன் கம்பெனி 'மினெர்வா' அச்சுச்சுட்டிலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

